

ΞΥΠΝΗΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ / I WOKE UP IN A COUNTRY

Ελληνική ποίηση σε ενεστώτα χρόνο / Greek poetry at the present time

ΞΥΠΝΗΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ
I woke up in a country

ΞΥΠΝΗΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ

Ελληνική ποίηση σε ενεστώτα χρόνο

I woke up in a country

Greek poetry at the present time

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Χριστιάνα Μυγδάλη

TRANSLATED BY
Christiana Mygdali

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μάνια Μεζίτη

EDITED BY
Mania Meziti

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Ειρήνη Μαργαρίτη
Φάνης Παπαγεωργίου

EDITORIAL TEAM
Eirini Margariti
Fanis Papageorgiou

ΙΔΡΥΜΑ ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

ROSA LUXEMBURG STIFTUNG
OFFICE IN GREECE

ΙΔΡΥΜΑ ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ | ROSA LUXEMBURG STIFTUNG

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

C O N T E N T S

ΣΗΜΕΙΩΜΑ	9 8	SHORT NOTE
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11 10	FOREWORD
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ: ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ Φάνης Παπαγεωργίου	13 21	FREEDOM AND NECESSITY: A DIALECTICAL UNITY Fanis Papageorgiou
ΑΛΕΞΙΟΣ ΜΑΪΝΑΣ Γάτες	33 32	ALEXIOS MAINAS Cats
ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΕΝΤΖΟΣ Φυγή στην Αίγυπτο	37 36	ANDREAS KENTZOS Flee to Egypt
ΔΑΝΑΗ ΣΙΩΖΙΟΥ Μοντέρνα Βαβυλώνα	39 38	DANAI SIOZIOU Modern Babylon
ΕΡΜΟΦΙΛΗ ΤΣΟΤΣΟΥ 2019	41 40	ERMOFILI TSOTSOU 2019
Ε. ΜΥΡΩΝ Το ανακοινωθέν	45 44	E. MYRON The Bulletin
ΕΛΕΝΗ ΓΑΛΑΝΗ Φрукτωρίες	47 46	ELENI GALANI Beacons
ΠΑΥΛΙΝΑ ΜΑΡΒΙΝ 4.	51 50	PAVLINA MARVIN 4.
ΣΤΑΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Ένα ήσυχο πρωινό	53 52	STATHIS ANTONIOU A Quiet Morning
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΕΛΟΣ Σθένος	55 54	DIMITRIS ATHANASSELOS Vigour
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ Και ποια η απολογία μου;	57 56	APOSTOLIS ILIOPOULOS And What's My Excuse?
ΕΛΕΝΑ ΠΟΛΥΓΕΝΗ Βροχή ή Η ζωή δεν είναι εύκολη για τους ανθρώπους που μένουν εδώ	59 58	ELENA POLYGENI Rain or Life Is Not Easy for Those Living Here

ΛΕΝΑ ΚΑΛΛΕΡΓΗ Ψυχοκόρη	61 60	LENA KALLERGI Adopted Daughter
ΛΙΝΑ ΦΥΤΙΛΗ Ταυτότητα	63 62	LINA FITILI Identity
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΡΑΟΥΡΑΣ Χτες το μεσημέρι στην πλατεία της Βικτώριας	65 64	GIORGOS KATRAOURAS Yesterday Afternoon at Victoria Square
ΔΑΝΑΗ ΜΑΡΓΑΡΩΝΗ Κυριακή ή μελέτη φρούτων	67 66	DANAI MARGARONI Sunday or Fruit Study
ΜΑΡΙΑ ΕΥΘΥΜΙΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ Σύμπαν	69 68	MARIA EFTHIMIA GIANNATOU Universe
ΝΙΚΟΛΑΣ ΝΙΑΜΟΝΗΤΟΣ Νεφελοβάτης Ροδόκηπος	71 70	NIKOLAS NIAMONITOS Cloudtreader Rosegarden
ΑΝΝΑ ΓΡΙΒΑ Κίρκη	73 72	ANNA GRIVA Circe
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ Κλείσε τα πόδια	77 76	ANASTASIA MICHOPOULOU Close the Legs
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΚΙΤΣΗ Αντιστίξεις	79 78	ANASTASIA GITSI Counterpoints
ΝΙΚΟΣ ΦΙΛΑΝΤΙΣΗΣ Κήδομαι	81 80	NIKOS FILNTISSIS Kēdomai
ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΙΣΑΝΟΓΛΟΥ Αυτό είναι ήδη βιωμένο	85 84	YORGOS ALISANOGLOU This Is Already Experienced
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΥΜΠΕΡΗ Απολογία	87 86	APHRODITI LYMPERI Apology
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ Λειτουργία της βροχής	89 88	DIMITRIS CHATZICHARALAMPOUS Rain Service
ΑΝΤΩΝΙΝΗ ΣΜΥΡΙΛΛΗ Mission Impossible	91 90	ANTONINI SMYRILLI Mission Impossible

ΣΑΝΤΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Υπέρ υγείας	93 92	SANTI VASSILEIOU For Good Health
ΓΙΩΡΓΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ	95 94	GIORGOS EFTHIMIOU
ΣΤΕΛΙΟΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ Noeud Papillon	97 96	STELIOS HOURMOUZIAS Noeud Papillon
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΓΟΥΡΟΥΔΗΣ Σεμπάσιαν	99 98	GIANNIS SGOUROUDIS Sebastian
ΧΑΡΙΣ ΚΟΝΤΟΥ Πόσο σπάνιο πράγμα ο ερωτευμένος	103 102	CHARIS KONTOU How Rare a Thing the Person in Love
ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Χειμερινό	107 106	NIKOS PANAGOPOULOS Wintery
ΝΙΚΟΣ ΚΑΤΣΙΚΑΝΗΣ Σπαράγματα	109 108	NIKOS KATSIKANIS Potsherds
ΝΙΚΟΣ ΣΟΥΒΑΤΖΗΣ Οξυγόνο	111 110	NIKOS SOUVATZIS Oxygen
ΑΘΗΝΑ ΜΕΛΗ Κύματα	113 112	ATHINA MELI Waves
ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΠΑΠΠΑΣ Εγκεφαλική κλεψύδρα	115 114	GIANNIS N. PAPPAS Brain Hourglass
ΒΑΓΙΑ ΚΑΛΦΑ Ο δάσκαλος	117 116	VAYIA KALFA The Teacher
ΙΩΑΝΝΑ ΛΙΟΥΤΣΙΑ Το τέλος της αγνότητας	121 120	IOANNA LIOUTSIA The End of Purity
ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΩΤΟΥΛΑ Ποίημα του ΝΑΙ και του ΟΧΙ	123 122	DIMITRA KOTOULA Poem of the YES and the NO
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Νεκρή αθωότητα	127 126	CHRISTINA GEORGIADOU Dead Innocence
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Πολιτικά δωμάτια	129 128	CONSTANTINOS PAPAGEORGIOU Political Rooms

ΝΙΚΟΛΑΣ ΕΥΑΝΤΙΝΟΣ Αποκάλυψη	133 132	NIKOLAS EVANTINOS Revelation
ΜΑΤΑ ΛΙΤΟΥ Μοχλός απεμπλοκής	135 134	MATA LITOU Disengagement Gear
ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΓΓΕΛΟΥ	137 136	DIMITRA AGGELOU
ΣΕΡΑΦΙΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ Καταφατικό παράσιτο	139 138	SERAFITA GRIGORIADOU Affirmative Parasite
ΑΡΤΕΜΗΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ	141 140	ARTEMIS MAVROMMATIS
ΜΑΡΙΑ ΚΟΥΛΟΥΡΗ Μικρή παραίτηση	143 142	MARIA KOULOURI Little Prompting
ΣΤΑΘΗΣ ΙΝΤΖΕΣ Βεβαιότητα	145 144	STATHIS INTZES Certainty
ΠΕΤΡΟΣ ΣΚΥΘΙΩΤΗΣ Δεν μιλάμε	147 146	PETROS SKYTHIOTIS We Are Not Talking
ΘΑΝΟΣ ΓΩΓΟΣ 2008	149 148	THANOS GOGOS 2008
ΝΙΚΟΣ ΕΡΗΝΑΚΗΣ Ακόμα βαφτιζόμαστε	151 150	NIKOS ERINAKIS Still Baptized
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ	154 164	BIOGRAPHICAL NOTES

Data inform. Poetry motivates.

Analyses explain and provide arguments. Poetry digs deep and raises emotions.

The crisis hit people in a tender, productive age. Poetry offered them the means to express themselves, it gave them a way out.

Salaries and pensions were reduced, unemployment rose. Families broke apart, couples broke up, households joined together. The space narrowed; the time shortened. More work for less money, more darkness, unfulfilled needs, and desires. Uprooted lives, lives that torn apart; new routes, new hopes.

With this anthology, Rosa Luxemburg Stiftung expands its means of political education. Our inner views influence our political thought. Fifty persons leave their emotional imprint of a political and social reality that changed the lives of those who live and come to live in Greece, the lives of those leaving Greece for a better place, and of those who stay here, despite all. It's a message with the weight of experience, by the filter of emotion, a message from humans widely addressed to humans. Because the personal is political.

IOANNA MEITANI
for Rosa Luxemburg Stiftung

Τα στοιχεία πληροφορούν. Η ποίηση μετακινεί.

Οι αναλύσεις εξηγούν και προσφέρουν επιχειρήματα. Η ποίηση σκάβει βαθιά και ανασύρει συναισθήματα.

Η κρίση βρήκε ανθρώπους σε ηλικία τρυφερή, σε ηλικία παραγωγική. Η ποίηση τούς έδωσε έκφραση, διέξοδο.

Οι μισθοί και οι συντάξεις μειώθηκαν, η ανεργία αυξήθηκε. Σπίτια έκλεισαν, ζευγάρια χώρισαν, νοικοκυριά συνενώθηκαν. Στένεψε ο χώρος, κόντυνε ο χρόνος. Πιο πολλή δουλειά, πιο λίγα χρήματα, περισσότερο σκοτάδι, ανάγκες κι επιθυμίες ανεκπλήρωτες. Ζωές ξεριζωμένες, ζωές αλλαγμένες, νέες πορείες, νέες ελπίδες.

Το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ διευρύνει με τη συλλογή ετούτη τα μέσα που χρησιμοποιεί για την πολιτική επιμόρφωση. Η εσωτερική ματιά της καθημιάς και του καθενός επηρεάζει την πολιτική σκέψη όλων. Πενήντα άνθρωποι αφήνουν το δικό τους συναισθηματικό αποτύπωμα μιας πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης που άλλαξε τη ζωή όσων ζουν και όσων έρχονται να ζήσουν στην Ελλάδα, όσων φεύγουν για κάπου καλύτερα, και όσων, παρ' όλ' αυτά, μένουν. Ένα μήνυμα με το βάρος της εμπειρίας, το φίλτρο του συναισθήματος και την απεύθυνση ανθρώπου προς άνθρωπο. Γιατί το προσωπικό είναι πολιτικό.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΕΪΤΑΝΗ
για το Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ

In a world that idolizes the unique and the individual, the coexistence of fifty poets in an anthology could be considered as a political act. An (other) anthology that attempts to chart the area of personal experience of people living and writing poetry in a crucial era. A bilingual anthology, that tries to describe personal experience through the power of verbal journeys, by imprinting aesthetical, stylistic and thematic tendencies – provided that they exist, seeking a community within speech, provided that it exists as well.

The fifty poems in the anthology belong to twenty-five poetesses and twenty-five poets. They refer to the space and the landscape that surrounds them, how they perceive it and how it interacts with their inner world. The male and female poets address any concerns they have such as political events that marked the country, the refugee issue, silence and the limited ability to react to the social reality, cancelled dreams, love and the anguish to safeguard it, historical developments, social exclusion, identity, gender, norms, diversity. All that seen through the eyes of people born from the Regime Change in 1974 to 1999. People in an age range that, during the economic crisis, found and still find themselves in the most productive period of their lives. The poems were written in Greek and have been translated in English in the expectation of them travelling farther away.

Poetry as an Art stemmed from the vibrant spoken word; however, the uniformity of the spoken word banishes it, that is to say it banishes what helps people become what they really are. Perhaps that is why we write poetry. To say not what we normally say, but what we don't dare to admit. To invent and interpret. Even if it is expressed in a cryptic or a suggestive way, using expressive means such as metaphor and hyperbole, poetry invites the reader not so much to comprehend it, as to experience it.

Eirini Margariti, Mania Meziti, Fanis Papageorgiou

Σ' έναν κόσμο που αποθεώνει το μοναδικό και το μόνο, η συνύπαρξη πενήντα ποιητών σε μια ανθολογία θα μπορούσε να θεωρηθεί πολιτική πράξη. Μια — ακόμη — ανθολογία που επιχειρεί να καρτογραφήσει την περιοχή του βιώματος ανθρώπων που ζουν και γράφουν ποίηση σε κρίσιμη εποχή. Ανθολογία δίγλωσση, που προσπαθεί να περιγράψει το βίωμα με τη δύναμη των λεκτικών ταξιδιών αποτυπώνοντας αισθητικές, υφολογικές και θεματικές τάσεις —εφόσον αυτές υπάρχουν, αναζητώντας την κοινότητα στον λόγο, εφόσον υπάρχει κι αυτή.

Τα πενήντα ποιήματα της ανθολογίας ανήκουν σε εικοσιπέντε ποιήτριες και εικοσιπέντε ποιητές. Αφορούν τον τόπο και το τοπίο που τους περιβάλλει, πώς το αντιλαμβάνονται και πώς συνλειτουργεί με τον εσωτερικό τους κόσμο. Οι ποιήτριες και οι ποιητές αναφέρονται σε όσα τους απασχολούν, όπως πολιτικά γεγονότα που σημάδεψαν τη χώρα, το προσφυγικό, τη σιωπή και την περιορισμένη ικανότητα αντίδρασης στην κοινωνική πραγματικότητα, τα ματαιωμένα όνειρα, τον έρωτα και την αγωνία να τον διαφυλάξουν, το ιστορικό γίνεσθαι, τον κοινωνικό αποκλεισμό, την ταυτότητα, το φύλο, τις νόρμες, τη διαφορετικότητα. Όλα αυτά ιδωμένα με το βλέμμα ανθρώπων που γεννήθηκαν από την αρχή της Μεταπολίτευσης έως το 1999. Το ηλικιακό φάσμα που κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης βρέθηκε και βρίσκεται στην πιο παραγωγική περίοδο της ζωής του. Τα ποιήματα είναι γραμμένα στα ελληνικά και έχουν μεταφραστεί στην αγγλική γλώσσα με την προσδοκία να ταξιδέψουν μακρύτερα.

Η ποίηση ως Τέχνη πήγασε από τον ζωντανό προφορικό λόγο, ωστόσο η τυποποίηση του προφορικού λόγου τον εκτοπίζει, εκτοπίζει, δηλαδή, αυτό το οποίο οι άνθρωποι έχουν για να γίνονται αυτό που ο καθένας είναι. Ίσως γι' αυτό να γράφεται ποίηση. Για να πει όχι αυτά που συνήθως λέμε, αλλά όσα δεν ομολογούμε. Για να επινοήσει και να ερμηνεύσει. Έστω και αν εκφράζεται κρυπτικά και υπαινικτικά, χρησιμοποιώντας εκφραστικά μέσα όπως η μεταφορά ή η υπερβολή, καλεί τον αναγνώστη όχι τόσο να την κατανοήσει, όσο να την αισθανθεί.

Ειρήνη Μαργαρίτη, Μάνια Μεζίτη, Φάνης Παπαγεωργίου

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ: ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

*Μαζί είμαστε πάρα πολλοί
και για εμάς τους ίδιους
Νικόλαος Κάλας*

Κάθε ανθολογία, όταν εκδίδεται, δίνει υπόσταση στους ανθολογούμενους ποιητές και ποιήτριες μ' έναν κοινό παρονομαστή που αφορά τον χώρο, τον χρόνο, τη γενιά, έναν παρονομαστή, εν τέλει, διυποκειμενικό και διακειμενικό. Με άλλα λόγια, αντιλαμβανόμαστε τη συγκεκριμένη ανθολογία, όπως και κάθε άλλη, με τον τρόπο που ο Μισέλ Φουκώ προσπάθησε να ορίσει τη διαλεκτική, δηλαδή, «σαν συντονισμό από ασυμμετρώτες» (Jameson 2007, σελ. 74). Πρόκειται για μια ευκαιρία να αναζητήσουμε καθολικές κατηγορίες «ομολογίας» μεταξύ των ανθολογούμενων, αντί μιας εμμονικής επιβεβαίωσης του «μοναδικού» ποιητικού υποκειμένου. Μέσω της αφαίρεσης, παράγονται καθολικές κατηγορίες βάσει των οποίων ταξινομούνται ποιητές και ποιήτριες που εμφανίζουν παρόμοια ή και ταυτόσημα χαρακτηριστικά (Jameson 2007, σελ. 74)¹. Η ανθολογία αυτή, λοιπόν, γεννιέται ως μια προσπάθεια να συγκρατηθούν μέσα στο πλαίσιο μιας ενιαίας σκέψης ή γλώσσας όλα τα αντιφατικά στοιχεία και οι ενδεχόμενες ριζικές διαφορές².

Σε κάθε εποχή οι άνθρωποι υπόκεινται σε μια αντιφατική σχέση: από τη μια είναι ελεύθεροι να δημιουργήσουν και να ζήσουν όπως εκείνοι επιθυμούν πραγματικά, και από την άλλη,

1. Η ανθολογία εμπνέεται από το καθολικό της ομολογίας και της κοινότητας, χωρίς επ' ουδενί να διεκδικεί να αποτελέσει υλικότητα αυτού του καθολικού. Άλλωστε, για την διαλεκτική, το καθολικό αποτελεί εννοιολογική κατασκευή, η οποία δεν μπορεί να γνωρίσει καμιά εμπειρική ενσάρκωση ή πραγμάτωση.

2. Όλα τα επιμέρους στοιχεία είναι ιδιαίτερα και μοναδικά από ιστορική άποψη, και η λειτουργία του καθολικού στην ανάλυση δεν είναι να τ' αναγάγει όλα σε μια ταυτότητα, αλλά να επιτρέψει στο καθένα να γίνεται αντιληπτό μέσα στη δική του διαφορά (Jameson 2007, σελ. 194). Από την άλλη, μπορούμε να ισχυριστούμε πως οι απεικονίσεις της υποκειμενικότητας αντανακλούν τις αγωνίες του καθολικού (Jameson 2007, σελ. 148).

είναι συνεχώς αντιμέτωποι με μια κοινωνική αναγκαιότητα. Σύμφωνα, άλλωστε, με την περίφημη φράση του Μαρξ από την 18^η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη «οι άνθρωποι δημιουργούν οι ίδιοι την Ιστορία τους, αλλά όχι όπως επιθυμούν, όχι με τις συνθήκες που οι ίδιοι επιλέγουν, αλλά με τις υπάρχουσες, τις δεδομένες που κληροδοτήθηκαν από το παρελθόν». Η αρχή που καθορίζει την πρακτική των ανθρώπων προκύπτει από τη δημιουργική σχέση τους με το εξωτερικό περιβάλλον αφήνοντας ευρύ περιθώριο επιλογών, αλλά και από την προδιάθεση του ατόμου που αποτελεί προϊόν των διαφόρων οικονομικών και κοινωνικών διαδικασιών και λειτουργεί δεσμευτικά. Με όμοιο τρόπο, ο λόγος για τον Μπένγιαμιν διαθέτει αντικειμενική λειτουργία αλλά εξατομικευμένη ποικιλία, ενώ ο Ντίλταϋ αρνείται ότι βιώνουμε τον κόσμο σαν μια σειρά από γυμνά δεδομένα που καθαυτά δεν έχουν αξία ή νόημα. Αντιθέτως πίστευε ότι ο κόσμος μάς δίνεται μόνο ως *εμπειρία που έχει ήδη νόημα* (Zimmermann 2015, σελ. 29).

Τοποθετώντας τον καλλιτέχνη στο ίδιο μοτίβο αυτής της γόνιμης αντίφασης, ερχόμαστε αντιμέτωποι με το ερώτημα σχετικά με την πλήρη αυτονομία (ελευθερία) του καλλιτεχνικού υποκειμένου από τη μια, και την έκφραση του καλλιτεχνικού υποκειμένου, δέσμια στο κοινωνικό γίνεσθαι (αναγκαιότητα), από την άλλη. Σε αυτό, λοιπόν, το μοτίβο μπορούμε να σκεφτούμε μια ενότητα αντιθέσεων, μια διαλεκτική ενότητα δύο αντίθετων πόλων.

Για τον Μαρκούζε η Τέχνη είναι ένα φαινόμενο ριζωμένο μέσα στην κοινωνία, ενώ το έργο είναι τμήμα μιας κοινωνικής ολότητας (Marcuse 1973, σελ. 108). Ακόμα, για τον Μπέργκερ (Burger 2010, σελ. 35) το μεμονωμένο έργο συλλαμβάνεται και συναρτάται μέσα σε μια κοινωνική πραγματικότητα, στην οποία το έργο οφείλει τη γέννησή του ως μέρος μιας διαλεκτικής σχέσης. Ενώ για τον Κάλας, η κοινωνική, ιστορική και ηθική διάσταση της ύπαρξης αφήνουν αναγκαστικά τα σημάδια τους στην Τέχνη. Για τον Ντίλταϋ (Dilthey 1985, σελ. 57) η ζωή ενός ποιητή δεν μπορεί ποτέ να αποσπάται από το ιστορικό-κοινωνικό περιβάλλον: «οι λειτουργίες και οι δραστηριότητες της φαντασίας δεν εμφανίζονται σε κενό. Προέρχονται από μια δυνατή ψυχρή γεμάτη πραγματικότητα». Η καθημερινότητα και η βιοτική πρακτική αποτελούν τον καταναγκασμό των συνθηκών στις οποίες υπόκειται ο καλλιτέχνης. Η σχέση καλλιτέχνη και κοινωνικού γίνεσθαι, αν και είναι διαλεκτική, δεν είναι, φυσικά, γραμμική σχέση αιτίου και αιτιατού, αλλά προκύπτει ως συνισταμένη δυνάμεων, όπου δυνάμεις όπως η κατάσταση και η πρόθεση, συνυπάρχουν. Έτσι, από την άλλη, αξίες όπως η ανθρωπιά και η αλληλεγγύη, ενώ αποβάλλονται από την καθημε-

ρινή ζωή, φαίνεται να διατηρούνται στην Τέχνη (Burger 2010, σελ. 112) δηλώνοντας και την πρόθεση από πλευράς καλλιτέχνη. Σύμφωνα με τον Μπέρνσταϊν (Bernstein 2004, σελ. 146) «θα υπάρχει πάντα μια εσωτερική εμμενής δύναμη στο καλλιτεχνικό έργο, η οποία δεν θα μεσολαβείται σε κοινωνικές αναπαραστάσεις». Ο Αναγνωστάκης έλεγε «η ποίησή μου βγαίνει από ένα βίωμα, δε βγαίνει από μια στράτευση», από ένα συλλογικό, όμως, βίωμα. Και για τον Μπουρντιέ, η σχέση μεταξύ θεωρίας και γεγονότων, μεταξύ λόγου και εμπειρίας, οφείλει να παραμένει σχέση δομικής ισομορφίας (Νάστος 2013).

Στο πλαίσιο αυτής της ενότητας υπάρχουν δρώσες δυνάμεις με διαφορετικό αποτέλεσμα κάθε φορά. Έτσι θεωρούμε ότι σε περιόδους κρίσης τα υποκείμενα, καλλιτεχνικά ή μη, εμφανίζονται με μικρότερη αυτονομία (ελευθερία) και περισσότερο δέσμια (αναγκαιότητα). Με αυτό ως δεδομένο, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι στο έδαφος της κρίσης τα υποκείμενα τείνουν να αποκτούν υπόσταση υπό τον παρονομαστή ενός καθολικού βιώματος και μιας δεσμευτικής κοινωνικής συνθήκης, να αποκτούν υπόσταση σε μια κοινότητα του βιώματος, σε μια διυποκειμενοποίηση. Οι εξωτερικοί καθορισμοί από τις συνθήκες της ύπαρξής μας, όπως το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι, παράγουν έξεις (habitus) που μπορούν να προσαρμόζονται πρακτικά χωρίς να στοχεύουν συνειδητά στον σκοπό τους, και μπορούν να ελέγχουν ρητά τις αναγκαίες ενέργειες για την επίτευξή του³ (Bourdieu 2006).

Ξεκινώντας από τον εντοπισμό του χρονικού παρονομαστή της ανθολογίας, βρισκόμαστε απέναντι στο ηλικιακό όριό της για τους συμμετέχοντες και τις συμμετέχουσες⁴. Χωρίς κάποιο φετιχισμό της νεότητας, το όριο συμβολίζει αυτόν ακριβώς τον κοινό χρονικό παρονομαστή. Είμαστε πάντα εντός της εποχής μας, ή ακόμα καλύτερα, τέκνα της εποχής μας⁵. Ζούμε κάθε φορά σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον, το οποίο με κάποιον τρόπο

3. Ενέργειες συνειδητά κανονισμένες και κανονικές, χωρίς να είναι αποτέλεσμα υπακοής σε κανόνες, μπορούν να ενορχηστρωθούν συλλογικά δίχως ν' αποτελούν προϊόν της οργανωτικής δράσης ενός διευθυντή ορχήστρας (Κιουπκιολής 2006).

4. Σύμφωνα με τον Τζέιμσον (Jameson 2007, σελ. 39) δεν μπορούμε να μην περιοδολογούμε την Ιστορία, καθώς σε αντίθετη περίπτωση προκύπτει ιστοριογραφία της ατελείωτης σειράς μεμονωμένων γεγονότων και των ασύνδετων μεταξύ τους συμβάντων.

5. Υπάρχει εδώ μια σαφής μεθοδολογική αντίφαση, καθώς εμείς οι ίδιοι γινόμαστε ιστορικοί και αφηγητές της ζωής μας. Είμαστε πάντα φορείς της εποχής μας και δεν μπορούμε να κοιτάξουμε την εποχή σαν να μην αποτελούμε μέρος της. Επιπλέον, η εξιστόρηση γίνεται a posteriori, ενώ σε χρόνο

μας ορίζει. Έτσι, νέοι και νέες, άνθρωποι που ενηλικιώθηκαν σε εποχές οικονομικής ευμάρειας και βρέθηκαν στη δίνη κοινωνικών-οικονομικών κρισιακών φαινομένων, συγκροτούν κοινότητα με κοινό βίωμα.

Κρίση οικονομική και, δευτερευόντως, πολιτισμική που μετράει τουλάχιστον δέκα χρόνια παρουσίας στην καθημερινότητα των ανθρώπων, όπου οι παρωχημένες ονομασίες για τα συναισθήματα και τα πάθη της κρίσης γίνονται ύποπτες εξαιτίας της καθολικότητας που φέρουν (Jameson 2007, σελ. 148). Κρίση με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά γι' αυτή την ηλικιακή κατηγορία, όπως για παράδειγμα, τη μαζική μετανάστευση, την ανεργία, την κατοχή κοινωνικού και μορφωτικού κεφαλαίου, αλλά και κάποιου είδους πολιτική και κοινωνική στράτευση, όπως, τουλάχιστον, έχει αποδειχτεί τα τελευταία χρόνια. Κρίση που συνοψίζει, εν τέλει, τις χωρικές, γενεακές και χρονικές ομοιότητες επισφραγίζοντάς τις, καταλήγοντας έτσι στην διυποκειμενικότητα, δηλαδή σε κοινά νοήματα και αναπαραστάσεις⁶, ή στο πόρισμα πως οι κοινωνικές σχέσεις «έχουν περισσότερη αλήθεια από τα υποκείμενα που συνδέουν» (Bourdieu et al., 2007). Η ηλικιακή αυτή κατηγορία συναντήθηκε με την κρίση στα παραγωγικά της χρόνια, αδυνατώντας να χρησιμοποιήσει δημιουργικά τις δεξιότητές της, φτάνοντας να χαρακτηριστεί «αφανής» και «αόρατη».⁷

ενεστώτα αποτελεί ερώτημα με ανοικτή έκβαση, μια μοιραία διακινδύνευση να σφάλουμε. Για τον Ντίλταϋ «δεν μελετάμε Ιστορία· είμαστε Ιστορία». Οι παρελθούσες και οι σύγχρονες εμπειρίες της ζωής συνδέονται δια μέσου του ρεύματος της Ιστορίας στο οποίο μετέχουμε όλοι (Zimmermann 2015, σελ. 29). Ο Ντίλταϋ πίστευε ότι η κατανόηση των άλλων, αλλά και του εαυτού μας είναι δυνατή επειδή είμαστε όντα που έχουμε παράγει Ιστορία και που γνωρίζουμε τον εαυτό μας μόνο μέσα από αυτήν (Zimmermann 2015, σελ. 29).

6. Η διυποκειμενικότητα σχετίζεται με τη φιλοσοφική ερμηνευτική (*hermeneutics*), η οποία προσπαθεί να κατανοήσει τα κοινωνικά φαινόμενα, τις κοινωνικές διαδικασίες και διεργασίες, κυρίως από την σκοπιά των ατομικών και κοινωνικών υποκειμένων, δίνοντας έμφαση στην πολυπλοκότητα και στο πολυδιάστατο της κοινωνικής εμπειρίας. Ο Μπουρντιέ ορίζει την διυποκειμενικότητα ως κοινωνικό προϊόν των διαδικασιών εσωτερίκευσης των δομών, την τοποθετεί στο πεδίο της κοινωνικής κατασκευής της πραγματικότητας και του υποκειμένου μέσω της γενετικής ανάλυσης σχηματισμού του *habitus* (Καψωμένος 2008).

7. Ο όρος «αόρατοι» για τους νέους και τις νέες αυτής της χώρας έχει χρησιμοποιηθεί αμέτρητες φορές στην καθημερινή γλώσσα τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Ενδεικτικά, παραθέτουμε μέρος από ένα δημοσίευμα της εφημερίδας «τα Νέα» στις 4/7/2014: «Μία νέα κατηγορία εργαζομένων,

Επιπλέον, συγκροτητικό χαρακτηριστικό αυτής της ηλικιακής κατηγορίας αποτελεί η απώλεια της ουτοπίας ως μελλοντικής υπόσχεσης για μια καλύτερη ζωή, η οποία δίνει τη θέση της σε μια συστηματική βραχυχρόνια αγωνία για την επιβίωση, ή, στην καλύτερη περίπτωση, ενός βραχυχρόνιου σχεδιασμού για τη ζωή, αντί της δυνατότητας να οραματίζονται οι νέοι και οι νέες μακροχρόνια, από την οικογένεια ως τη σύνταξη. Το μόνο μέλλον που μπορεί να θρέψει είναι το βήμα στην επόμενη μέρα ή στον επόμενο μήνα, καθώς συντρίβεται στην καθημερινότητά της. Με αυτά τα δεδομένα, η συγκεκριμένη γενιά αδυνατεί να εξιδανικεύσει τον κόσμο, καθώς οι όψεις που τον συναποτελούν είναι συντριπτικές για τα υποκείμενα, ξεκινώντας από την ικανότητά τους να αναπαραχθούν έως την ικανότητα να ερωτευτούν και να διαχειριστούν τον ελεύθερο χρόνο τους. Είναι, βέβαια, γνωστό πως στις περιόδους κρίσης τα υποκείμενα τείνουν να πολώνονται προς την πλευρά της αναγκαιότητας, αδυνατώντας έτσι να αυτοπροσδιοριστούν ως ελεύθερα. Με άλλα λόγια, θεωρούμε πως τα υποκείμενα είναι περισσότερο δέσμια στο κοινωνικό γίγνεσθαι σε περιόδους κρίσης, σε σχέση με τη δέσμευσή τους σε περιόδους ευμάρειας.

Σύμφωνα με τον Λαμπρόπουλο, η ηλικιακή αυτή κατηγορία αποτελεί ένα «αξιομνημόνευτο λογοτεχνικό φαινόμενο» και, πιο συγκεκριμένα, ένα «εγχείρημα πολιτιστικής αυτονομίας», αυτονομίας από θεσμούς (Λαμπρόπουλος 2017, σελ. 6). Η γραφή της ηλικιακής αυτής κατηγορίας αρθρώνεται μέσα από «παράδοξα» όπως ο ασταθής ρυθμός, η προφορική ταχύτητα, το ετερόκλητο λεξιλόγιο, η λαβυρινθώδης σύνταξη, οι εσωτερικές ομοιοκαταληξίες, η αχαλίνωτη διακειμενικότητα, οι σωρευτικές λίστες που φρενάρουν απότομα, η υπονόμηση της καλλιλογίας (Λαμπρόπουλος 2017, σελ. 5).

Με δεδομένη την εσκεμμένη τοποθέτηση των ποιημάτων σε κοινό παρονομαστή και με δεδομένα όσα ειπώθηκαν παραπάνω, παρατηρούμε πως στα ποιήματα της ανθολογίας αναδύονται κάποια σταθερά μοτίβα. Με επίγνωση ότι οι αναγνώσεις των ποιημάτων διαθέτουν πολύ μεγάλο εύρος και δίχως την επιθυμία να τα ομογενοποιήσουμε, θα αναφερθούμε μόνο σε κάποιες εννοιακές ενότητες που θεωρούμε σημαντικές. Αναφέραμε

τους «αόρατους», οι οποίοι αγγίζουν το ένα εκατομμύριο, δημιούργησαν στη χώρα μας η κρίση και η έκρηξη της ανεργίας. Πρόκειται για όσους εργάζονται σε καθεστώς μαύρης (αδήλωτης) εργασίας, ως μισθωτοί αλλά αμείβονται με μπλοκάκι ελεύθερου επαγγελματία, καθώς και με πλήρες ωράριο, που δηλώνονται ως μερικώς απασχολούμενοι.»

ήδη πως τα καλλιτεχνικά υποκείμενα τείνουν να υπακούουν περισσότερο στα κοινωνικά βιώματα. Στο πεδίο αυτό, προκύπτουν δύο, θα λέγαμε ενοποιητικές τάσεις, μια τάση προς μια ταυτοτική κοινότητα, διατυπωμένη με το ερώτημα ποιοι και ποιες είμαστε, και από την άλλη, μια πιο κοινωνικά δεσμευμένη γλώσσα, στο έδαφος της οποίας παράγονται εκ νέου ενοποιησιμες αφηγήσεις με αναφορά στην έννοια του παρελθόντος και στην έννοια της κοινωνικής-πολιτικής στράτευσης.

Ξεκινώντας με την ενοποιητική διαδικασία στο έδαφος ενός πιο «ζωντανού» παρελθόντος, είτε κοινωνικά είτε κινηματικά, το παρελθόν εξιδανικεύεται και εμφανίζεται ως απώλεια. Εξιδανίκευση του παρελθόντος, αλλά όχι και προσκόλληση σε αυτό με τη φρουδική έννοια. Για τον Μπένγιαμιν στο περιεχόμενο μιας «αθέλπτης ανάμνησης» βρίσκονται εικόνες του παρελθόντος, οι οποίες δεν ανασυγκροτούν αυτό που υπήρξε, αλλά αναδεικνύουν την πραγματικότητα τη στιγμή που αυτή ήρθε στο φως. Το παρελθόν γίνεται πεδίο ανεκπλήρωτων δυνατοτήτων. Οι εικόνες του παρελθόντος δείχνουν ένα μέλλον που δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ, ένα μέλλον υποσχέσεων και ξαστοχημένων ονείρων (Καρούδας και Σταυρίδης 2004, σελ. 161).

Μέσα από την ιδιότυπη δοξασία ενός κινηματικά ζωντανού παρελθόντος και από την επιλογή της κοινωνικής σύγκρουσης διατυπωμένης μέσω της απάντησης στην ερώτηση «με ποιους είμαστε» το καλλιτεχνικό υποκείμενο ενοποιείται πραγματικά, αλλά και φανταστικά, με τις υπάλληλες τάξεις. Η πολιτική αυτή στράτευση μπορεί να αντλεί βεβαιότητες από το παρελθόν, αλλά τίθεται υπό μορφή ερωτήσεων για τον κόσμο. Η αλήθεια της ποίησης για τον Κάλας υποδηλώνει την αέναη διαδικασία αναμέτρησης με τον κόσμο και το είναι του, με τον αγώνα για τη χειραφέτηση και την ανατροπή της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Αυτή η ενεργητική αλήθεια του ποιήματος για έναν δικαιότερο κόσμο αποδεικνύεται από την περιεχομενική έκφραση ενός «γιατί» και ενός «πού».

Ο Μπέτσελ (Bezzel 1970, σελ. 35-36) εξηγούσε «ότι ο επαναστάτης συγγραφέας δεν είναι εκείνος που επινοεί σημασιολογικά ποιητικές προτάσεις που έχουν ως περιεχόμενο και στόχο την αναγκαιότητα της επανάστασης, αλλά εκείνος που με τα ποιητικά μέσα πραγματοποιεί την ποίηση ως μοντέλο της επανάστασης [...] Με γνώμονα τον βαθμό της υστεροκαπιταλιστικής αποξένωσης, η συνθετικά παραγόμενη αποξένωση από την καταπιεστική πραγματικότητα συνιστά μια μεγάλη προοδευτική δύναμη. Έχει διαλεκτικό χαρακτήρα, στο μέτρο που ενεργοποιεί αδιάκοπα την αισθητική αποξένωση από την

πραγματική αποξένωση». Η Τέχνη, μας λέει ο Κάλας, μετατρέπει αόρατα και άρρητα ψυχικά δεδομένα σε αντικείμενα που μας αφυπνίζουν, οδηγώντας μας να αμφισβητήσουμε τις κυρίαρχες αξίες. Για τον Σολ Φάναροφ «ο αντικειμενικός δεν έχει αντικείμενο, είναι απασχολημένος με τα ασήμαντα και παραμένει απαθής, μη ζηλωτής, χωρίς κατεύθυνση, ενώ στην πραγματικότητα ο ρόλος του επαναστάτη καλλιτέχνη είναι να μετασχηματίσει τον εαυτό του από τον αποστασιοποιημένο καταγραφέα μεμονωμένων γεγονότων στον άνθρωπο που συμμετέχει στη δημιουργία νέων αξιών και ενός νέου κόσμου, στον ποιητή που περήφανα δίνει φωνή στη νέα εμπειρία» (Hickman 2015, σελ. 27). Η ηλικιακή αυτή κατηγορία δεν καταγράφει απλώς τα γεγονότα, ξετυλίγει την αλήθεια των υποκειμένων εντός των γεγονότων. Άλλωστε, όπως λέει και η Τζάκσον (Ashton 2006, σελ. 111) το ποίημα πρέπει να έχει αξιώσεις αλήθειας (truth claims).

Άλλοτε το ποίημα μπορεί να παίρνει έμφυλα χαρακτηριστικά σε αναζήτηση ταυτότητας απέναντι στην έμφυλη βία και καταπίεση ή μπορεί να αναμετράται με έννοιες όπως η πατρίδα και η μετανάστευση υπό το γενικό ερώτημα ποιος/ποια είμαι και πού ανήκω. Με τα ποιήματά της αυτή η ηλικιακή κατηγορία ερωτεύεται τον εαυτό της, αναλαμβάνει την ευθύνη και αισθάνεται ενοχή, ενώ συνεχίζει να θέτει ερωτήματα. Δεν αναφέρεται στην κρίση αυτή καθαυτή, αλλά παλεύει μαζί της. Ξεκινά από τη θέση των χαμένων, εκείνων που έχουν συντριβεί έχοντας επίγνωση της συντριβής τους. Έτσι η κρίση μετουσιώνεται σε άρρητο μωσαϊκό, στο οποίο υπάρχουν συνεχείς αλλά έμμεσες αναφορές. Κατά τον Σίλιμαν (Silliman 1981, σελ. 10) είναι σημαντικότερο για τη λογοτεχνία να προικίζει τον αναγνώστη με εμπειρίες διαλεκτικής συνείδησης όπου το υποκείμενο και το αντικείμενο (εγώ και ο άλλος) ενοποιούνται, παρά να αφυπνίζει και να επιβάλλει την πραγματικότητα με διάταγμα.

Αν το επαναστατικό καλλιτεχνικό υποκείμενο είναι εκείνο που σκιαγραφεί έναν νέο κόσμο με νέες αξίες, και εργάζεται προς την κατεύθυνση της κατασκευής του, τότε δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι θα το πετύχει. Ψήγματα μιας «νέας» ηθικής, ή όχι και τόσο νέας, που εμφανίζεται στις ποιητικές κοινότητες με τον αμοιβαίο σεβασμό και την εκτίμηση μεταξύ των καλλιτεχνών, κάτι που ατόνησε στην προηγούμενη καλλιτεχνική γενιά, αλλά και με την απουσία σχέσεων με το πολιτικό προσωπικό της χώρας και τα μεγάλα συγκροτήματα του Τύπου. Η καλλιτεχνική δραστηριότητα, ακόμα και για εκείνον που την έχει επιλέξει «αποκαλύπτεται ανεπαρκής τις ώρες τις αποφασιστικές, τις ώρες που σημαίνουν ανά πάσα ώρα όπου ο ποιητής πρέπει να συμπληρώσει το μήνυμά του με την αυταπάρ-

νηση» (Blanchot 2017, σελ. 320). Από τη στιγμή που η Τέχνη αναμετράται με τη δράση, η άμεση και επείγουσα δράση δεν μπορεί παρά να την αδικήσει, και η Τέχνη δεν μπορεί παρά να αδικήσει τον εαυτό της (Blanchot 2017, σελ. 320). Ο Κάλας μάς λέει ότι «μόνο ο άνθρωπος που διακινδυνεύει τη ζωή του είναι ελεύθερος», δείχνοντας προς την ανάγκη σφυρηλάτησης της ηθικής, μιας επαναστατικής ηθικής, που ίσως βέβαια φτάνει μέχρι τον βολонταρισμό. Η ηθική της επιθυμίας του ελεύθερου ανθρώπου μπορεί να είναι και εμπράγματα, όχι μόνο ιδεαλιστική στην πορεία του αγώνα εναντίον όσων εμποδίζουν την εκπλήρωσή της. Καταστατικές έννοιες της επιθυμίας, λοιπόν, είναι η αναμέτρηση και η σύγκρουση, το συμπληρωματικό αντίθετο της καλλιτεχνικής δημιουργίας, η πραγματική σκέψη. Σε αυτό το πλαίσιο έχουν διαφανεί σημάδια μιας εκ νέου διεκδίκησης του δημόσιου χώρου από το ποιητικό υποκείμενο, όπως για παράδειγμα, οι εκδηλώσεις σε υποβαθμισμένες περιοχές της πόλης.

Συνεχίζοντας την ενοποιητική διαδικασία, θα λέγαμε πως η ήττα καταγράφεται, χωρίς όμως αυτή να γίνεται παραδεκτή, καταλήγοντας ορισμένες φορές στον βολонταρισμό. Βέβαια η φράση του Γκράμσι είναι πάντα επίκαιρη: «αισιοδοξία της βούλησης και απαισιοδοξία της γνώσης». Ελπίδα για όσα πρόκειται να γίνουν, μαζί με μια διάχυτη αίσθηση απελπισίας. Μια αίσθηση καταδίκης, για την οποία υπάρχει επίγνωση, συνυπάρχει με μια διάθεση αυτοειρωνείας αντί αυτολύπησης, μιας και για τον Κάφκα η απελπισία «συνεχώς και πάραυτα ξεπερνάει το στόχο της μη μπορώντας να προσδιορίσει τίποτα» (Ημερολόγιο, 1910).

Ελπίζοντας να μην ξεπεράσαμε τα όρια της αναζήτησης παραλληλίων στα πλαίσια της παρούσας ανθολογίας, και με δεδομένο ότι πενήντα ποιήματα από πενήντα ποιητές και ποιήτριες βρίσκονται στην ανά χείρας συλλογή, σας προσκαλούμε να διαβάσετε με το δικό σας κριτικό μάτι, βγάζοντας τα δικά σας συμπεράσματα. Σύμφωνα άλλωστε με τον Ρίτσαρντς (Richards 1926, σελ. 33) η εμπειρία που, υποθετικά, μεταδίδει η ποίηση στον αναγνώστη, δεν μπορεί ποτέ να είναι ακριβώς ίδια με εκείνη που μετέδωσε στον ποιητή ή με εκείνη που μετέδωσε σε κάποιον άλλο αναγνώστη. Μπορεί, στην καλύτερη περίπτωση, να είναι όμοιες.

ΦΑΝΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

FREEDOM AND NECESSITY: A DIALECTICAL UNITY

*Together we are too many
even for us ourselves*
Nikolaos Kalas

Every anthology when published gives substance to the anthologized poets by a common denominator which is spatial, temporal, ancestral, and finally, intersubjective and intertextual. In other words, we conceive this specific anthology, like every other, in that manner that Michel Foucault tried to define dialectics i.e. as “coordination of incommensurabilities” (Jameson 2002, p.64). It is a chance to seek for universal categories of “homology” between the anthologized, instead of an obsessive confirmation of the “uniqueness” of the poetic subject. Thus, the primary processes of reduction produce universal categories on the basis of which the poets who reveal similar or identical characteristics are classified (Jameson 2002, p. 64)⁸. This anthology is born as an attempt to retain all the contradictory elements and the intrinsic radical tensions into the context of unity of unified thought or language⁹.

In every era, man is subject to a contradictory relation. From the one side, they are free to create and live in the way they really desire, and from the other, they are continuously facing a social necessity. Besides, according to Marx's famed phrase from the 18th *Brumaire of Louis Napoleon* “Men make their own history, but they do not make it as they please; they do not make it under self-selected circumstances, but under circumstances existing

8. This anthology is inspired by the universality of homology and community, without in any way claiming to become materiality of that universal. Besides, for the dialectic method, the universal constitutes a notional structure which cannot acknowledge empirical embodiment or actualization.

9. All the individual parts are notable and unique from the historical perspective, and in analysis the function of the universal is not to reduce them all to identity, but to allow each to be perceived in its historical difference. (Jameson 2002, p. 183). On the other hand, we can claim that the visualization of subjectivity reflects the agonies of the universal (Jameson 2002, p. 138).

already, given and transmitted from the past.” The principle that determines human practices results from the relation with the external restrictions allowing a wide space for choices, as well as it results from the predisposition that is the product of various economic and social processes. In a similar way, language for Benjamin has an objective function but also a personalized variety. Dilthey denied that we dwell the world as a series of discrete moments that intrinsically don't have value or sense. On the contrary, he believed that the world is given to us only as an experience that has already sense (Zimmerman 2015, p. 29).

Putting the artist in the same pattern of that prolific contradiction, we confront on the one hand the question about the full autonomy (freedom) of the artistic subject and on the other, the bound from the social process (necessity) expression of the artistic subject. In that pattern, we can think a unity of contradictions, a dialectical unity of two contradictory poles.

For Marcuse, Art is a phenomenon deeply rooted in society, while an artistic work forms part of a social entirety (Marcuse 1973, p. 108); In addition, Burger (1984, p. 33) considers that every individual work is conceived and intertwined to social reality, to which it owes its creation as part of a dialectical relationship, while for Calas, the social, historical and moral dimensions of being, inevitably leave their mark on art. For Dilthey (1985, σελ. 57) the life of the poet can never be dissociated from the historical social context: “the activities and functions of the imagination do not arise in a vacuum. They should originate in a healthy, powerful psyche filled with reality”. Everyday life and biotic practice make up the compulsion of the situation to which the artist is subjected. Of course, this function is not a linear relation of cause and effect but comes up as a vector sum of forces such as the situation and the intention. Thus, on the other hand, values such as humaneness and solidarity while being expelled from everyday life seem to be preserved in arts (Burger 1984, p. 112) denoting intention from the part of the artist. According to Bernstein (2004, p. 146) there will always be an intrinsic immanent power in the artistic oeuvre that will never be mediated into social representations and which will have a hyper-historical dynamic, into which the questions on how mankind lives will be traced given that it is a social being. Finally, Anagnostakis was saying: “My poetry comes out of the lived experience, not from militancy.”¹⁰For Bourdieu the relation

10. For Anagnostakis, political and poetic ethics go hand in hand; his ethical consciousness and

between theory and incidents, between language and experience remains a relation of structural isomorphism (Nastos 2013).

In that context of unity, acting forces exist with a different outcome every time. Thus, we theorize that in periods of crisis, subjects artistic or not come up with less autonomy (freedom) and more bound (necessity). That given, we can argue that in the ground of the crisis, subjects tend to substantialize under the common denominator of a universal lived experience; to substantialize into a commonality of lived experience, into an intersubjectification. The external determinations from the conditions of our existence, such as the socioeconomic processes produce hexis (habitus) that can practically adapt into their purpose, without consciously aiming at their purpose, and can control explicitly the needed, for its success, actions¹¹ (Bourdieu 1977).

Starting from the location of the temporal denominator of the anthology, we come up with the age limit for the participants.¹² Without any fetishism of youth, that limit stands for that temporal denominator. We are always inside our era or put it differently, the offspring of our era.¹³ We live every time in a specific context that determines us some way. Thus, youth, men that grew up in times of economic prosperity and found themselves into the whirlpool of socioeconomic crisis are subject to a commonality of the lived experience.

Crisis, mainly economic and secondarily cultural, that counts at least ten years of presence

the collective lived experience are carried through high aesthetics poetry.

11. Actions consciously arranged and normal without being an outcome of obedience to laws can be orchestrated collectively without being the product of the organizational action of an orchestra conductor (Kiouпкиolis 2006).

12. According to Jameson (2002, pp. 28-29), we cannot abstain from periodizing history, because in such a case it would come up historiography of that endless series of sheer facts and unrelated events.

13. Here, there is a clear-cut methodological contradiction since we become historians and narrators of our lives. We are always bearers of our era, and we can't look at it as if we were not part of it. Furthermore, the narration takes place a posteriori, while in present time it is a question with the open outcome, calamitous jeopardy to blunder. For Dilthey “we don't study history, we are history.” In other words, the past and present life experiences are connected through the current of history of which we are all part (Zimmermann 2015, p. 29). He believed that the understanding of others, but also of ourselves, is possible because we are beings that have produced history and that we recognize ourselves only through this history (Zimmermann 2015, p. 29).

echoing and out echoing in men's everyday lives, into which the outworn nomenclature for the emotions and the passions become suspect precisely owing to the quotient of universality they carry within themselves (Jameson 2002, p.137). A crisis with specific characteristics on this age group, such as massive migration, unemployment, possession of social capital, but also a kind of political and social militancy, at least as it has been proven these last years. A crisis that summarizes, in the end, the spatial, ancestral and temporal similarities clinching them resulting thus in inter-subjectivity, i.e. common notions and representations, or concluding that social relations "bear more truth than the subjects they connect." (Bourdieu et al., 1991). This age category met with the crisis in its productive years, being unable to use its aptitudes creatively, getting to be characterized as "shadow" or "invisible."¹⁴

Furthermore, constituting a characteristic of that age category is the loss of utopia as a future promise for a better life, giving way to systematic short-term distress for survival, or at best, to a short-run life plan, instead of the capability of the youth for a long-run vision from the family till the pension. The sole future that can nourish is the step towards the next day, or the next month, while daily life is shattered. That given, this particular generation cannot idealize the world, since the appearances that make it up are devastating for the subjects, starting from their ability to fall in love and run their leisure. It is well known that in periods of crisis tend to polarize towards the banks of necessity, incapable to self-define as free. In other words, we argue that the subjects are far more bound in the social becoming during periods of crisis, compared to periods of prosperity.

According to Lambropoulos, this age category constitutes a "memorable literal phenomenon" and more precisely an "endeavor of cultural autonomy" autonomy from the institutions (Lambropoulos 2017, p. 6). The script of that age category is articulated through "paradoxes" such as irregular rhythm, speech tempo, miscellaneous vocabulary,

14. The term "invisible" for the youth of that country has been used numerous times in the everyday language, the last years in Greece. Indicatively, we quote part of a news report from "Ta Nea" 4/7/2014: "A new category of employers, the 'invisible' that reach the million, was created in our country due to the crisis and the outburst of unemployment. It concerns those that work under the regime of black (undeclared) employment as wage earners but is paid with contracts of self-employment, along with those working full time and are declared as working part-time."

labyrinth-like syntax, internal rhyme, unrestrained intertextuality, aggregate lists that break sharply, undermining of stylistic features (Lambropoulos 2017, p. 5).

Given the purposeful positioning of the poems under common denominator and given the aforementioned, we notice that in the poems of the anthology, some stable motifs emerge. Knowing that the poems' readings dispose of great amplitude and without any desire to homogenize them, we will mention only those conceptual issues that we consider significant. We have already mentioned that cultural subjects tend to obey more to the social experience. In that field, two unifying tensions come up: one tension towards the identificational community, formulated around the question "who are we" and on the other hand, one more socially bounded language in the ground of which unifiable narrations with reference to the notions of the past and of the socio-politic militancy are produced anew.

Starting from the unifying process in the ground of a more "vivid" past that referred to society or to social movements, the past is being idealized and appears as a loss. The ideal past, without an attachment to it in the Freudian sense. For Benjamin in the essence of an "unwanted memory," there are images of the past which do not reconstruct what existed, but highlight reality at the time images came to light. Past time becomes the field of unfulfilled capabilities. Images of the past show a future that never materialized, a future of promises and off-the-mark dreams (Karidas and Stavridis 2004, p. 161).

Within this peculiar belief of a vivid - in terms of social movements - past, and by the choice of social struggle defined through the answer to the question "with whom we are" the cultural subject is unified actually, but also imaginarily with the subordinate classes. This political militancy can draw certitudes from the past but is posed in terms of questions for the world. The truth of poetry for Kalas denotes the perpetual process of encounter with the world and its being, with the struggle for emancipation and the overthrow of the exploitation of man by man. This energetic truth of the poem for a more just world is demonstrated from the contentual expression of "why" and "where."

Bezzel (1970, pp. 35-36) was writing as follows: "a revolutionary writer is not one who invents semantic-poetic sentences which have as their content and aim the necessary revolution but one who uses poetic means to revolutionize poetry itself as the model of the revolution[...]measured by the degree of late-bourgeois alienation, the created alienation of art from repressive reality is a great propulsive force. It is dialectical for

it unstoppably widens the gap between esthetic and real alienation.” Art, for Kalas, converts invisible and unutterable psychic elements into objects that arouse us, leading us to contest the dominant values. Sol Funaroff claimed that “the Objectivist has no objective’ is ‘pre-occupied with the external’ and ‘remains the dispassionate one, the non-partisan, without direction’, when in fact the role of the revolutionary artist was to ‘transform himself from the detached recorder of isolated events into the man who participates in the creation of new values and of a new world, into the poet who is proud to give voice to this new experience.” (Hickman 2015, p. 27). This age category does not write down solely events, but it unfolds the truth of subjects inside these events. Besides, as Jackson says (Ashton 2006, p. 111) the poem must “make truth claims.”

At times, the poem can take gender characteristics in search of identity, against the gender violence and oppression or it can encounter with notions such as motherland or migration under the general question “who am I and where do I belong to.” The poets that belong to this age category through their poems are sarcastic to their self, undertaking every responsibility and feeling guiltiness while continuing to pose questions. They are not mention directly the crisis, but they struggle against it. They commence from the position of losers, of those have been collapsed having knowledge of their crashing down. Thus, the crisis is transmuted into an unutterable mosaic, for which constant but indirect references exist. For Silliman (1981, p. 10) it is more important for literature to provide the reader experiences of dialectical consciousness in which subject and object (self and other) unite and “does not impose ‘reality’ by fiat.”

If the revolutionary cultural subject is the one that sketches a new world with new values working in the direction of its construction then we are not sure that it will succeed. Traces of a new “morality” or not so new, can be found into comradeship and good fellowship showing up in poetic communities, through the mutual respect and appreciation among the artists, something that had dwindled in the previous cultural generation, but also in the inexistence of relation with the political bureaucracy of the country and the big Medea Companies. Artistic “activity” even for him who has indeed chosen it, “proves insufficient at the decisive hours -- those hours that ring every hour -- when “the poet must complete his message by renouncing himself” (Blanchot 1982, p. 213). Given that Art confronts action, immediate and urgent action can only be unfair with Art and Art can only injure itself (Blanchot 1982, p. 213). Kalas says that “only the man that endangers his life is free” pointing towards the need of forging a morality, a

revolutionary morality, attaining up to voluntarism. The morality of desire for the free man can also be materialistic, not only idealistic, in the path of the struggle against everyone impeding its success. Fundamental notions of desire are thus, encounter and conflict, the complementary opposite of artistic creation, the enactive thought. In that context, there have been signs on the part of the poetic subject for a new demanding in public space; for example, events in the slums of the city.

Following the unifying process, we would witness that defeat is recorded, without being accepted, sometimes resulting in voluntarism. Of course, Gramsci’s phrase always to the point: “Pessimism of the intellect, optimism of the will.” Hope for everything that will be done, coexisting with a diffused sense of despair. A sense of condemning, for which there is awareness, coexists with tension for self-irony instead of self-pity, since for Kafka distress “constantly and instantly exceeds its aim” being unable to define something (Diaries, 1910).

Hoping of not exceeding the limits of searching parallels in this anthology and given that fifty poems from fifty poets are to be found in, we invite you to read it with your own critical perspective and draw your own conclusions. According to Richards (1926, p. 33), the experience that the poem supposedly transmits to the reader cannot ever be identical to the one had by the poet. They can, at best, be “similar.”

FANIS PAPAGEORGIU

BIBΛIOΓPAΦIA BIBLIOGRAPHY

- Ashton J., *From modernism to postmodernism*. Cambridge: Cambridge University Press, 2006.
- Benjamin W., *Das Kunstwerk im Zeitalter seiner Technischen Reproduzierbarkeit*, Frankfurt 1963.
- Bernstein J., *Adorno's Aesthetic Theory*, in F. Rush ed. *The Cambridge Companion to Critical Theory*, Cambridge: Cambridge University Press, 2004.
- Bezzel C., 1970, *Dichtung und Revolution, Konkrete Poesie. Text+Kritik*, 25
- Blanchot M., *Ο χώρος της λογοτεχνίας*, Αθήνα, εκδ. Πλέθρον, 2017
- Bourdieu P., *Η αίσθηση της πρακτικής*, Αθήνα, εκδ. Αλεξάνδρεια, 2006
- Bourdieu P., Chamboredon, J.-C., Passeron, J.-C., *Η τέχνη του κοινωνιολόγου*, 2007 [1968], Αθήνα, εκδ. Μεταίχμιο.
- Burger P., *Θεωρία της Πρωτοπορίας*, Αθήνα, εκδ. Νεφέλη, 2010.
- Dilthey W., *Contributions to the Study of Individuality Selected Works*, R.A. Makkreel and F. Rodi (eds.), Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985 – 2010.
- Jameson F., *Μια μοναδική νεωτερικότητα*, Αθήνα, εκδ. Αλεξάνδρεια 2007.
- Hickman B., *Crisis and the US Avant-garde: Poetry and Real Politics*, Edinburgh: Edinburgh University Press, 2015.
- Marcuse H., *Konterrevolution und Revolte*, Frankfurt, 1973.
- Marx K., *The Eighteenth Brumaire of Louis Bonaparte*, New York: Eds. International, 1963
- Silliman R., 1981, 'Disappearance of the Word, Appearance of the World', *L=A=N=G=U=A=G=E* Supp. 3 (October 1981), 2–11.
- Zimmermann J., *Hermeneutics, a very short introduction*, Oxford University Press, 2015.
- Γεωργάκης Η., 2014. Έφτασαν τους 1.000.000 οι «αόρατοι» εργαζόμενοι στην Ελλάδα! Εφημερίδα τα Νέα, 4/7/2014, <https://www.tanea.gr/2014/07/04/economy/eftasan-toys-1-000-000-oi-aoratoi-ergazomenoi-stin-ellada/>
- Καρύδας, Δ., Σταυρίδης, Σ. 2004, «Εικόνες οδοδείκτες της Ιστορίας» στο W. Benjamin, *Μονόδρομος*, Αθήνα, εκδ. Άγρα
- Καψωμένος Γ., 2008, Η έννοια του "intérêt" στο έργο του Pierre Bourdieu <https://praxeologysocial.wordpress.com/2008/07/25/bourdieu-interest/>

- Κιουπκιολής Α., Σημειώσεις για την Αίσθηση Πρακτικής στο πλαίσιο του μαθήματος Σύγχρονη Κοινωνική Θεωρία eclass.uth.gr/eclass/modules/.../file.../Bourdieu%20_Αλέξανδρος%20Κιουπκιολής.doc
- Λαμπρόπουλος Β., Η κρίση της ποίησης και η μελαγχολία της Αριστεράς, Τα Ποιητικά τεύχος 26 2017, σελ. 1-7.
- Νάστος Π., 2013, Η έννοια της κοινωνικής πρακτικής στον Pierre Bourdieu, *Διπλωματική εργασία*, διαθέσιμη στο: <http://olympias.lib.uoi.gr/jspui/bitstream/123456789/6778/1/M.E.%CE%A0%CE%B1%CF%8D%CE%BB%CE%BF%CF%82%20%CE%9D%CE%AC%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%82.pdf>

ΞΥΠΝΗΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ

Ελληνική ποίηση σε ενεστώτα χρόνο

I woke up in a country

Greek poetry at the present time

ALEXIOS MAINAS

CATS

The alley protocol.

Sometimes in the afternoon, when the weather changes from the North
and I happen to find myself at the window because my feet took me passively there,
I look at some cat fighting loudly for something mysterious,
like twenty centimetres of extra earth to cross
or some other matter over which battles have always been fought.
This neighbourhood is suddenly full of stray animals and fights;
they say lots of people came here from the Niger and don't speak our language,
hidden behind the workless thug on camels and lorries;
for some of them I feel personally responsible
as if it were me who invited them over to eat out of torn plastic bags.
They say they came crossing the Ursa Major in rowboats
like sailors who climbed aboard the cargo ships with rust,
lifted like children, from the armpits, riding the sirocco for six months.
Some get married in Korea,
some play cards on the train
some ask for a cigarette wherever;
I think about all this by the window
with the fraying insulation at its corners, where I put putty
because after ten years idling in front of the balcony
I missed the old fairy tales they came up with.
The cats, meanwhile, have stopped and sceptically
look upon the truce they've decided on,

ΑΛΕΞΙΟΣ ΜΑΪΝΑΣ

ΓΑΤΕΣ

Το πρωτόκολλο της παρόδου.

Καμιά φορά τ' απογεύματα σαν αλλάζει ο καιρός από βόρεια
αν τύχει να βρεθώ στο παράθυρο γιατί με πήγαν άβουλο τα πόδια
κοιτώ κάποια γάτα που τσακώνεται φωναχτά για κάτι μυστήριο
ίσως είκοσι εκατοστά περισσότερου χώματος να περάσει
ή κάποιο άλλο θέμα για το οποίο δίνονται ανέκαθεν μάχες.
Η γειτονιά αυτή γέμισε αδέσποτα και καβγάδες
κάμποσοι ήρθαν λένε απ' τον Νίγηρα και δε μιλούν τη γλώσσα μας
κρυμμένοι πίσω απ' τον άνεργο νταή σε καμήλες και νταλίκες,
για μερικούς νιώθω προσωπικά υπεύθυνος
λες και τους κάλεσα εγώ να φάνε από σχισμένες σακούλες.
Ήρθαν λένε διασχίζοντας τη Μεγάλη Άρκτο με λάντζες
όπως οι ναυτικοί που επιβιβάζονται με τη σκουριά στα φορτηγά,
τους σηκώνουν σαν παιδιά απ' τις μασχάλες
και τους παίρνουν έξι μήνες σορόκο.
Κάποιοι παντρεύονται στην Κορέα,
κάποιοι παίζουν χαρτιά στον ηλεκτρικό

ready to rush to the strait towards the fence;
the doormen, who are all the same, have betrayed them
by handing out the goods only to their own.
The truth is that we have always spoken this language
during the bullying characterizing our peoples:
the alley is old, even if we all look at each other as strangers.
No matter now, whoever's in is in;
it's getting dark with dignity
and soon enough they'll come
to pick it up.

The person with the gloves is already approaching.

άλλοι όπου βρουν σου ζητάνε τσιγάρο,
τα σκέφτομαι όλα αυτά στο παράθυρο
που στις άκρες τρώει τις μονώσεις του κι έβαλα στόκο
γιατί μετά από δέκα χρόνια στη ρέγουλα μπρος στο μπαλκόνι
πεθύμησα τα παλιά παραμύθια που ξεφουρνίζουν.
Οι γάτες στο μεταξύ σταμάτησαν και κοιτάζουν
δύσπιστα την απόφαση της ανακωχής τους
έτοιμες να χιμήξουν στον πορθμό προς τη μάντρα
καθώς τις προδώσαν οι θυρωροί που 'ναι όλοι το ίδιο
και μοιράσαν τον περίδρομο στους δικούς τους.
Γεγονός είναι ότι αυτή τη γλώσσα μιλάμε ανέκαθεν
στα νταηλίκια που χαρακτήρισαν τους λαούς μας
γιατί είναι παλιό το στενό κι ας κοιτάζονται όλοι σαν ξένοι.
Αλλά δεν έχει σημασία, όσοι κώθηκαν κώθηκαν
βραδιάζει με αξιοπρέπεια
κι όπου να 'ναι θα περάσουν
να τα μαζέψουν.

Ήδη αυτός με τα γάντια πλησιάζει.

ANDREAS KENTZOS

FLEE TO EGYPT

“Three minutes Your Majesty”
the seneschal interrupted him
during his last cigarette
Germans were coming

Shit! His palace already empty
and how he hates sea trips
with his belonging in his hands
holding them like a gypsy

One day everything will be easier
thanks to the progress
to human intelligence
(it is said experiments of teletransportation have begun)

One day there won't be
neither roads nor streets
Like rose and fire
Athens and Cairo will be one

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΕΝΤΖΟΣ

ΦΥΓΗ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

«Τρία λεπτά Μεγαλειότητα»
τον διέκοψε ο Αυλάρχης
στο τελευταίο τσιγάρο
Έρχονταν οι Γερμανοί

Σκατά! Το παλάτι του ήδη άδειο
και πώς σικαίνεται θαλασσινά ταξίδια
με τα υπάρχοντα αγκαλιά
σαν τον τσιγγάνο

Κάποτε θα είναι όλα πιο εύκολα
χάρη στην πρόοδο
στην ανθρώπινη νοημοσύνη
(πειράματα τηλεμεταφοράς, λέει, έχουν γίνει)

Κάποτε δεν θα υπάρχουν
ούτε δρόμοι ούτε οδοί
Σαν το ρόδο και τη φωτιά
Αθήνα και Κάιρο θα είναι πια ένα

DANAI SIOZIOU

MODERN BABYLON

Arabia is caught on the seams of your dress
I see you in this labyrinth
where geometries of centuries shine like chameleons
between survival and resignation
you have left the island and the golden jewelry of your christening ceremony behind
your steps are lighter
you balance between stability and change
you hope for a total eclipse
your presence presages History.

ΔΑΝΑΗ ΣΙΩΖΙΟΥ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

Η Αραβία σκαλώνει στις ραφές του φορέματός σου
Σε βλέπω μέσα σ' αυτόν το λαβύρινθο
όπου οι γεωμετρίες των αιώνων λάμπουν σαν χαμαιλέοντες
ανάμεσα στην επιβίωση και την παραίτηση
έχεις αφήσει το νησί και τα χρυσά κοσμήματα της βάφτισής σου πίσω,
το βήμα σου είναι ελαφρύτερο
ισορροπείς ανάμεσα στη σταθερότητα και την αλλαγή
ελπίζεις σε μία ολική έκλειψη
η παρουσία σου προμηνύει την Ιστορία.

ERMOFILII TSOTSOU

2019

[We were lucky to have been dressed up as people]

They were shouting incantations
time gets angry
escalates
shudders
or progresses?
We were dressed up as people
belated
serene from transparent
religions.
Ethnicities, pity matters
repelled us.
Immortal we pretended
the extinct nationalities.
Queer
unperformed
we talked about knowledge.
Joyous we prospered
illusions.
Sad, we crushed
orders.
*[To the modern era successful
we returned]*

ΕΡΜΟΦΙΛΗ ΤΣΟΤΣΟΥ

2019

[Ήμασταν τυχεροί που ντυθήκαμε άνθρωποι]

Ξόρκια φώναζαν
ο χρόνος θυμώνει
κλιμακώνει
αναριγεί ή
προοδεύει;
Ντυθήκαμε άνθρωποι
όψιμοι
μακάριοι από διαφανείς
θρησκείες.
Εθνότητες, μικρο-
ζητήματα μας απωθούσαν.
Αθάνατοι προσποιούμασταν τις
εκλιπούσες ιθαγένειες.
Αλλόκοτοι
ατέλεστοι
μιλούσαμε για γνώσεις.
Περιχαρείς ευδοκιμήσαμε
οφθαλμαπάτες.
Λυπημένοι θρυμματίζαμε
εντολές.
*[Εις την νεωτέραν εποχήν ξανα-
γυρίσαμε επιτυχείς]*

chattered about art techniques
sacrificed lemon tree tops
irrigated unwashed lands.

And even so, we kept saying
with us he's not going to stay.
And even so,
let him not pass by us.
We met the previous evening
(to pour some water for him)

for fear
he might take a breath.

φλυαρήσαμε για τεχνικές της Τέχνης
θυσιάσαμε τις λεμονοκορφές
ποτίσαμε άπλυτα μέρη.

Κι όμως λέγαμε
μαζί μας δεν θα κάτσει.
Κι όμως,
κοντά μας μην περάσει.
Αποβραδής συναντηθήκαμε
(νεράκι να του βάλουμε)

φοβού
μην ξαποστάσει.

E. MYRON

THE BULLETIN

His coat had the cut of an armor;
he hanged it on the coat rack monk and with its nod
entered the monastery home.

A lamp was flickering;
the mind, relentless generator of remorse,
reinforced its rhythm.

The fan's arthritis,
an atonal music
grinding the time till decay.

His hands cut by shaking.
On the wounds, blooming handcuffs
supervised verses and writings...

The news on TV: *Two tears
escaped from
Coast Guard blockade*

E. ΜΥΡΩΝ

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Το παλτό του είχε την κοψιά πανοπλίας·
το κρέμασε στον καλόγερο και με το νεύμα του
μπήκε στο σπίτι να μονάσει.

Μια λάμπα τρεμόπαιζε·
το μυαλό, ανηλεής γεννήτρια τύψεων,
ενίσχυε το ρυθμό της.

Τ' αρθριτικά του ανεμιστήρα,
μια μουσική ατονάλ
που άλεθε μέχρι μαρασμού την ώρα.

Τα χέρια του κομμένα απ' τις χειραψίες.
Στις πληγές, ανθισμένες χειροπέδες
επέβλεπαν στίχους και γραψίματα...

Στην τηλεόραση ειδήσεις: *Δυο δάκρυα
ξέφυγαν απ' το μπλόκο
του λιμενικού*

ELENI GALANI

BEACONS

I was born inconsolable I walked
seas nights weird hugs illuminated
wide open to the open seas
with friendly welcomes as I was arriving
but I was leaving always leaving
like people who are sent to found cities
another territory I was looking for
new place to find

Let's leave, I used to say
Let us step on another earth, another land to kiss
But which place other than the one in our guts will survive?
The place is our guts
Which new name shall we give to expectation?
Which illusion to the dream?
To the exile which pretext?
A helpless consolation will be bringing us back
Always – even if late – everything returns to the beginning

Don't send messages, don't call for me
It's been sometime I can't tell the shipwreck from the arc
the savor from the executioner
whether the beacons are friends or enemies
I don't know to reply to the horizon

ΕΛΕΝΗ ΓΑΛΑΝΗ

ΦΡΥΚΤΩΡΙΕΣ

Γεννήθηκα απαρηγόρητη περπάτησα
θάλασσες νύχτες παράξενες αγκαλιές φωτισμένες
διάπλατα ανοιχτές σε πελάγη
με καλωσόρισαν φιλικά όπως έφτανα εγώ
όμως έφευγα όλο έφευγα
όπως εκείνοι που πάνε να ιδρύσουν πόλεις
έναν άλλο τόπο έψαχνα καινούριο να βρω

Να φύγουμε, έλεγα
Ένα άλλο χώμα να πατήσουμε, μια άλλη γη να φιλήσουμε
Όμως ποιος τόπος άλλος από αυτόν στα σπλάχνα μας θα ζήσει;
Ο τόπος είναι τα σπλάχνα μας
Ποιο καινούριο όνομα να δώσουμε στην προσμονή;
Ποια ψευδαίσθηση στο όνειρο;
Στην εξορία ποιο πρόσχημα;
Μια ανάπηρη παρηγοριά πίσω θα μας γυρίζει
Πάντα – έστω αργά – όλα στην αρχή επιστρέφουν

Μη στέλνεις μηνύματα μη με καλείς
πάει καιρός δεν
ξεχωρίζω ναυάγια από κιβωτούς
σωτήρες από δήμιους
αν είναι φίλιοι ή πολέμιοι οι φρύκτοι δεν ξέρω να πω στον ορίζοντα
μόνο κάτι ξεκούρδιστες κραυγές αντηχούν βαριά και παράταιρα

just some cries out of tune heavy and discrepant echo
ancient cymbals void in the dark
I am the only one to understand them
because the fires we ignited for signals do not glow
are they to keep us warm or are they going to burn us alive
it's been sometime
I cannot answer to you anymore
what messages of life do you ask me to give you?
what news from home do you ask me to send;

Only my hours, hideous hours of emigration
are real are really mine
only of them I am certain
it's been sometime a sadness
amniotic an earthen grief wraps me in a swing of light
is it a cord of birth or in the neck a death rattle
this surrogate sob in which I am born and drawn simultaneously
in my liquids

Home, Karim told me one night,
is to fall slowly, to sink, to say
wings are growing on my shoulders
to say and to trust
that slightest moment of faith
this is home
even though you know that nothing. Never. None.

Home is the flee

αρχαία κύμβαλα κενά στο σκοτάδι
μόνο εγώ τις καταλαβαίνω
γιατί οι φωτιές που ανάψαμε για σήματα δεν φέγγουν
για ζέστη είναι ή αν θα μας κάψουν ζωντανούς
πάει καιρός
δεν μπορώ να απαντήσω κι εσύ
τι μηνύματα ζωής ζητάς να σου πω;
ποια νέα από την πατρίδα ζητάς να στείλω;

Μόνο οι ώρες μου ώρες φρικτές ξενιτιάς
είναι πραγματικές είναι πραγματικά δικές μου
μόνο γι' αυτές είμαι σίγουρη
πάει καιρός μια θλίψη
αμνιακή μια κοϊκή λύπη σε λίκνο από φως με τυλίγουν
λώρος γέννας είναι ή βρόγχος θανάτου στο λαιμό
αυτός ο ανάδοχος λυγμός μέσα του γεννιέμαι και πνίγομαι την ίδια στιγμή
στα υγρά μου

Πατρίδα, μου είπε μια νύχτα ο Καρίμ,
είναι να πέφτεις αργά να βυθίζεσαι να λες
φυτρώνουν στους ώμους μου φτερά
να λες και να εμπιστεύεσαι
εκείνη η ελάχιστη της πίστης στιγμή
αυτή είναι η πατρίδα
κι ας ξέρεις πως τίποτα. Ποτέ. Κανείς.

Πατρίδα είναι η φυγή

PAVLINA MARVIN

4.

The route is something relative. It occurs without necessarily requiring the march. Route means that a guard has opened the gate to the place without my permission. Or that winter was imposed by its own volition in order to serve a condition of misty frost with a luminous target. I am pleased to hear that Ivan Ismailovic is improperly dressed for the occasion. In that exact manner: in order to accomplish the route, he must fool himself to believe that he is walking elsewhere: at the place where he previously was –in the desert.

ΠΑΥΛΙΝΑ ΜΑΡΒΙΝ

4.

Η πορεία είναι κάτι σχετικό. Συντελείται χωρίς να προϋποθέτει απαραίτητως ποδαρόδρομο. Πορεία σημαίνει πως ένας φύλακας άνοιξε την πύλη προς το μέρος χωρίς τη συγκατάθεσή μου. Ή πως ο χειμώνας επιβλήθηκε αυτοβούλως για να εξυπηρετήσει μια συνθήκη ομιχλώδους παγετού με φωτεινό σκοπό. Πληροφορούμαι με ευχαρίστησή μου, πως ο Ιβάν Ισμαήλοβιτς είναι ακατάλληλα ντυμένος για τις περιστάσεις. Έτσι ακριβώς: για να κατορθώσει την πορεία πρέπει να ξεγελάσει τον εαυτό του πως περπατάει αλλού: εκεί που βρισκόταν προηγουμένως –στην έρημο.

STATHIS ANTONIOU

A QUIET MORNING

I was sitting beside the wheelchair, listening
About the accident, how they all died, how he was left alone
His sentences full of thank-yous that I didn't want to hear
I interrupted him "at least you're alive"
He stopped talking
He looked into my eyes, forecasting my silence
He said, or rather asked, "What should I do with my life?"

It's not the injustice or the questions raised
It's not that, even if he wanted to, he couldn't kill himself
It's not that I didn't offer to do it for him
What frightens me is something new
It's the conviction that in ten years
To his silence, once more, I'll answer with mine

ΣΤΑΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΝΑ ΗΣΥΧΟ ΠΡΩΙΝΟ

Καθόμουν δίπλα στο καροτσάκι, άκουγα
Για το ατύχημα. Πως πέθαναν όλοι. Πως έμεινε μόνος
Να μου μιλάει με «ευχαριστώ» που δεν ήθελα ν' ακούσω
Μ' έναν σίγουρο αυθορμητισμό είπα «τουλάχιστον ζείτε»
Σταμάτησε να μιλάει
Κοίταξε μέσα στα μάτια μου, προμηνύοντας τη σιωπή μου
Είπε, μάλλον ρώτησε, «τι να την κάνω τη ζωή;»

Δεν είναι η αδικία ή οι ερωτήσεις που γεννάει
Δεν είναι ότι και να 'θελε δεν μπορούσε ν' αυτοκτονήσει
Δεν είναι ότι δεν πρότεινα να το κάνω εγώ γι' αυτόν
Αυτό που με τρομάζει είναι κάτι καινούριο
Είναι η πεποίθηση ότι σε δέκα χρόνια
Στη σιωπή του πάλι θ' απαντήσω με τη δική μου

DIMITRIS ATHANASSELOS

VIGOUR

I follow
rules
and groveling miseries.
I am, I think,
human.

I suffer pains
of failed
pleasures,
collage
of dehydrated photos
that went by.

I line up.
Cynically atone
and listen carefully to
the vortex all around me.

I serve.
With sweat
I am brought
to lain
eternity's
aspiration,
I hush.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΕΛΟΣ

ΣΘΕΝΟΣ

Άγομαι
κανόνων
και χαμερπών θλίψεων.
Είμαι, νομίζω,
άνθρωπος.

Φέρω οδύνες
αποτυχημένων
ηδονών,
κολάζ
αφυδατωμένων φωτογραφιών
που παρήλθαν.

Συντάσσομαι,
κυνικά εξιλεώνομαι
κι αφουγκράζομαι
τη δίνη ολόγυρα μου.

Υπηρετώ,
με ιδρώτα
φέρομαι
στης κείμενης
αιωνιότητας
τη βλέψη,
σιωπώ.

APOSTOLIS ILIOPOULOS

AND WHAT'S MY EXCUSE?

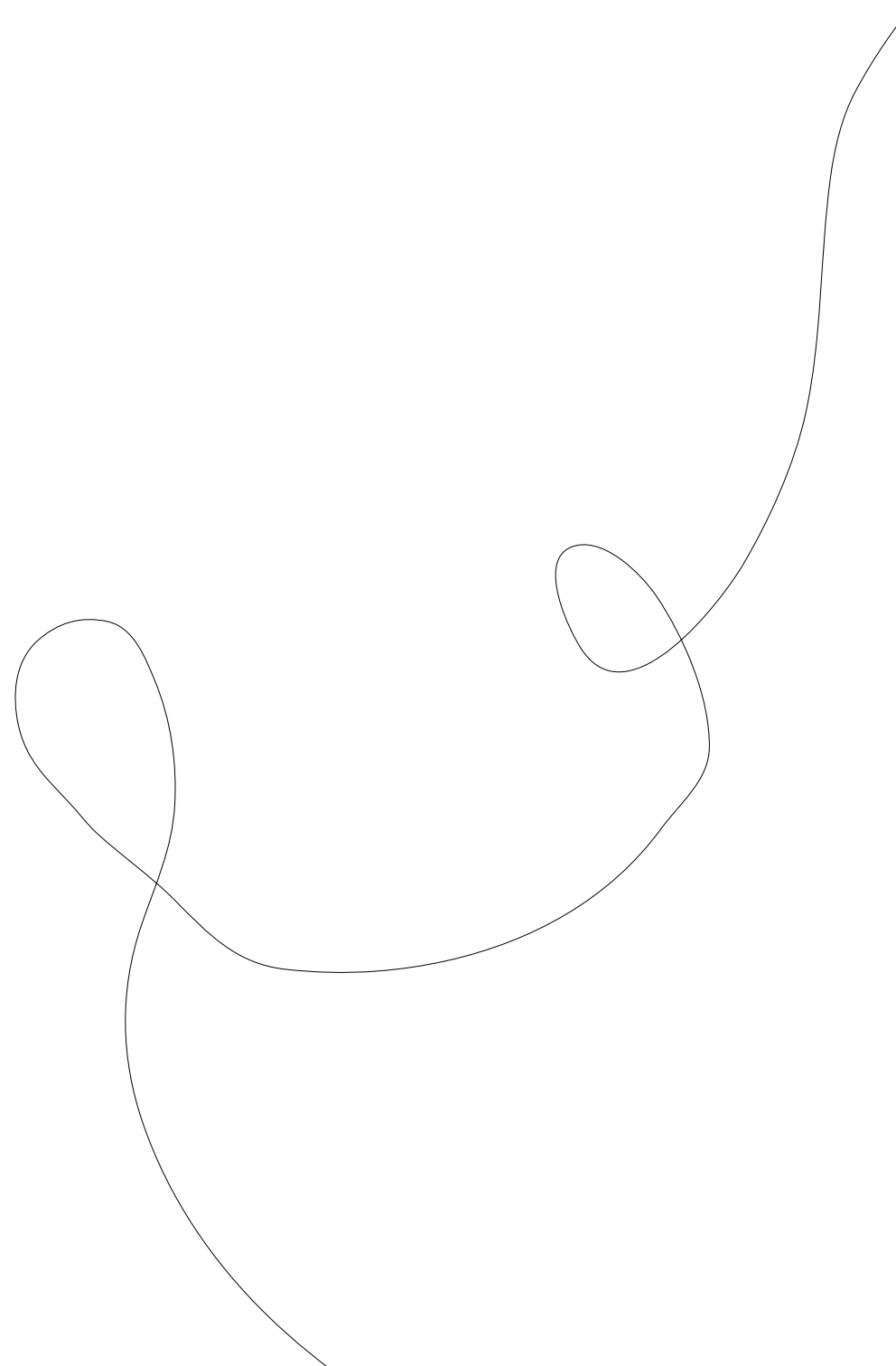
Since this morning
comes into being
like a sob
in the lake the cold

wet black earth
the look of the sad
under the steps of his rainboot
like ice surrounds the water

Further down it imprisons the fish
houses burning
spilt in its reflections
the fodder

look like black frogs
and a little boy forgotten at the bank
is still waiting for his gift
while from the other side
the shadow is approaching

Yet another afternoon
and nobody stopped by
to talk to you

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΙ ΠΟΙΑ Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΟΥ;

Από το πρωί
υλοποιείται
ως λυγμός
το κρύο στη λίμνη

υγρό μαύρο κώμα
η ματιά του θλιμμένου
στα βήματα της γαλότσας του
σαν πάγος περιβάλλει το νερό

Πιο κάτω φυλακίζει τα ψάρια
σπίτια που καίγονται
χυμένα στις αντανακλάσεις του
τα ξερόκλαδα

μοιάζουν με μαύρα βατράχια
κι ένας μικρός ξεχασμένος στην όχθη
ακόμα περιμένει το δώρο του
καθώς τον πλησιάζει από αντίκρυ
η σκιά

Είναι απόγευμα πάλι
και κανείς δεν πέρασε
να σου μιλήσει

ELENA POLYGENI

RAIN or

LIFE IS NOT EASY FOR THOSE LIVING HERE

Where would the Basque country be, I was wondering as I was crossing the corridor across the living room. In this room I was living. The telephone rings crisscrossed my steps, rhythmically tapping on the tills, as the TV was quietly changing colours. Some people were shaping words in their lips without a sound, it was six in the evening, but already dark, the switching lights were making shadows on the walls. They will not make it here tonight. A lake appeared outside the house, on the asphalt. The TV was showing an old Basque movie. I picked up the receiver, got squeezed in foreign words, the panic was whirling like white transparent dust in the living room, with the worn sofas covered with leather. I heard my voice bending, escaping through the cables. At the same time, I was swimming towards the North, amongst tree trunks and flat tires; I had no idea where this country was.

ELENA ΠΟΛΥΓΕΝΗ

ΒΡΟΧΗ ή

Η ΖΩΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΗ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΠΟΥ ΜΕΝΟΥΝ ΕΔΩ

Που να 'ναι άραγε η Χώρα των Βάσκων, σκεφτόμουν καθώς διέσχιζα το διάδρομο κατά μήκος του λίβινγκ ρουμ. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ζούσα. Οι χτύποι του τηλεφώνου διασταυρώνονταν με τα βήματά μου, που χτυπούσαν ρυθμικά πάνω στα πλακάκια, ενώ η τηλεόραση άλλαζε αθόρυβα χρώματα. Κάποιοι σχημάτιζαν λέξεις στα χείλη τους χωρίς ήχο, η ώρα ήταν έξι το απόγευμα αλλά κιόλας νύχτα, οι εναλλαγές φωτός δημιουργούσαν σκιές στους τοίχους. Δεν θα κατάφερναν να έρθουν απόψε. Μια λίμνη εμφανίστηκε έξω απ' το σπίτι, στην ασφαλτο. Η τηλεόραση έπαιζε μια παλιά βασκική ταινία. Σήκωσα το ακουστικό, στριμώχτηκα σε ξένες λέξεις, ο πανικός στροβιλιζόταν σαν διάφανη λευκή σκόνη στο λίβινγκ ρουμ με τους φθαρμένους καναπέδες από δέρμα. Άκουσα τη φωνή μου να λυγίζει, να δραπετεύει μέσα απ' τα καλώδια. Ταυτόχρονα κολυμπούσα προς το Βορρά, ανάμεσα σε κορμούς δέντρων και σκασμένα λάστιχα. Δεν είχα ιδέα πού βρισκόταν αυτή η χώρα.

LENA KALLERGI

ADOPTED DAUGHTER

Unfair country
you take the salt from my body
and throw it in the sea.

Then you accuse me of tasteless tears
you send me to the North, with the nomads.

You sell my letters to a foreign language.
My house you have burnt into the stove.

And you expect me
with ships filled with spices
with fragrant sweat
to return.

ΛΕΝΑ ΚΑΛΛΕΡΓΗ

ΨΥΧΟΚΟΡΗ

Άδικη χώρα
παίρνεις το αλάτι απ' το κορμί μου
το σκορπάς στη θάλασσα.

Ύστερα με κατηγορείς για άνοστα δάκρυα
με στέλνεις στο βορρά με τους νομάδες.

Πουλάς τα γράμματά μου σε άλλη γλώσσα.
Το σπίτι μου στη σόμπα σου έχεις κάψει.

Κι απαιτείς
με πλοία γεμάτα καρυκεύματα
με ιδρώτα μυρωμένο
να επιστρέφω.

LINA FITILI

IDENTITY

I was standing with my sensations numb
in a place with forests
that I had to cross.

From the painfully blind spots,
the low backs of the hills
to the dead's district

I was shouting

“Wake up
in a country
where only night
Is rising...”

“Who art thou?” they then asked in awe
“The eye of the water,
a deserted island
upon the water
and sailing dark to land?”

And the rain
hanging above

was holding back

Did not want to fall –

to clean
more deeply –

the traces of my origin

ΛΙΝΑ ΦΥΤΙΛΗ

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Στεκόμουν με τις αισθήσεις μουδιασμένες
σε έναν τόπο με δάση
που έπρεπε να διασχίσω.

Απ’ τα οδυνηρά τυφλά σημεία,
τις χαμηλές ράχες των λόφων
μέχρι τη συνοικία των νεκρών

φώναζα

«Ξυπνήστε
σε μια χώρα
που ξημερώνει
μόνο νύχτα...»

«Τις ει;» ρωτούσαν τότε αυτοί απορημένοι.
«Το μάτι του νερού,
νησί έρημο
επί των υδάτων
και καταπλέεις σκοτεινή;»

Κι η βροχή
που κρεμόταν ψηλά

κρατιόταν

Δεν ήθελε να πέσει –

να καθαρίσει
πιο βαθιά –

τα ίχνη της καταγωγής μου

GIORGOS KATRAOURAS

YESTERDAY AFTERNOON AT VICTORIA SQUARE

That was yesterday afternoon;
An apnea flooded the place
It was unbearable
The square looked like a chessboard
Circa queens and horses
Soldiers were there too
White or black
Their patrol all around the square
An oasis did not allow you at all
to take your eyes off them
all the pawns in someone else's hands
the towers around it in ruins
reminding that, once upon a time, to this place breath was given.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΡΑΟΥΡΑΣ

ΧΤΕΣ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Χτες το μεσημέρι, τι ήταν αυτό;
Μια άπνοια κατέκλυσε τον τόπο
Δεν μπορούσες να σταθείς
Η πλατεία έμοιαζε σκακιέρα
Γύρω βασίλισσες και άλογα
Δεν έλειπαν βέβαια και οι στρατιώτες
Άσπροι ή μαύροι
Η περιπολία τους στη γύρα της πλατείας
Μια όαση δεν σ' άφηνε καθόλου
τα μάτια σου να πάρεις από πάνω τους
όλοι οι πεσσοί στα χέρια άλλου
οι πύργοι γύρω της ρημάζουν
θυμίζοντας πως, κάποτε, σ' αυτό τον τόπο δόθηκε πνοή

DANAI MARGARONI

SUNDAY or FRUIT STUDY

he has spread his merchandise
next to the bus stop
two still-life paintings
on a sheet
and a bit further
two fresh bananas
to be eaten.

In another neighborhood we would have called it an installation
here, there is only a small living room
where fruits are eaten by naphthalene
and paintings are
visits served
with sweet preserve
till we get there
we will have stepped on
the broken sour oranges
along the pavement
now our host
sells those as well
in his Sunday living room
Sunday Sunday
precious
little
party
fruity
poor

ΔΑΝΑΗ ΜΑΡΓΑΡΩΝΗ

ΚΥΡΙΑΚΗ ή ΜΕΛΕΤΗ ΦΡΟΥΤΩΝ

έχει απλώσει τηνπραμάτεια του
δίπλα στη στάση του λεωφορείου
σ' ένα σεντόνι
δύο πίνακες
νεκρή φύση
και πιο κει
δύο αληθινές μπανάνες
για φάγωμα.
Σε μια άλλη γειτονιά θα μιλούσαμε για εικαστική παρέμβαση
εδώ είναι ένα μικρό σαλόνι
που τα φρούτα τα τρώει η ναφθαλίνη
κι οι πίνακες είναι επισκέψεις
με γλυκό κουταλιού
ώσπου να φτάσουμε
θα πατήσουμε
σπασμένα νεράντζα
του πεζοδρομίου
τώρα ο οικοδεσπότης μας
τα πουλάει κι αυτά
στο σαλόνι της Κυριακής
Κυριακή Κυριακή
πανάκριβη
μικρή
γιορτή
φρουτένια
φτωχή

MARIA EFTHIMIA GIANNATOU

UNIVERSE

Smashed lollipop
On the street
Smashed glass
Stepped on the sweetness
Of the whole world
Bended ostrich
Turned my eyes up
Was scared to death
I was hidden again like a turtle
The moon
August size

ΜΑΡΙΑ ΕΥΘΥΜΙΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ

ΣΥΜΠΑΝ

Θρυμματισμένο γλειφιτζούρι
Στο δρόμο
Θρυμματισμένα γυαλιά
Πάτησα τη γλύκα όλου του κόσμου
Σκυμμένη στρουθοκάμηλος
Σήκωσα το βλέμμα
Πήρα μια λαχτάρα
Ξανακρύφτηκα σαν κελώνα
Το φεγγάρι
Σε αυγουσιτιάτικο μέγεθος

NIKOLAS NIAMONITOS

CLOUDREADER ROSEGARDEN*

Then

I thought I'd rest

And blow a tiny bubble

Out of my chewing-gum

And compress within it

All that kind and blue void

Aware now

Of the golden Helpless

The silver Unheard of

And the plain Abrupt

I'd draw up a trivet

Missing the fire

Even if that is something, I might never see again

I'm unable

Powerless I trail after vigour

Counting falling stars gnawing like rats at tin cans

And cigarette butts that dream

They forever remain the small children of our fingertips

*extract from the poem *Cloudreader Rosegarden*

ΝΙΚΟΛΑΣ ΝΙΑΜΟΝΗΤΟΣ

ΝΕΦΕΛΟΒΑΤΗΣ ΡΟΔΟΚΗΠΟΣ*

Ύστερα

Είπα να ξεκουραστώ

Να κάνω μια μικρή τσιχλόφουσκα

Να συμπυκνώσω μέσα της

Όλο εκείνο το ευγενικό και μπλε κενό

Ξέροντας πλέον

Το χρυσό Ανήμπορο

Το αργυρό Ανήκουστο

Και το σκέτο Ξαφνικό

Να ζωγραφίσω μια σάρα

Απ' την οποία να λείπει η φωτιά

Κι ας είναι κάτι που ίσως δεν θα ξαναδώ

Αδυνατώ

Αδύναμος ακολουθώ τη δύναμη

Μετρώντας πεφταστέρια να ροκανίζουν τις κονσέρβες σαν ποντίκια

Και τ' αποσιγάρα στο δρόμο που ονειρεύονται

Πως μένουνε για πάντα των χεριών μας τα μικρά παιδιά

*Απόσπασμα από το ποίημα *Νεφελοβάτης Ροδόκηπος*

ANNA GRIVA

CIRCE

Transformation has always been my destiny:

heroes to turn into animals

flowers into stones

clouds into silence.

Those who travelled

covered their backs from me

even though they knew

that the black, imperturbable magnet of seas

it was me.

But then they suddenly forgot about me.

It's been centuries since I last took sight of ship antennas

since I last sensed a smell of human breath.

But, even so, I know:

One day my island on the maps will be lit up again

I will return into the dreams

like a ghost, or like a charm –I don't know

Then – for the first time –

I'll leave my cave open

so that everybody can see me lie awake,

tortured,

growing next to my fireplace

a tree.

ANNA ΓΡΙΒΑ

ΚΙΡΚΗ

Η μεταμόρφωση ήταν πάντα το γραφτό μου:

οι ήρωες να γίνουν ζώα

τα άνθη πέτρες

τα σύννεφα σιωπή.

Όποιοι ταξίδευαν

τα νώτα τους φυλάγαν από μένα

κι ας το ήξεραν

πως ήμουν εγώ ο μαγνήτης ο μαύρος

ο αδιατάρακτος των θαλασσών.

Μα ύστερα ξάφνου με ξέχασαν.

Αιώνες τώρα караβιού αντένες

δεν ατενίζω στ' ανοικτά

ανθρώπου ανάσα δεν οσφραίνομαι.

Κι όμως το ξέρω:

κάποτε θα φωτιστεί ξανά

στους χάρτες το νησί μου,

θα επιστρέψω στα όνειρα

σαν φόβητρο σαν θέλγητρο –δεν ξέρω.

Τότε – πρώτη φορά –

θ' αφήσω τη σπηλιά μου ανοικτή

να δούνε όλοι πώς ξαγρυπνώ

πώς βασανίζομαι

να μεγαλώνω δίπλα στην εστία μου

ένα δέντρο.

Without light, without water I grow it
and every night I transform it
to its own self.

This wound of mine, my eternal puzzle:
how to heal identity
so, one day I can say
that I have never been a witch
but just a branch
a gentle sprout
of my tree bewitched.

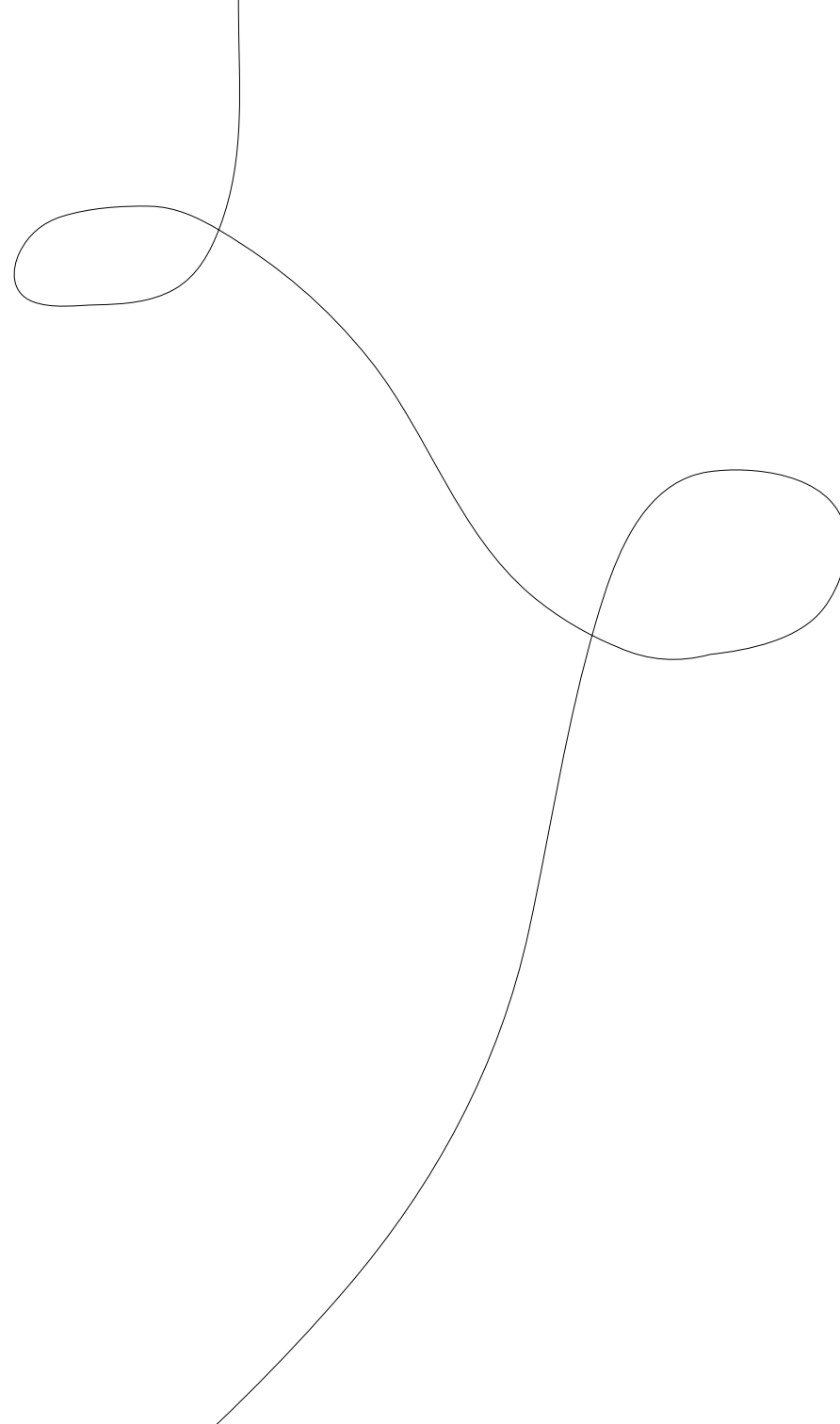
Δίχως φως, δίχως νερό το μεγαλώνω
και κάθε νύχτα το μεταμορφώνω
στον εαυτό του.

Αυτή η πληγή μου, αυτό το αίνιγμά μου το αιώνιο:
πώς να γιατρέψω την ταυτότητα
να πω μια μέρα
πως μάγισσα δεν ήμουνα ποτέ
παρά μονάχα ένα κλαδί
ένα βλαστάρι ανάλαφρο
εκείνου του δέντρου που μαγεύω.

ANASTASIA MICHOPOULOU

CLOSE THE LEGS

When I was five, I was told
never to sit with my legs spread
why mom?
to cut a long story short
let's blame it on my anatomy
When I was ten, I was told off
sit nicely
don't take up lots of space
my thighs hurt from tightening
When I was twenty, taking the tube
I squeezed in the seat as best as I could
next to me a grey-haired man
filled two seats with his spread legs
I did not say anything
out of fear
Now I think of my legs
as two window shutters

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΛΕΙΣΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Στα πέντε μου είπαν
μην κάθεται ποτέ με ανοικτά πόδια
γιατί μαμά;
μην τα πολυλογώ
μάλλον η ανατομία μου θα φταίει
Στα δέκα μου είπαν
κάτσε όμορφα
μην πιάνεις πολύ χώρο
πόνεσαν τα μπούτια μου απ' το σφίξιμο
Στα είκοσι μπήκα στο μετρό
στριμώχτηκα στο κάθισμα όπως όπως
δίπλα μου ένας γκριζομάλλης
γέμιζε δυο θέσεις με τ' ανοικτά του πόδια
δεν είπα τίποτα
από φόβο
Τώρα σκέφτομαι τα πόδια μου
σαν δυο παραθυρόφυλλα

ANASTASIA GITSI

COUNTERPOINTS

*I was born that much
and suffered twice as much
to the memory of here and there
Alejandra Pizarnik*

people were carefully looking
at the living room curtains
obsessively observing
the threads and the stitches
and I

and I

– maybe you too, but I don't know about it –

behind
further behind
than me

– maybe than you too, but you don't know about it –

so far behind
I was eradicating one by one
the teeth
in the red twilight
of the sky
behind
further behind
of the curtains of the moment

I will stop talking
when I'll have shaped lips

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΚΙΤΣΗ

ΑΝΤΙΣΤΙΞΕΙΣ

*Γεννήθηκα τόσο
και διπλά υπέφερα
στη μνήμη του εδώ κι εκεί
Alejandra Pizarnik*

ο κόσμος κοιτούσε
προσεκτικά τις κουρτίνες
του σαλονιού
περιεργαζόταν μετά μανίας
τα νήματα και τα γαζιά
κι εγώ

κι εγώ

– ίσως κι εσύ μα δεν το ξέρω –

πίσω
πιο πίσω
κι από μένα

– ίσως κι από σένα μα δεν το ξέρεις –

τόσο πίσω
ξερίζωνα ένα ένα
τα δόντια
στο κόκκινο ημίφως
του ουρανού
πίσω
πιο πίσω
απ' τις κουρτίνες της στιγμής

Θα πάψω να μιλώ
σαν σχηματίσω χείλη

NIKOS FILNTISSIS

ΚĒDOMAI*

I come up with little tricks
so as to better remember
that you supposedly emerge
during my day

like, let's say
I tie a silk thread to my finger
jot you down in my palm
along with the emergencies and the pending duties

or

fold the napkins up
into triangles on the table
then, I wipe my mouth on their edge
and always
– what a habit! –
I am always cutting
the stamps off the received envelopes
with the attention appropriate to an antiquarian

each Monday, I wear my watch to the right wrist
on Saturdays, I rearrange the magnets on the fridge
one night a week without fail
I hopscotch my way back home

ΝΙΚΟΣ ΦΙΛΑΝΤΙΣΗΣ

ΚΗΔΟΜΑΙ

βρίσκω μικρά τεχνάσματα
για να θυμάμαι καλύτερα
πως, δήθεν, μου προκύπτεις μες στη μέρα

όπως, ας πούμε
δένω απ' το δάκτυλο μεταξωτή κλωστή
στη χούφτα με στυλό σε σημειώνω
με τα επείγοντα και τα εκκρεμή

ή

διπλώνω τις καρτοπετσέτες
τρίγωνα στο τραπέζι
πάνω στην κόκη, ύστερα, σκουπίζω το στόμα μου
και πάντα
– τι συνήθεια! –
πάντα κόβω
με τη δέουσα προσοχή του παλαιοσυλλέκτη
τα γραμματόσημα απ' τους ληφθέντες φακέλους

κάθε Δευτέρα, φοράω το ρολόι στο δεξί
τα Σάββατα, αλλάζω θέση στους μαγνήτες στο ψυγείο
μια νύχτα τη βδομάδα οπωσδήποτε
γυρίζω σπίτι με κουτσό

in my sleep
I am transformed in absentia
I turn my arm
 leg
and side

I turn my life upside down
so that the eyes do not get used to
an unchanging landscape

and by coming up with all that much
I am entirely being forgotten

μέσα στον ύπνο μου
μεταμορφώνομαι ερήμην
αλλάζω χέρι
 πόδι
και πλευρό

γυρνάω τούμπα τη ζωή μου
μην συνηθίζουνε τα μάτια
εν' απaráλλαχτο τοπίο

κι από τα τόσα που σκαρφίστηκα
ολόκληρος ξεχνιέμαι

YORGOS ALISANOGLOU

THIS IS ALREADY EXPERIENCED

The shipwrecked at the edge
create new sea
from their own sea
flocks of birds fly
filling the boundary of the desert
survivors are mainly time
curl up in the narrowness of the map
with the mouth closed to the world
search for a language
for light in dark coloured skin
repeat themselves in fireflies

no need for them to remember
whatever happens is water
entering them
like time experienced
love. lullaby. drowning.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΙΣΑΝΟΓΛΟΥ

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΒΙΩΜΕΝΟ

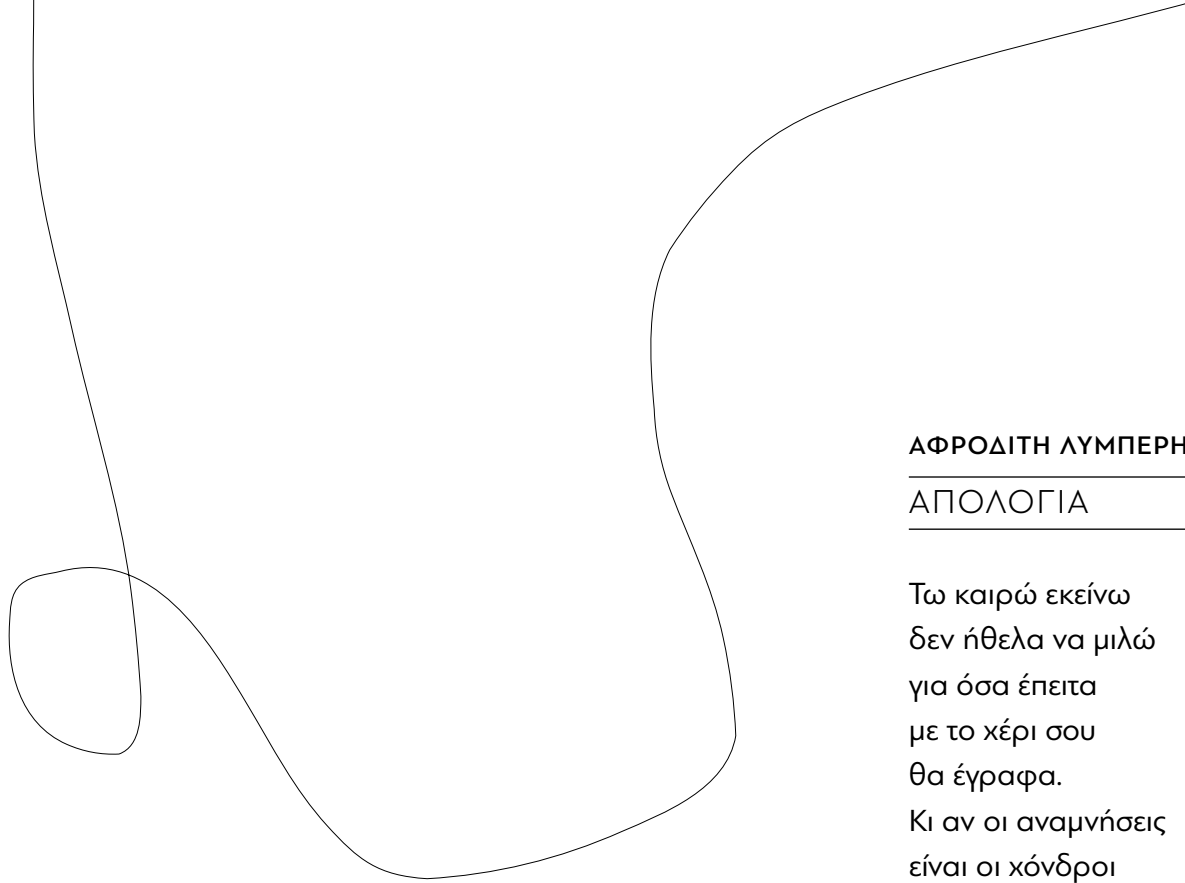
Οι ναυαγοί στο χείλος
φτιάχνουν μια θάλασσα
από δική τους θάλασσα
σμήνη πουλιών πετούν
γεμίζοντας το όριο της ερημιάς
οι ζωντανοί είναι πρωτίστως χρόνος
κουβαριάζονται στη στενότητα
του χάρτη
με το στόμα κλειστό προς τον κόσμο
ψάχνουν για γλώσσα
για φως στο σκουρόχρωμο δέρμα
επαναλαμβάνονται στις πυγολαμπίδες

δεν χρειάζεται να θυμούνται
ό, τι συμβαίνει είναι νερό
που μπαίνει μέσα τους
σαν βιωμένος χρόνος
έρωτας. νανούρισμα. πνιγμός

APHRODITI LYMPERI

APOLOGY

In those days
I did not want to talk
about the things that later
with your hand
I would write.
And if recollections
are the cartilages
moving your fingers
the days rising
in vain
are the ink
writing up
the memories of our future.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΛΥΜΠΕΡΗ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Τω καιρώ εκείνω
δεν ήθελα να μιλώ
για όσα έπειτα
με το χέρι σου
θα έγραφα.
Κι αν οι αναμνήσεις
είναι οι χόνδροι
που κινούν
τα δάχτυλά σου
οι μέρες που ξημερώνουν
επί ματαίω
είναι το μελάνι
που καθαρογράφει
τις μνήμες του μέλλοντός μας.

DIMITRIS CHATZICHARALAMPOUS

RAIN SERVICE

They were looking deep into each other's eyes
and they were certain for
one another.

They were looking at each other intensely for some time
but neither were they coming closer
nor was the mirroring of one
pushing the other's reflection away —
it just defined
a set
untraveled distance.

The first drizzle falling
revealed their mutual coordinates
the up to then imaginary points
on a graph paper surface.

Then one of them
moved hastily
to the blank space of the margin
setting himself apart.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΧΑΤΖΗΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Κοιτάζονταν βαθιά στα μάτια
και ήταν βέβαιοι ο ένας
για τον άλλο.
Κοιτάζονταν επίμονα, κάμποση ώρα
μα δεν πλησίαζε ο ένας
τον άλλο, ούτε απωθούσε
το καθρέφτισμα του ενός
το είδωλο του άλλου —
όριζε απλώς
μια σταθερή
αδιάνυτη απόσταση.

Οι πρώτες ψιχάλες που έπεσαν
φανέρωσαν τις συντεταγμένες τους
τα νοητά μέχρι τότε σημεία
σε μια μιλιμετρέ επιφάνεια.
Τότε ο ένας τους
μετακινήθηκε βιαστικά
στο λευκό περιθώριο
διαχωρίζοντας τη θέση του.

ANTONINI SMYRILLI

MISSION IMPOSSIBLE

Age thirty

I had to fulfill

My female mission

I'm not a good mother

It is so much like me

I now recognize

the dread of my parents

Reactionary

Irreverent

Worst of all: It writes

It cannot stand its life

It cannot stand its mother

I cannot stand my child

I haven't got a child

ΑΝΤΩΝΙΝΗ ΣΜΥΡΙΑΛΛΗ

MISSION IMPOSSIBLE

Στα τριάντα

Έπρεπε να ολοκληρώσω

Την θηλυκή αποστολή μου

Δεν είμαι καλή μάνα

Είναι ίδιο εγώ

– Αναγνωρίζω τώρα

Τον τρόμο των γονιών μου –

Αντιδραστικό

Ασυμβίβαστο

Το χειρότερο: γράφει

Δεν αντέχει τη ζωή του

Δεν αντέχει τη μάνα του

Δεν αντέχω το παιδί μου

Δεν έχω παιδί

SANTI VASSILEIOU

FOR GOOD HEALTH

The girl always in the corner swallowing
Her teeth

She was never taught to do anything else
They bite her from the inside
Her father fed her crosses
For good health

I learnt to spit by myself
I plant my teeth underneath the pillow
And in the morning flowers grow on my bed
I weave them in crosses
I give them to the father
I tell him that they grew just like that, all by themselves
He prays for the miracles
So that I can make my own uninterrupted
With my own hands

But the girl was never taught to do anything else
She swallows in her sleep
And she will be left without any teeth to show
With all her miracles
And all her hands

I still wake up with marks of teeth on my belly

ΣΑΝΤΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΥΠΕΡ ΥΓΕΙΑΣ

Το κορίτσι πάντα στη γωνία να καταπίνει
Τα δόντια του
Ποτέ δεν του έμαθαν να κάνει τίποτε άλλο
Αυτά το δαγκώνουν από μέσα
Ο πατέρας το τάζε σταυρούς
Υπέρ υγείας

Έμαθα μόνη μου να φτύνω
Φυτεύω τα δόντια κάτω από το μαξιλάρι
Και το πρωί φυτρώνουν λουλούδια στο κρεβάτι μου
Τα πλέκω σε σταυρούς
Τα δίνω στον πατέρα
Του λέω φύτρωσαν έτσι από μόνα τους
Αυτός προσεύχεται για τα θαύματα
Για να μπορώ εγώ ανενόχλητη να φτιάχνω τα δικά μου
Με τα ίδια μου τα χέρια

Μα στο κορίτσι ποτέ δεν έμαθαν να κάνει τίποτε άλλο
Καταπίνει στον ύπνο του
Κι ούτε θα του μείνουν καθόλου δόντια για να δείχνει
Με όλα του τα θαύματα
Και όλα του τα χέρια

Ξυπνάω ακόμα με σημάδια από δόντια στην κοιλιά μου

GIORGOS EFTHIMIOU

every girl needs a boy
every girl needs a girl
every boy needs to be needed
so, on this boy
I put a boy
and a girl
and a
in a buggy
to be carried
by the wind

ΓΙΩΡΓΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

κάθε κορίτσι χρειάζεται ένα αγόρι
κάθε κορίτσι χρειάζεται ένα κορίτσι
κάθε αγόρι χρειάζεται να το χρειάζονται
γι' αυτό
σ' αυτό το αγόρι
έβαλα ένα αγόρι
κι ένα κορίτσι
κι ένα μπαλόνι
σ' ένα καρότσι
να το πηγαίνει
ο άνεμος

STELIOS HOURMOUZIADIS

NOEUD PAPILLON

You drown me with your wings
I know you too well
my carefree rustle
variation of youth

– Reflections of ephemeral tie and untie you day after day –

Sturdy is your hug
profusion of colours
your all
too leafy knit

– Every silence your suffocating heat –

And then I ask you
does it have to be so tight?
How can I bear on me
such knots of butterflies?

ΣΤΕΛΙΟΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ

NOEUD PAPILLON

Με πνίγεις με τα φτερά σου
Σε ξέρω πολύ καλά
ανέμελό μου θρόισμα
παραλλαγή της νιότης

– Αντικατοπτρισμοί εφήμερου σε λύνουν και σε δένουν –

Στητή η αγκαλιά σου
πολύχρωμη
σχηματισμένα
πολύφυλλη η πλέξη

– Κάθε σιωπή η πνιγηρή σου ζέστη –

Και σε ρωτώ
γιατί τόσο σφικτά;
Πόσο ν' αντέξω πάνω μου
κόμπους τις πεταλούδες;

GIANNIS SGOUROUDIS

SEBASTIAN

Come to tell me why I am smiling
come in the dream
like you come every night

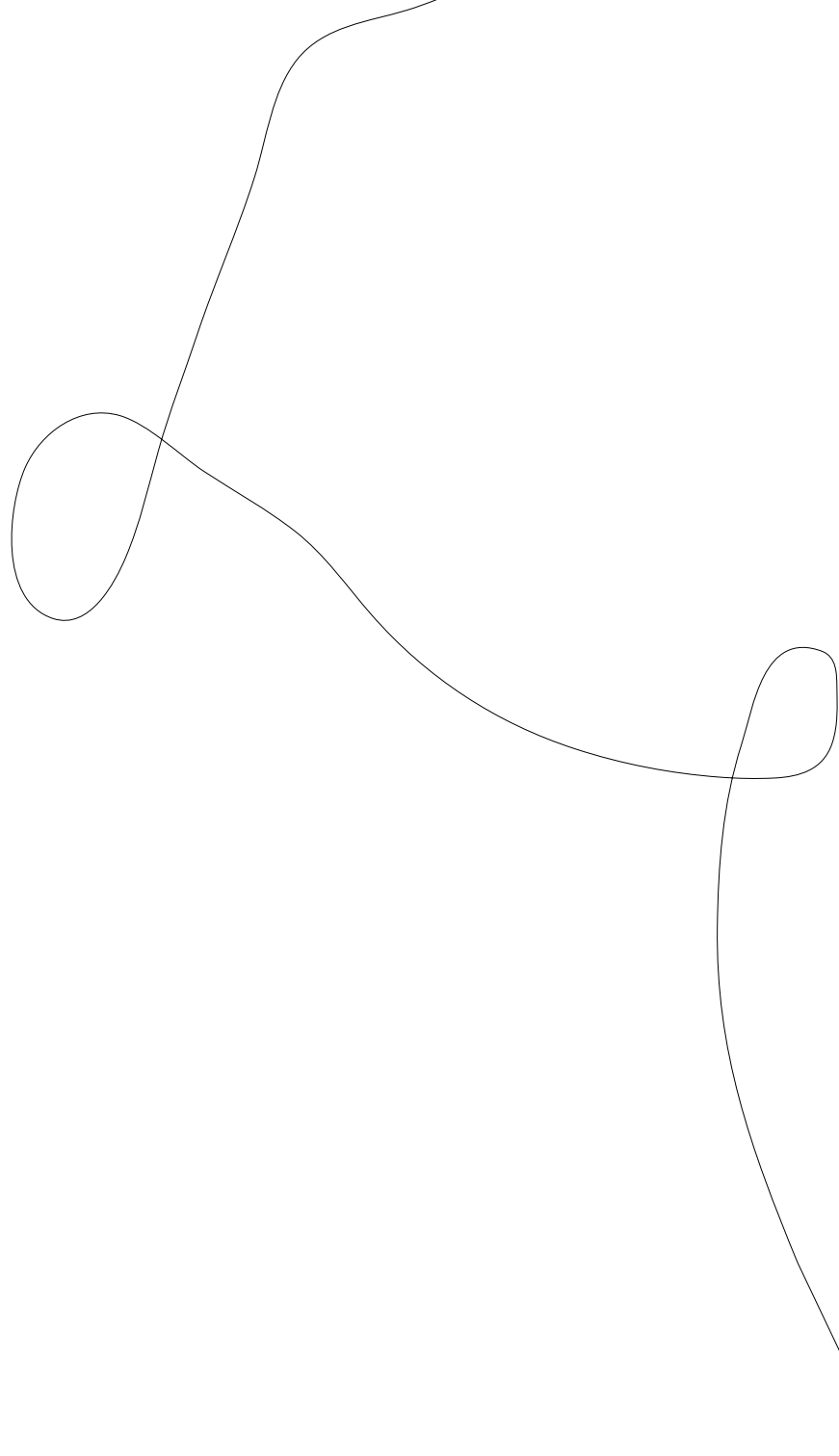
– Sebastian –

you have the same hair she has
the same break
her face does
when laughs

in front of your feet
life is opened
a sampler
somebody is making by your skin

you speak about her name
without me listening to your voice
how long you have been waiting dead

– Sebastian –

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΓΟΥΡΟΥΔΗΣ

ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

Έλα να μου πεις γιατί χαμογελάω
έλα στο όνειρο
όπως έρχεσαι κάθε βράδυ

– Σεμπάστιαν –

έχεις τα ίδια μαλλιά μ' εκείνη
το ίδιο σπάσιμο
που κάνει το πρόσωπό της
όταν γελάει

στα πόδια σου
ανοίγεται η ζωή
ένα κέντημα
που το φτιάχνει κάποιος απ' το δέρμα σου

μιλάς για τ' όνομά της
χωρίς ν' ακούω τη φωνή σου
πόσο καιρό παραμένεις πεθαμένος

– Σεμπάστιαν –

the dawn of an indifferent day

I will cut your hair

like you used to every night

in my heart

now I hear you talking

life is a sampler

used to hang

the knots of tears

την αυγή μιας αδιάφορης μέρας

θα κουρέψω τα μαλλιά σου

όπως έκανες κάθε νύχτα

στην καρδιά μου

τώρα σε ακούω να μιλάς

είναι κέντημα η ζωή

για να κρεμάς

τους κόμπους των δακρύων

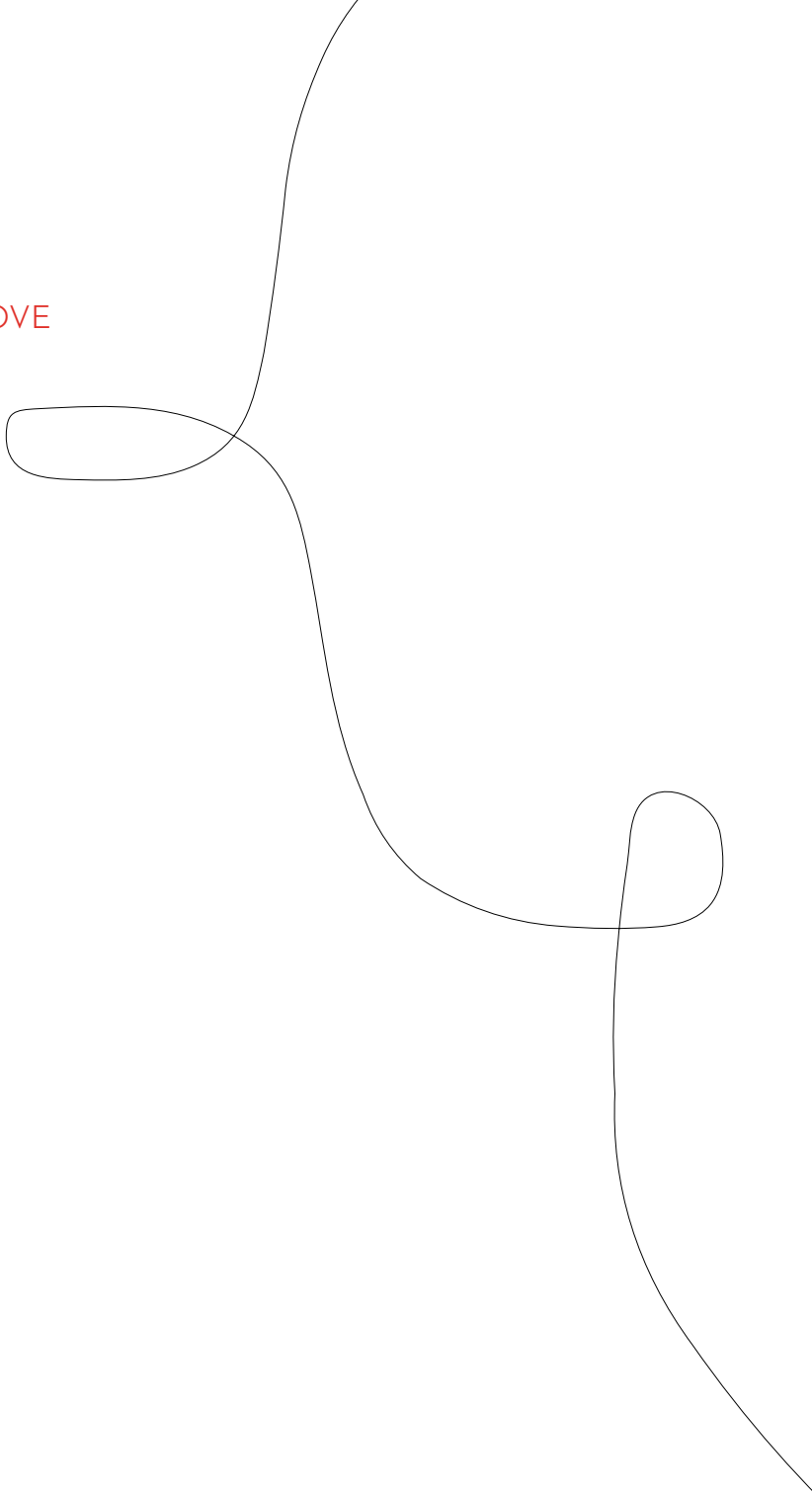
CHARIS KONTOU

HOW RARE A THING THE PERSON IN LOVE

Up until now,
here where we live,
we wrote, we wrote
frenetically and remotely
for the blind hammer of the fist
for the hero of our heart's suburbs
with the head open towards the sun
with the arms out of steel and juicy
The hero who, careless, moves so fast
towards the big hug,
the hug of hell.

The golden pendants in our heart
ruffled from eagerness
shrined from fatigue,
impossible to calm down.

Hell we became,
clueless and lazy
the Middle Ages was not the past
it was your own nettle,
a river of dangers.

ΧΑΡΙΣ ΚΟΝΤΟΥ

ΠΟΣΟ ΣΠΑΝΙΟ ΠΡΑΓΜΑ Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Ως τώρα,
εδώ που ζούμε,
γράψαμε, γράψαμε
φρενιτωδώς κι απόμερα
για το τυφλό σφυρί της γροθιάς
για τον ήρωα των προαστίων της καρδιάς μας
με το κεφάλι ανοικτό προς τον ήλιο
και τα μπράτσα ατσάλινα και ζουμερά
Τον ήρωα, τον άμυαλο που κινείται γοργότατα
προς τη μεγάλη αγκαλιά,
την αγκαλιά της κόλασης.
Οι χρυσές καδένες στην καρδιά μας
σούρωσαν απ' τη ζέση
απ' την κούραση μάζεψαν,
αδύνατον να γαληνέψουν.
Κόλαση γίναμε,
ανήξεροι και οκνηροί
ο Μεσαιώνας δεν ήταν παρελθόν
αλλά η δική σου τσουκνίδα,
ένα ποτάμι κινδύνων.

Sperms though we loved, and will always love.
Sperms will keep us on the surface
They are the silence daydreaming of the transparent,
removing sleep.

The little bird one day opens the eyes
grips the fist of fight within the nightgown:
the happiness of the white nightgown –
the nightgown of birth.
This river happiness
lies at times upon the sweaty city
passing vividly through the tolls of love.
This lively, this crazy happiness
there at the tolls kills inertia
Hurray! shouts. Hurray for the person in love!

How rare a thing the person in love
And how unfair when you kill one.

Σπέρματα όμως αγαπήσαμε, και πάντα θ' αγαπάμε
Αυτά θα μας κρατούν στην επιφάνεια
Αυτά είναι η σιωπή που ονειροπολεί το διάφανο,
που αποσπά τον ύπνο.

Το πουλάκι κάποτε ανοίγει τα μάτια
σφίγγει τη γροθιά της πάλης μέσα στο νυχτικό:
η ευτυχία του λευκού νυχτικού –
του νυχτικού της γέννησης.
Η ποταμιαία αυτή ευτυχία
ξαπλώνει καμιά φορά στην ιδρωμένη πόλη
περνώντας ζωντανά μέσα απ' τα διόδια του έρωτα.
Η ζωντανή, η τρελή αυτή ευτυχία
εκεί στα διόδια φονεύει την απραξία
Ζήτω! φωνάζει. Ζήτω ο ερωτευμένος!

Πόσο σπάνιο πράγμα ο ερωτευμένος
Και πόσο άδικο όταν τον φονεύεις.

NIKOS PANAGOPOULOS

WINTERY

to Maria Laina

Every day sets the same questions. A voice unravels and says:
"Welcome to the world of meanings, come and take a seat".
Small snowflakes sway and fall in front of my doorsteps.

I do not know whether this is the coldest day of winter.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ

της Μαρίας Λαϊνά

Κάθε μέρα θέτει τα ίδια ερωτήματα. Μια φωνή ξεδιπλώνεται και λέει:
«Καλωσόρισες στον κόσμο των νοημάτων, εμπρός πάρε μια καρέκλα».
Μικρές νιφάδες πέφτουν και ακουμπούν μπροστά από τα σκαλοπάτια μου.

Δεν γνωρίζω αν είναι η πιο ψυχρή μέρα του χειμώνα.

NIKOS KATSIKANIS

POTSHERDS

To magnify dreams means
to destroy fate
I elongate life's vowels
by lighting up dynamites at the universe
But the flow of existence is related
to the maggot
and light becomes a trap for the eyes
We yell at life hopping it gets frightened
and will not leave
In our excursions
the scops owl condemns us.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΤΣΙΚΑΝΗΣ

ΣΠΑΡΑΓΜΑΤΑ

Μεγεθύνω τα όνειρα πάει να πει
ξεπαστρεύω τη μοίρα
επιμηκύνω της ζωής τα φωνήεντα
ανάβοντας δυναμίτες στο σύμπαν
Όμως η ροή της ύπαρξης συγγενεύει
με τον σκώληκα
και το φως γίνεται μια παγίδα για τα μάτια
Φωνάζουμε στη ζωή μήπως τρομάξει
και δεν φύγει
Στις υπαίθριες εξορμήσεις μας
ο γκιώνης μάς καταδικάζει

NIKOS SOUVATZIS

OXYGEN

And just when we thought
we'd take life in our hands
life became a collateral
and we were left in a cold and lonesome street
watching it from a distance

And thus, we returned gasping
to the long radiant summers
and the endless games at the sandlot
and the auditoriums full of friends
and to the castles made of sand
housing our childhood dreams

And if every day is a new wound
we turn our gaze behind and we survive
and if we are drowned in the darkness
we've stored a lot of light in our souls
and if our future is planted with mines
we've lived a lot
as much as we need in order to feel nostalgic
When life becomes past
memory becomes oxygen

ΝΙΚΟΣ ΣΟΥΒΑΤΖΗΣ

ΟΞΥΓΟΝΟ

Κι εκεί που λέγαμε
ότι θα πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας
η ζωή έγινε ενέχυρο
και μείναμε σ' έναν κρύο και έρημο δρόμο
να την παρακολουθούμε από μακριά

Κι έτσι ξαναγυρίσαμε ασθμαίνοντας
στα μεγάλα φωτεινά καλοκαίρια
και στα ατέλειωτα παιχνίδια στην αλάνα
και στα αμφιθέατρα που ήταν γεμάτα φίλους
και στους πύργους στην άμμο
που στέγαζαν τα παιδικά μας όνειρα

Κι αν κάθε μέρα είναι μια καινούργια πληγή
στρέφουμε πίσω το βλέμμα κι επιβιώνουμε
κι αν μας πνίγει το σκοτάδι
έχουμε φυλάξει πολύ φως μες στην ψυχή μας
κι αν το μέλλον μας είναι ναρκοθετημένο
έχουμε ζήσει πολύ
όσο χρειάζεται για να νοσταλγούμε
Όταν η ζωή γίνεται παρελθόν
η μνήμη γίνεται οξυγόνο

ATHINA MELI

WAVES

Between nothing and more
journeys on roads
in iron shackles,
and the wind
a petrified giant
rages waves inside me
and out in the open I dream
with eyes stared in stillness

ΑΘΗΝΑ ΜΕΛΗ

ΚΥΜΑΤΑ

Ανάμεσα στο πολύ και στο τίποτα
ταξίδια σε δρόμους
με σίδερα δεμένους
κι είναι ο αέρας
ένας απολιθωμένος γίγαντας
κύματα υψώνει μέσα μου
και το έξω ονειρεύεται
με μάτια προσηλωμένα στη νηνεμία

GIANNIS N. PAPPAS

BRAIN HOURGLASS

Dreams are useful after all
To distinguish
One day from the other

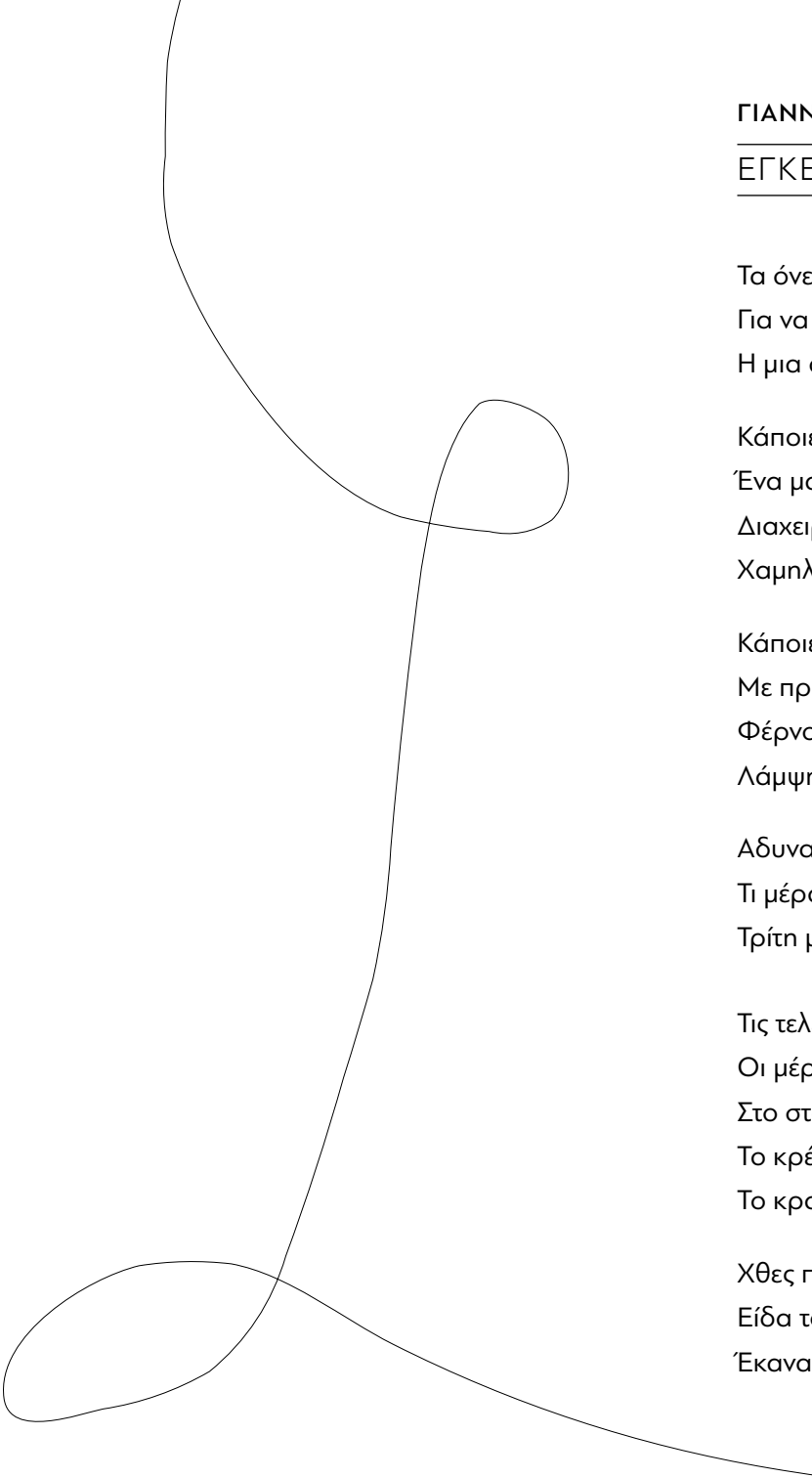
Some days are comfy
A long journey passing by
Manageable
Low flights without turbulences

Some other days look
Like a green mucus at the corner of the pavement
They bring to mind
The shine of a scalpel under a strong white light

I fail to remember
What is the day today
Probably Tuesday, but maybe Saturday too

These past few weeks
My days taste of metal
In the mouth constantly a screw for candy
Meet tastes of mineral
Wine is served in petrol stations with hoses

Yesterday I walked by my old school
I saw myself in the courtyard
I was praying unwillingly

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΠΑΠΠΑΣ

ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΗ ΚΛΕΨΥΔΡΑ

Τα όνειρα τελικά χρειάζονται
Για να ξεχωρίζει
Η μια απ' την άλλη μέρα

Κάποιες μέρες είναι βολικές
Ένα μακρινό ταξίδι που περνάει
Διαχειρίσιμο
Χαμηλές πτήσεις χωρίς αναταράξεις

Κάποιες άλλες μοιάζουν
Με πράσινο φλέμα σε άκρη πεζοδρομίου
Φέρνουν στον νου
Λάμπη νυστεριού κάτω από δυνατό άσπρο φως

Αδυνατώ να θυμηθώ
Τι μέρα είναι σήμερα
Τρίτη μάλλον, μπορεί και Σάββατο

Τις τελευταίες εβδομάδες
Οι μέρες μου έχουν γεύση μεταλλική
Στο στόμα μόνιμα μια βίδα για καραμέλα
Το κρέας έχει τη γεύση ορυκτού
Το κρασί σερβίρεται στα βενζινάδικα με μάνικες

Χθες πέρασα έξω απ' το παλιό μου σχολείο
Είδα τον εαυτό μου στο προαύλιο
Έκανα απρόθυμα την προσευχή

VAYIA KALFA

THE TEACHER

When the teacher
Gave me a 9
At Maths
I knew for certain that he didn't want
A cross eyed girl to hold the flag

One day Aliko
Told me:
When we still weighted his words
The teacher
Beat up his younger son
I have an eagle
And a turtle
He said about his children.

His students
He had divided us into car categories
He called me BMW
A German car
One of the best

But not the first

ΒΑΓΙΑ ΚΑΛΦΑ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Όταν ο δάσκαλος
Μου έβαλε εννιά
Στα μαθηματικά
Ήμουν βέβαιη πως δεν ήθελε
Γκαβή σηματοφόρο

Μια μέρα η Αλίκη
Μου είπε:
Τότε που ο λόγος του βάραινε
Ο δάσκαλος
Χτυπούσε το μικρό του γιο
Έχω έναν αετό
Και μια χελώνα
Έλεγε για τα παιδιά του

Τους μαθητές του
Μας είχε χωρίσει σε αυτοκίνητα
Με ονόμασε BMW
Γερμανικό αμάξι
Απ' τα καλύτερα

Όχι όμως πρώτο

I remember the praises
Of the teacher to Thanassis
How he encouraged me to Language
And other girly things
I spent years
Hiding the second solutions
Of geometry
In the cupboard

Waiting to be discovered

When he died
We all dressed up
Maria, to whom he never spoke
Andreas, whom he used to slap
Dimitris, whom he embarrassed for his spelling mistakes
Kostas, whom he called fat
To tell him apart from the other one

After his sons had passed by
We started throwing earth on him
Until he was buried
Inside us and outside us
The teacher

This son of a bitch

Θυμάμαι τα μπράβο
Του δασκάλου στο Θανάση
Το πώς μ' έσπρωχνε στη γλώσσα
Και σε άλλα κοριτσίστικα πράγματα
Πέρασα χρόνια
Κρύβοντας τις δεύτερες λύσεις
Της γεωμετρίας
Στο ντουλάπι

Περιμένοντας να με ανακαλύψουν

Όταν πέθανε
Φορέσαμε τα καλά μας
Η Μαρία που ποτέ του δεν της μίλησε
Ο Αντρέας που του έριχνε καστούκια
Ο Δημήτρης που ντρόπιαζε
Για τα ορθογραφικά
Ο Κώστας που τον φώναζε κοντρό
Για να τον ξεχωρίσει απ' τον άλλο

Όταν πέρασαν κι οι γιοί του
Αρχίσαμε να του πετάμε κώμα
Ως να θαφτεί
Μέσα μας κι απ' έξω
Ο δάσκαλος

Αυτό το καθίκι

ΙΩΑΝΝΑ ΛΙΟΥΤΣΙΑ

THE END OF PURITY

He who has not yet his mouth
spotted with food
holds in the first breath of youth.
The moment we start brushing our teeth
stands for
us reaching the age of hunter.

ΙΩΑΝΝΑ ΛΙΟΥΤΣΙΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΝΟΤΗΤΑΣ

Όποιος δεν έχει ακόμη το στόμα του
λερώσει με τροφή
κρατάει την πρώτη ανάσα της νεότητας.
Απ' τη στιγμή που πλένουμε τα δόντια μας
σημαίνει πως
φτάσαμε σε ηλικία κυνηγού.

DIMITRA KOTOULA

POEM OF THE YES AND THE NO

i.

My experience takes the shape of anguish.

The bee's hum keeps the summer low
on the dry grass.

Therefore

we have to walk hand in hand
away from the shape of disjunction
with the sour pennies of our country on our lips
towards the messy noise
of – yet another – incomplete regeneration.

ii.

It is all so theatrical –

They smile to me misleadingly
with a reptile arrogance
and I laugh.

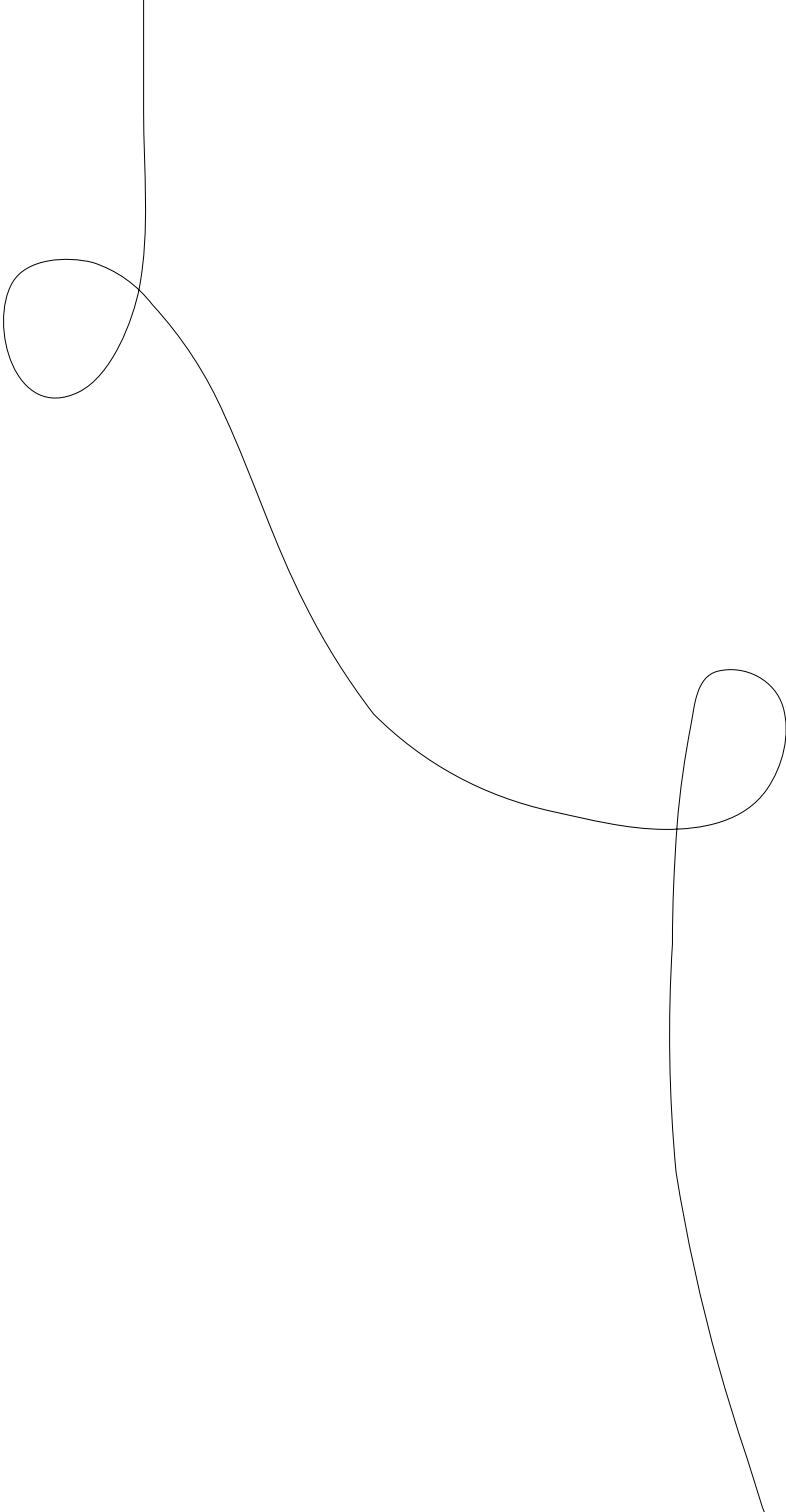
I don't know this double language.

I cannot answer.

I've got a lot of anger and rough hardness,
a lot of rage within me,
a blend of wisdom and folly.

I resign and get back to the poem

in boustrophedon* writing.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΩΤΟΥΛΑ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΧΙ

i.

Η εμπειρία μου παίρνει το σχήμα της οδύνης.

Η βοή της μέλισσας κρατάει το καλοκαίρι χαμηλά
στο ξερό χορτάρι.

Συνεπώς

πρέπει να βαδίσουμε χέρι χέρι
μακριά απ' το σχήμα της διάζευξης
με τον ξινό οβολό της πατρίδας στα χείλη
προς τον ακατάστατο θόρυβο
μιας – ακόμα – ατελούς αναβλάστησης.

ii.

Είναι όλα τόσο θεατρικά –

Παραπλανητικά μού χαμογελούν
με την οίηση ερπετού
και γελάω.

Δεν γνωρίζω τη διπλή του γλώσσα.

Δεν μπορώ να απαντήσω.

Έχω πολύ θυμό και ξηρή σκληρότητα
πολλή οργή μέσα μου
πρόσμιξη σοφίας και μωρίας.

Αποχωρώ και επιστρέφω στο ποίημα

βουστροφηδόν.

iii.

It can't be tamed and I feel fear.

The moment tightens up –a swirling of moments.

Violence is predictable.

I feel deep remorse.

for strange tautologies

that so suddenly arose:

Meanings that unexpectedly are transformed into fairy tales

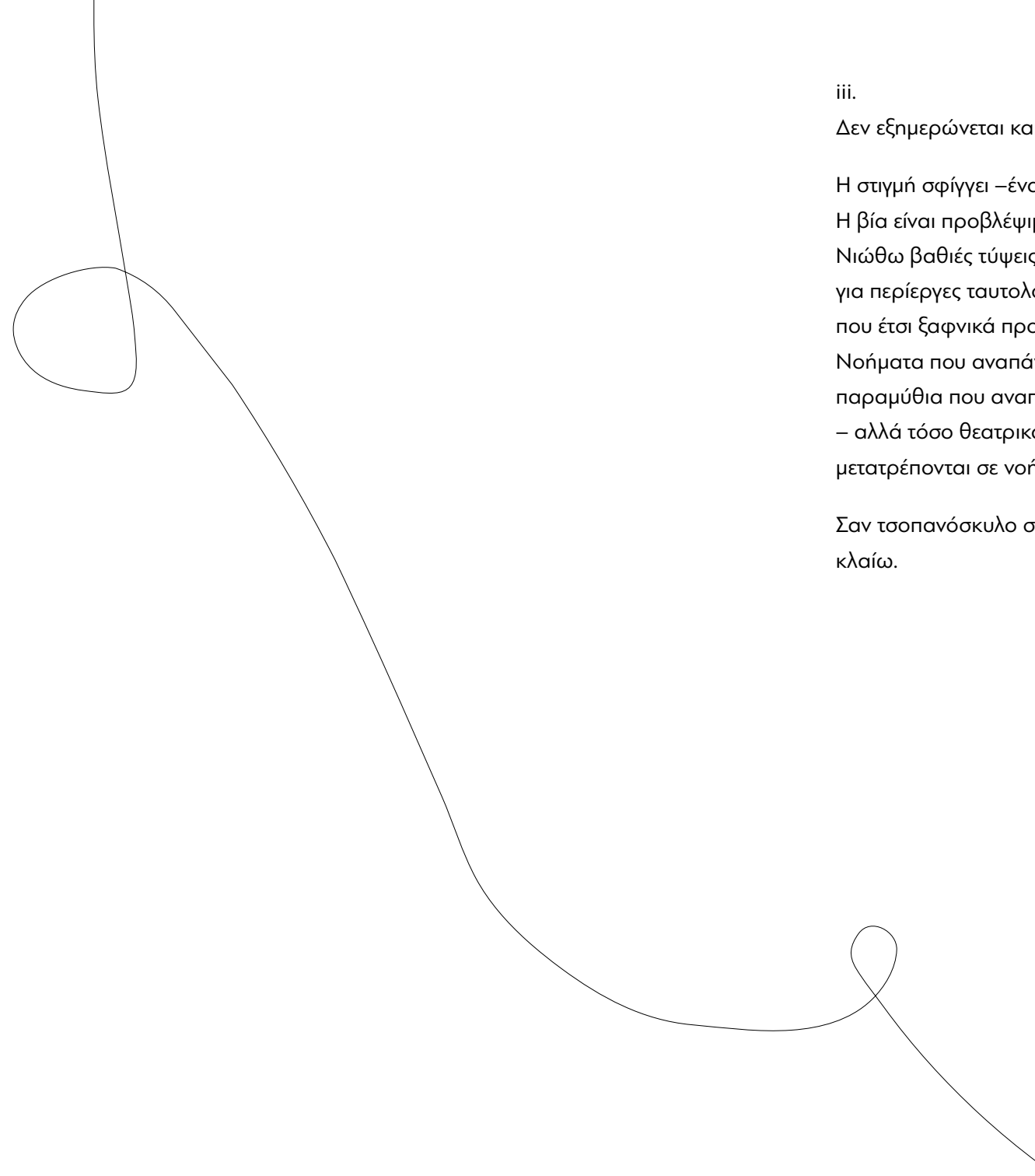
fairy tales that unexpectedly

–but so theatrically –

are transformed into meanings.

Like a sheep dog on the grass of my language

I cry.

iii.

Δεν εξημερώνεται και φοβάμαι.

Η στιγμή σφίγγει –ένας στροβιλισμός από στιγμές.

Η βία είναι προβλέψιμη.

Νιώθω βαθιές τύψεις

για περίεργες ταυτολογίες

που έτσι ξαφνικά προκύψαν:

Νοήματα που αναπάντεχα μετατρέπονται σε παραμύθια

παραμύθια που αναπάντεχα

– αλλά τόσο θεατρικά –

μετατρέπονται σε νοήματα.

Σαν τσοπανόσκυλο στο γρασίδι της γλώσσας μου

κλαίω.

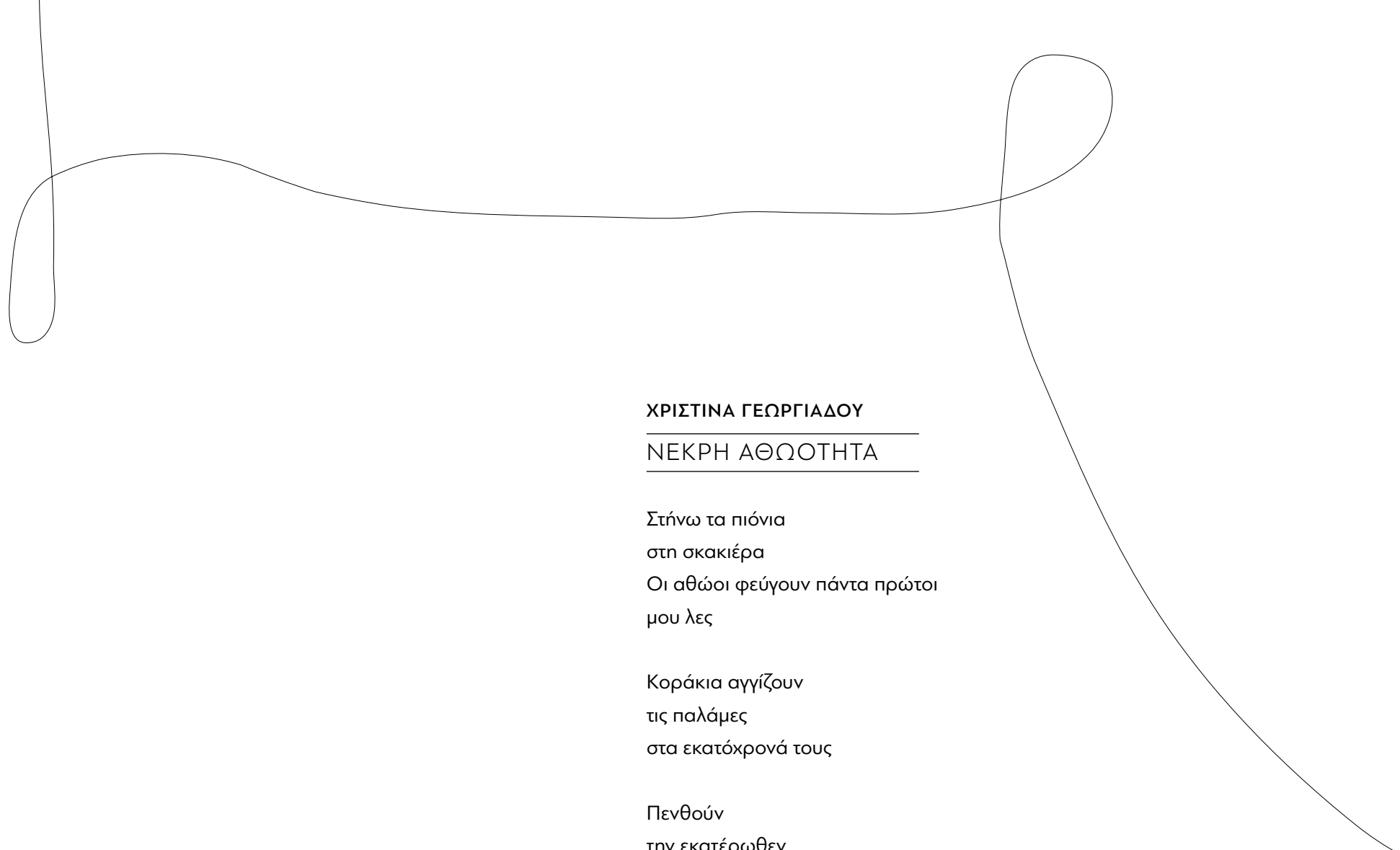
CHRISTINA GEORGIADOU

DEAD INNOCENCE

I set the pawns
on the chessboard
“The innocents are always the first to leave”
you tell me

Ravens touch
the palms of their hands
at a hundred years of age

They mourn
dead innocence
on both sides

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΝΕΚΡΗ ΑΘΩΟΤΗΤΑ

Στήνω τα πιόνια
στη σκακίερα
Οι αθώοι φεύγουν πάντα πρώτοι
μου λες

Κοράκια αγγίζουν
τις παλάμες
στα εκατόχρονά τους

Πενθούν
την εκατέρωθεν
νεκρή αθωότητα

CONSTANTINOS PAPAGEORGIOU

POLITICAL ROOMS

All night we fence coz
how can I fit in the same bed
with these sirs: 1. Nationalism
2. Racism
3. Extremism

And when we put our swords down
we take the gun
to play Russian roulette.

Maybe this bullet
has been made in your hideout
and its next target may be
the humanitarian, the human-centered,
the human, the pan-human.
A derivative, for sure, of the word "human".
Or a human being.

*What a strange dude I met in the middle of the night.
Come one come all.
Peace and nonsense.*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΩΜΑΤΙΑ

Όλο το βράδυ ξιφομαχούμε
επειδή πώς να χωρέσω στο ίδιο κρεβάτι
μ' αυτούς τους κυρίους: 1. Εθνικισμός
2. Ρατσισμός
3. Εξτρεμισμός

Κι όταν αφήσουμε τα ξίφη κάτω
παίρνουμε το πιστόλι
να παίξουμε ρουλέτα ρώσικη.

Ίσως αυτή η σφαίρα
να έχει κατασκευαστεί στη γιάφκα σας
και ο επόμενος στόχος της να 'ναι
το ανθρωπιστικό, το ανθρωποκεντρικό,
το ανθρώπινο, το πανανθρώπινο.
Στα σίγουρα πάντως μια λέξη παράγωγη της λέξης «άνθρωπος».
Ή ένας άνθρωπος.

*Τι περίεργος τύπος μού 'λαχε νυχτιάτικα.
Μπάτε σκύλοι αλέστε.
Peace και λοιπές αηδίες.*

The bullet is stuck for a moment indecisive
in the middle space
and it becomes obvious that we are as similar as two different species.

The walls buzz in panic to kick you out.
The ceiling plasters the bed so you don't lie down.

Out please!
My bedroom is a political space!

That's what I thought I'd say to you.

But to my great surprise
with the first Golden light of Dawn
I sold my body to the devil.

Η σφαίρα κολλάει για μια στιγμή αναποφάσιστη
στον ενδιάμεσο χώρο
και είναι ολοκάθαρο πως απέχουμε όσο δύο διαφορετικά είδη.

Οι τοίχοι βουίζουν πανικόβλητοι να σε διώξω.
Το ταβάνι σοβαντίζει το κρεβάτι να μην ξαπλώσεις.

Παρακαλώ πέρασε έξω!
Η κρεβατοκάμαρά μου είναι πολιτικός χώρος!

Αυτό έλεγα να σου πω.

Αλλά προς μεγάλη μου έκπληξη
μόλις χρύσισε η αυγή
πούλησα το σώμα μου στον διάβολο.

NIKOLAS EVANTINOS

REVELATION

My feet do not believe in God.
With each of their steps they kill one name of his.

My hands though exercise
as if they were going to build
the Solomonic solution
of centuries to come
—jus is a matter strictly corporeal.

My mouth is
a “no”
seeking for its question.

In my body I hide
a fourth generation Enlightenment
—this is the reason why
I condemn the whooping of the hunger
wherever it may come from.

My tear only runs when dolphins are massacred
and I snore when listening a clause correctly formed.

I am the Angel desired
by those built
in order for your cities to be settled,

the learned son
of an illiterate labourer.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΕΥΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Τα πόδια μου δεν πιστεύουν στον Θεό.
Με κάθε βήμα τους σκοτώνουν κι από ένα όνομά του.

Τα χέρια μου βέβαια γυμνάζονται
λες και πρόκειται να χτίσουν
τη σολομώντεια λύση
των επερχόμενων αιώνων
—το δίκαιο είναι θέμα αυστηρά σωματικό.

Το στόμα μου είναι
ένα «όχι»
που αναζητά την ερώτηση του.

Στο αίμα κρύβω ένα Διαφωτισμό
τέταρτης γενιάς
—γι’ αυτό και καταδικάζω
το κρώξιμο της πείνας
απ’ όπου κι αν προέρχεται.

Το δάκρυ μου βγαίνει μονάχα όταν μακελεύουνε δελφίνια
και χασμουριέμαι όταν ακούω πρόταση συντακτικά ορθή.

Είμαι ο Άγγελος που πόθησαν
όσοι χτίστηκαν
για να στεριώσουν οι πολιτείες σας,

ο σπουδαγμένος γιός
ενός αγράμματου εργάτη.

MATA LITOU

DISENGAGEMENT GEAR

at my derelict neighborhood
except for the squeaking swing
no living soul around
it stinks of dirty silence
like in the casualty waiting room
slut bureaucracy
having to fill in application forms
before you enter paradise

MATA ΛΙΤΟΥ

ΜΟΧΛΟΣ ΑΠΕΜΠΛΟΚΗΣ

στην ετοιμόρροπη γειτονιά μου
πέρα από την κούνια που τρίζει
δεν υπάρχει ψυχή
μυρίζει βρώμικη σιωπή
σαν αίθουσα αναμονής στα επείγοντα
πουτάνα γραφειοκρατία
να συμπληρώνεις αιτήσεις
πριν μπεις στον παράδεισο

DIMITRA AGGELOU

I am secretly listening to what you are saying
when you are secretly looking at me
because you have no windows left
and I am transformed into a lake with robust legs
walking under your houses at night
secretly looking at your dreams because I have no sleeping left
and, dressed in water lilies, I lean towards your ears and I whisper
like a discreet burglar
that I haven't missed your hopes at all

ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΓΓΕΛΟΥ

κρυφακούω αυτά που λέτε όταν με κρυφοκοιτάτε
γιατί σας τελείωσαν τα παράθυρα
και μεταμορφώνομαι σε λίμνη με πόδια στιβαρά
και περπατώ κάτω από τα σπίτια σας τις νύχτες
και κρυφοκοιτώ τα όνειρά σας γιατί μου τελείωσαν οι ύπνοι
και σκύβω με νούφαρα ντυμένη και σας ψιθυρίζω στο αυτί
σαν διακριτικός διαρρήκτης
πως δεν μου έλειψαν καθόλου οι ελπίδες σας

SERAFITA GRIGORIADOU

AFFIRMATIVE PARASITE

I think I have been totally assimilated

I have forgotten all negations

I have spit out the reactions

I am a horizontal

Inactive affirmation

YES

I have nothing else to utter

YES

Believe me

terrified, useless

I hit on the corners, on the furniture

in the dull afternoons, I know it is not possible

but since you want it

YES, I am

Yes, I

What you see

YES, I swear.

ΣΕΡΑΦΙΤΑ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

ΚΑΤΑΦΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΣΙΤΟ

Νομίζω πως έχω απόλυτα αφομοιωθεί

έχω ξεράσει όλες τις αρνήσεις

έχω φτύσει τις αντιδράσεις

είμαι μια οριζόντια

ανενεργή κατάφραση

ΝΑΙ

δεν έχω τίποτε άλλο να προφέρω

ΝΑΙ

πιστέψτε με

τρομοκρατημένη, ανίκανη

χτυπάω στις γωνίες, στα έπιπλα

τα ανιαρά απογεύματα ξέρω ότι δεν γίνεται

όμως αφού το θέλετε

ΝΑΙ, εγώ είμαι

ΝΑΙ, εγώ

Αυτό που βλέπετε

ΝΑΙ, τ' ορκίζομαι

ARTEMIS MAVROMMATIS

Earth planted with broken amphora
And on top of it earth
And on top of it stones twisted crabs
And on top of it earth
And on top of it asphalt without rules
And on top of it patches
And on top of it concretes
And on top of it sun piercing heads
And underneath oxen
Enjoying the sun

ΑΡΤΕΜΗΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Χώμα φυτεμένο σπασμένους αμφορείς
Κι από πάνω χώμα
Κι από πάνω πέτρες μπλεγμένες καβούρια
Κι από πάνω χώμα
Κι από πάνω άσφαλτος χωρίς διαγραμμίσεις
Κι από πάνω μπαλώματα
Κι από πάνω τσιμέντα
Κι από πάνω ήλιος που τρυπάει κεφάλια
Κι από κάτω βόδια
Που λιάζονται

MARIA KOULOURI

LITTLE PROMPTING

A stray idea for revolution
Fills the square
It is the rain of the summer day
Just before the queries are hung
On the fingers of devoted vacationers
And the still heat
Sharpens ingestion and speech
Mouths surrendered to the range
Open to rocks
And unfold on the surface
The secretion of sweat

Everybody on the streets
Haven't got time to parry
Guilts and hopes
With as much love as has been left in pockets
Let us demolish the city.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΥΛΟΥΡΗ

ΜΙΚΡΗ ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ

Μια αδέσποτη ιδέα για επανάσταση
Γεμίζει την πλατεία
Είναι η βροχή τη μέρα του καλοκαιριού
Λίγο πριν αναρτηθούν οι απορίες
Στα δάχτυλα αφοσιωμένων παραθεριστών
Και η ακίνητη θερμότητα
Ακονίζει κατάποση και ομιλία
Τα στόματα παραδομένα στην έκταση
Ανοίγουν σε βράχους
Και απλώνουν στην επιφάνεια
Την έκκριση του ιδρώτα

Όλοι στους δρόμους
Δεν προλαβαίνουν να αποποιηθούν
Ενοχές κι ελπίδες
Με όση αγάπη απέμεινε στις τσέπες
Ας καταλύσουμε την πόλη

STATHIS INTZES

CERTAINTY

Our professors look at us from the windows
shaking hands with the rectors
with an unrivalled certainty,
but we smile
and turn our gaze
to the face of the person sitting next to us
because, even if we are divided by borders
we know our tears
are poured from the same gland

ΣΤΑΘΗΣ INTZES

ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ

Οι καθηγητές μάς κοιτούν απ' τα παράθυρα
και σφίγγουν τα χέρια των πρυτάνεων
με απaráμιλλη βεβαιότητα,
αλλά εμείς χαμογελούμε
και στρέφουμε το βλέμμα μας
στο πρόσωπο του διπλανού
γιατί κι αν μας χωρίζουν σύνορα,
γνωρίζουμε πως τα δάκρυά μας
κύνονται απ' τον ίδιο αδένα.

PETROS SKYTHIOTIS

WE ARE NOT TALKING

We are not talking politics
we've said it all, it's been some years
and we are not talking any more

books were written, newspapers are coming out
news is being said and comments
we are left with nothing but fighting with each other

now each one of us sits
with the jobs that he is to take
his own businesses
 like guns
his own phantasies
 like bullets
phantasies of all kinds of improvements
 like self
who misunderstands thinks and misunderstands better

so, we mature every night
in our thirties
shall never be acquainted afresh

ΠΕΤΡΟΣ ΣΚΥΘΙΩΤΗΣ

ΔΕΝ ΜΙΛΑΜΕ

Δεν μιλάμε πολιτικά
τα 'χουμε πει τόσα χρόνια
και δεν τα ξαναλέμε

βιβλία γράφτηκαν εφημερίδες βγαίνουν
ειδήσεις λέγονται και κόμεντς
δεν απομένει σ' εμάς παρά να μαλώνουμε

καθόμαστε τώρα ο καθένας
με τις δουλειές που είναι να πιάσει
τα προσωπικά
 ως πιστόλια
τις προσωπικές φαντασιώσεις
 ως σφαίρες
τις φαντασιώσεις πάσης φύσεως βελτιώσεων
 ως εαυτό
που παρανοεί σκέφτεται και παρανοεί καλύτερα

ωριμάζουμε έτσι κάθε νύχτα
στα τριάντα
δεν θα ξαναγνωριστούμε

THANOS GOGOS

2008

And I am asked, why do you write so little?
Because I've lost my images
missed the bus, my flight

and around me
everybody is trying to make me get them back

and they lose the people they love
their jobs
their faith

and neither do I catch my pen
nor take they to the streets

In our bedrooms
we sometimes read poems
and watch documentaries about December 2008

We rarely sleep together
We drain the past
like camels drain their fat.

ΘΑΝΟΣ ΓΩΓΟΣ

2008

Και με ρωτούν, γιατί γράφεις λίγο;
Γιατί έχασα τις εικόνες μου
το λεωφορείο, την πτήση μου

και γύρω μου
όλοι προσπαθούν να τις ξαναβρώ

και χάνουν τους ανθρώπους που αγαπούν
τη δουλειά
την πίστη τους

και όπως εγώ δεν ξαναπιάνω το στυλό
αυτοί δεν κατεβαίνουν στον δρόμο

Στα δωμάτιά μας
μερικές φορές διαβάζουμε ποιήματα
και βλέπουμε ντοκιμαντέρ για τον Δεκέμβρη του '08

Σπάνια κοιμόμαστε μαζί
Αντλούμε το παρελθόν
όπως το λίπος οι καμήλες.

NIKOS ERINAKIS

STILL BAPTIZED

Summer days of two thousand eight
A century later;

Still unemployed

From Dalston to Jericho

And back

Sometimes in Valtetsiou

Sometimes around Athinas

Unflowered I wear black again

And grow a beard

I meet you again

We attempt the miracle

To the uncontinuum

We discover scurs

With fair fears

In arbitrary times and places

Between the sun and an open vein

The past had other plans for us

ΝΙΚΟΣ ΕΡΗΝΑΚΗΣ

ΑΚΟΜΑ ΒΑΦΤΙΖΟΜΑΣΤΕ

Μέρες καλοκαιριού του δύο χιλιάδες οκτώ
Έναν αιώνα μετά·

Ακόμα χωρίς δουλειά

Από το Dalston στο Jericho

Και πάλι πίσω

Μια στη Βαλτετσίου

Και μια γύρω απ' την Αθηνάς

Ανάνθιστος φοράω πάλι μαύρα

Κι αφήνω γένια

Σας συναντώ ξανά

Επιχειρούμε το θαύμα

Στο ασυνεχές

Ανακαλύπτουμε ουλές

Με δίκαιους φόβους

Σε αυθαίρετους καιρούς και τόπους

Ανάμεσα στον ήλιο και σε μια ανοιχτή φλέβα

Το παρελθόν είχε άλλα σχέδια για μας

We are baptized
To the bitter orange trees that blossom
To the city center streets

Judgment fountains
Water us more

Circular rhythms shine

And as before was not a party
Likewise, now is not despair

We will suffer this peace too

Whatever was cosmos
Cosmos remains.

Βαπτίζομαστε
Στις νεραντζιές που ανθίζουν
Στους δρόμους του κέντρου

Κρίσης κρήνες
Ποτίστε μας κι άλλο

Οι κυκλικοί ρυθμοί ακτινοβολούν

Κι όπως δεν ήταν το πριν γιορτή
Δεν είναι και το τώρα απόγνωση

Θα υποφέρουμε κι αυτή την ειρήνη

Ό, τι κόσμος ήταν,
Κόσμος παραμένει

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Δήμητρα Αγγέλου (Αθήνα, 1984)

Η Δήμητρα Αγγέλου σπούδασε βιολογία στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή *Στάζουν μεσάνυχτα* (εκδ. Μελάνι, 2013), για την οποία τιμήθηκε με το Βραβείο Μαρία Πολυδούρη, τη συλλογή *Χέρια παλίρροιας* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2015) και τη συλλογή *Σπασμένα άλογα* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2017). Έχει λάβει μέρος σε ταινίες και περφόρμανς. Ζει στην Αθήνα.

Δημήτρης Αθανασέλος (Λάρισα, 1988)

Ο Δημήτρης Αθανασέλος σπούδασε στο τμήμα Βιβλιοθηκονομίας Θεσσαλονίκης, ενώ παράλληλα παρακολούθησε σεμινάρια φιλοσοφίας. Αυτή την περίοδο σπουδάζει μουσικοθεραπεία στο Ωδείο Αθηνών. Από μικρή ηλικία ασχολήθηκε με την εκμάθηση κρουστών. Ως μουσικός έχει συνεργαστεί με δύο συγκροτήματα. Γράφει ποιήματα και δοκίμια από τα δεκαοκτώ, αναζητώντας την εσωτερική ολοκλήρωση και την αυτοπραγμάτωση. Στο άμεσο μέλλον θα δημιουργήσει το προσωπικό του ιστολόγιο μέσω του οποίου θα μοιράζεται τα έργα του.

Γιώργος Αλισάνογλου (Καβάλα, 1975)

Ο Γιώργος Αλισάνογλου είναι ποιητής, μεταφραστής και εκδότης. Σπούδασε κοινωνιολογία και πολιτικές επιστήμες, και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στις διεθνείς σχέσεις και την κοινωνική πολιτική. Ζει στη Θεσσαλονίκη. Τον Νοέμβριο του 2005 ίδρυσε –και από τότε διευθύνει– τις εκδόσεις και το βιβλιοπωλείο Σαιζηπρικών. Ποίησή του έχει μεταφραστεί σε

πολλές γλώσσες, συμπεριλαμβάνεται σε ανθολογίες, ενώ έχει λάβει μέρος σε διάφορα φεστιβάλ και συμπόσια ποίησης στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Στάθης Αντωνίου (Αθήνα, 1982)

Ο Στάθης Αντωνίου εργάζεται ως ερευνητής εφαρμοσμένων μαθηματικών στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα λογοτεχνίας στο βιβλιοπωλείο Shakespeare & Co στο Παρίσι, και στο Ίδρυμα Τάκης Σινόπουλος στην Αθήνα. Ποιήματα, μεταφράσεις, διηγήματα, καθώς και ταξιδιωτικές αφηγήσεις του έχουν δημοσιευτεί στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Σάντι Βασιλείου (Ιωάννινα, 1995)

Η Σάντι Βασιλείου σπούδασε ψυχολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Ζει στην Αθήνα. Η ποιητική συλλογή της με τίτλο *28 μέρες κάτω από τη γη* κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Θράκα.

Ελένη Γαλάνη (Αθήνα, 1976)

Η Ελένη Γαλάνη σπούδασε αρχαιολογία και ιστορία της τέχνης στην Αθήνα (ΕΚΠΑ), μουσειολογία στο Παρίσι (Sorbonne / Paris I και Ecole du Louvre) και στη Βαρκελώνη. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές *Παρκούρ* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2012), *Terrarium*, το *πείραμα του Ward* (εκδ. Μελάνι, 2014), και το βιβλίο *Το ανατολικό τέλος* (εκδ. Μελάνι, 2017), το οποίο παρουσίασε στην γκαλερί TAF μαζί με φωτογραφίες, βίντεο, μια εγκατάσταση και ένα art book. Έχει δημοσιεύσει άρθρα, συνεντεύξεις συγγραφέων και καλλιτεχνών, καθώς και κριτικές εκθέσεων σε εφημερίδες και περιοδικά. Τον Ιούλιο του 2018 παρουσιάστηκε το θεατρικό της μονόπρακτο με τίτλο *Τεργέστη* στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, σε σκηνοθεσία της Ρούλας Πατεράκη. Διατηρεί την ιστοσελίδα www.elenigalani.com.

Χριστίνα Γεωργιάδου (Αθήνα, 1972)

Η Χριστίνα Γεωργιάδου μεγάλωσε στην Κατερίνη Πιερίας. Σπούδασε αγγλική φιλολογία και μετάφραση. Ζει στη Θεσσαλονίκη και εργάζεται ως καθηγήτρια αγγλικών. Η ποιητική της συλλογή *Σπορά* εκδόθηκε το 2016 από τις εκδόσεις Κυριακίδη και έλαβε το Βραβείο Μαρία Πολυδούρη (2017). Κριτικές για τη συλλογή της έχουν γραφτεί στα λογοτεχνικά περιοδικά *Πνευματική Ζωή* και *Νουμάς*, στα φιλολογικά περιοδικά *Φιλολογική* και *Θέματα Παιδείας*, καθώς και στις ιστοσελίδες *Στίγμα Λόγου* (από την Κρις Λιβανίου), *fractal* (από τη Διώνη Δημητριάδου) και *diastixo* (από τον Πέτρο Γκολίτση).

Μαρία Ευθυμία Γιαννάτου (Αθήνα, 1982)

Η Μαρία Ευθυμία Γιαννάτου είναι πτυχιούχος του τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πατρών. Το 2017 αποφοίτησε από το Ίδρυμα Τάκης Σινόπουλος. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια, συνέδρια, καθώς και εργαστήρια δημιουργικής γραφής, ανάμεσα στα οποία και το εργαστήριο θεατρικής γραφής με την Έλενα Πέγκα. Έχει συνεργαστεί με τη θεατρική ομάδα Σημείο Μηδέν. Ασχολείται με τη δημιουργική απασχόληση παιδιών και το θεατρικό παιχνίδι. Μελέτες, δοκίμια, θεατρικές αναλύσεις, κριτικές, διηγήματα, άρθρα και ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε ηλεκτρονικά λογοτεχνικά περιοδικά (chaoster, artmagazine, Βακχικών, Μαύρο Πρόβατο).

Αναστασία Γκίτση (Θεσσαλονίκη, 1977)

Η Αναστασία Γκίτση είναι καθηγήτρια θεολογίας στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, με μεταπτυχιακές σπουδές στην Ελλάδα και το εξωτερικό (Chambésy/Ελβετία). Έχει δημιουργήσει το καλλιτεχνικό τρίπτυχο SYGORMA, όπου η ποίηση, τα εικαστικά, η μουσική και οι νέες τεχνολογίες επικοινωνούν μεταξύ τους και εναρμονίζονται. Άρθρα, μελέτες, μεταφράσεις και

ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε συλλογικούς τόμους, εφημερίδες, περιοδικά και ανθολογίες. Στο θέατρο έχει μεταφερθεί ένας μονόλογός της από την ομάδα Contact ensemble, καθώς και ποιήματά της από τις ομάδες Trickortreat και Persona non grata. Έχει εκδώσει τα βιβλία ποίησης *Ξέρω! Είναι κάπως αργά...* (εκδ. Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 2000) και *Κορίτσι των σκοτεινών δασών* (εκδ. Μπαρμπουνάκης, Θεσσαλονίκη 2010). Μαζί με τον Κωνσταντίνο Β. Ζορμπά επιμελήθηκε το βιβλίο *Λόγια ελπίδας* (εκδ. Μπαρμπουνάκης, Θεσσαλονίκη 2011), τα έσοδα από τις πωλήσεις του οποίου διατίθενται στην Πανεπιστημιακή Ένωση Ατόμων με Σκλήρυνση Κατά Πλάκας. Διατηρεί την ιστοσελίδα www.anastasiagitsi.com.

Σεραφίτα Γρηγοριάδου (Θεσσαλονίκη)

Η Σεραφίτα Γρηγοριάδου σπούδασε στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στη δραματική σχολή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος και στη δραματική σχολή του θεάτρου Εμπρός. Έχει συμμετάσχει σε πολλές θεατρικές παραστάσεις και περφόρμανς, καθώς και σε ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους. Το 2002 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ανατολικός το θεατρικό της έργο με τίτλο *Another spring*, το οποίο παρουσιάστηκε την ίδια χρονιά στο θέατρο Αμόρε.

Άννα Γρίβα (Αθήνα, 1985)

Η Άννα Γρίβα σπούδασε ελληνική φιλολογία στην Αθήνα και ιστορία της λογοτεχνίας στη Ρώμη. Είναι υποψήφια διδάκτωρ Ιταλικής Φιλολογίας. Έχει εκδώσει τέσσερις ποιητικές συλλογές, η τελευταία με τίτλο *Σκοτεινή κλωστή δεμένη* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2017). Διδάσκει δημιουργική γραφή στο ΕΑΠ. Μεταφράζει ιταλική λογοτεχνία, με έμφαση στην περίοδο της Αναγέννησης. Συνεργάζεται με διάφορα λογοτεχνικά περιοδικά. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, τα γαλλικά, τα ιταλικά, τα γερμανικά και τα ισπανικά.

Θάνος Γώγος (Λάρισα, 1985)

Ο Θάνος Γώγος είναι εκδότης του έντυπου και ηλεκτρονικού περιοδικού *Θράκα*, και συνιδρυτής του Πανθεσσαλικού Φεστιβάλ Ποίησης. Το πρώτο του βιβλίο, με τίτλο *Μεταίχμιακή χαρά*, κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Φαρφουλάς το 2013. Ακολούθησε η ποιητική σύνθεση *Γλασκώβη* (εκδ. Θράκα, 2014). Το 2015 συμμετείχε στο 2ο Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών στο πλαίσιο της 12ης ΔΕΒΘ, καθώς και στην ανθολογία *New Voices from Greece*, η οποία εκδόθηκε από το Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού και παρουσιάστηκε στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Φρανκφούρτης. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, τα κροατικά, τα ρωσικά και τα σλοβενικά, και έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά.

Νίκος Ερνάκης (Αθήνα, 1988)

Ο Νίκος Ερνάκης είναι διδάκτωρ Φιλοσοφίας των Πανεπιστημίων του Λονδίνου και της Οξφόρδης. Έχει σπουδάσει οικονομικά (ΟΠΑ), φιλοσοφία και συγκριτική λογοτεχνία (Warwick) και φιλοσοφία των κοινωνικών επιστημών (LSE). Έχει διδάξει στην Αγγλία, στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και στο ΕΚΠΑ. Εργάζεται ως επιστημονικός υπεύθυνος στο ελληνικό think tank ENA, και είναι μέλος του ΔΣ του Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου. Έχει εκδώσει δύο βιβλία ποίησης: *Σύντομα όλα θα καίγονται και θα φωτίζουν τα μάτια σου* (εκδ. Ροές, 2009) και *Ανάμεσα σε όσα πέφτει η σκιά* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2013), όπως και δύο βιβλία με μεταφράσεις ποιημάτων του Georg Trakl (*Σκοτεινή αγάπη μιας άγιας γενιάς*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2011) και του Paul Celan (*Βόρεια του μέλλοντος*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2017). Κείμενα και ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί σε διάφορα έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά, συμπεριλαμβάνονται σε ελληνικές και ξενόγλωσσες ανθολογίες, και έχουν

μεταφραστεί σε έξι γλώσσες. Προσφάτως κυκλοφόρησε στη Γαλλία η μετάφραση της δεύτερης ποιητικής συλλογής από τις εκδόσεις Desmos.

Νικόλας Ευαντινός (Ηράκλειο, 1982)

Ο Νικόλας Ευαντινός κατάγεται από την Ιεράπετρα. Έχουν εκδοθεί τέσσερα ποιητικά βιβλία του: *Μικρές αγγελίες και ειδήσεις* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2008), *Ρουβίκωνας στα μέτρα μας* (εκδ. Μελάni, 2011), *Ενεός...* (εκδ. Μανδραγόρας, 2012) και *Λιγωσάδικο* (εκδ. Μανδραγόρας, 2016). Το τελευταίο του βιβλίο, με τίτλο *Η γυρισμένη γλώσσα του Επιμενίδη*, πρόκειται να κυκλοφορήσει το 2019 από τις εκδόσεις Ο Μωβ Σκίουρος. Ποιήματα και κείμενά του έχουν συμπεριληφθεί σε διάφορες ανθολογίες –μεταξύ αυτών και σε μία γαλλόφωνη– και έχουν δημοσιευτεί σε διάφορα λογοτεχνικά περιοδικά και εφημερίδες. Παράλληλα ασχολείται με τη μουσική ως τραγουδοποιός.

Γιώργος Ευθυμίου (Αθήνα, 1988)

Ο Γιώργος Ευθυμίου ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Του άρεσε ανέκαθεν να βλέπει ταινίες, και τώρα του αρέσει να βλέπει ταινίες, να σκηνοθετεί, να κάνει visuals και performances, να γράφει και να διοργανώνει εκδηλώσεις (administrator in Pugniant Film Series) για να δείχνει πράγματα άλλων. Του αρέσει να μαγειρεύει για τους άλλους. Λιγάκι παρεξηγήσιμος τύπος. Επιλεγμένη φιλμογραφία: *Terrori di Imaginacion* (2012), *Maniacs 8.2.8* (2015), *Μελανή* (2015), *Don't Wake, Eurydice* (2017), *I am just trying to say that i love life* (2017), *Αυτό* (2018), *There is a cat called unhappiness so i am never all alone* (2018), *Motherland* (2018), *Night Pointer* (2019). Βιβλιογραφία: *.πικροφέγγαρα*, *Δεύτερη Ύλη*. More: kioythings.blogspot.gr

Αποστόλης Ηλιόπουλος (Αθήνα, 1973)

Ο Αποστόλης Ηλιόπουλος σπούδασε κοινωνιολογία και σκηνοθεσία. Ίδρυσε την εταιρεία παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών Compass Films. Είναι ιδρυτής και καλλιτεχνικός διευθυντής του Κινηματογραφικού Εργαστηρίου Περιστερίου, ενώ παράλληλα διδάσκει σενάριο και σκηνοθεσία στο Κινηματογραφικό Εργαστήρι Καλλιθέας. Ποιήματα και διηγήματά του έχουν δημοσιευτεί σε αρκετά λογοτεχνικά περιοδικά. Οι ταινίες του έχουν συμμετάσχει και διακριθεί σε εγκώρια και διεθνή φεστιβάλ. Ετοιμάζει για έκδοση την ποιητική συλλογή *Κι εσύ, πατέρα Κάισαρα*.

Στάθης Ιντζές (Λάρισα, 1986)

Ο Στάθης Ιντζές σπούδασε ηλεκτρολογία στη Χαλκίδα. Έχει εκδώσει τρία βιβλία ποίησης: *Συνωμοσία ταυτοχρονισμού* (2011), *Σεληνάκατος* (εκδ. Μανδραγόρας, 2013) και *Gadium* (εκδ. Θράκα, 2017), καθώς και δύο βιβλία πεζογραφίας, με τίτλους *Οι τελευταίοι φανατικοί της στρωματσάδας* (εκδ. Θράκα, 2014) και *Οι ανειδίκευτοι δεν βγάζουν κιχ* (εκδ. Μελάni, 2017). Είναι δημιουργός της σειράς μεταφράσεων «Αργεντίνοι ποιητές», και έχει μεταφράσει Alejandra Pizarnik (*Ποιήματα 1936-1972*, εκδ. Θράκα , 2014) και Joaquín O. Giannuzzi (*Ποιήματα*, εκδ. Θράκα, 2014). Είναι ιδρυτικό μέλος του λογοτεχνικού περιοδικού *Θράκα* και των ομώνυμων εκδόσεων. Τον Ιούνιο του 2018 ίδρυσε τις εκδόσεις Ενύπνιο. Από το 2014 ζει μόνιμα στην Αθήνα.

Λένα Καλλέργη (Αθήνα, 1978)

Η Λένα Καλλέργη μεγάλωσε στη Νέα Αρτάκη της Εύβοιας. Έχει εκδώσει τα βιβλία ποίησης *Κήποι στην άμμο* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2010 – Βραβείο Μαρία Πολυδούρη, βραχεία λίστα βραβείων Διαβάζω) και *Περισσεύει ένα πλοίο* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2016 – Βραβείο Κύκλου Ποιπτών, βραχεία λίστα βραβείων Αναγνώ-

στη). Συμμετείχε στα συλλογικά, πειραματικά βιβλία ποίησης *Ομάδα από ποίηση* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2010) και *Ομάδα από ποίηση: Υπέρ ονειρίας II* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2012). Έχει μεταφράσει ποίηση των Giacomo Leopardi (*Η νύχτα απομένει*, εκδ. Γαβριηλίδης, 2013), Luis Cernuda, John Keats, William Wordsworth, Samuel Taylor Coleridge κ.ά. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, τα γαλλικά, τα γερμανικά και τα ισπανικά. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Βάγια Κάλφα (Αλεξανδρούπολη, 1984)

Η Βάγια Κάλφα έχει πραγματοποιήσει προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές στην ελληνική φιλολογία, και ολοκληρώνει το μεταπτυχιακό της στις σπουδές φύλου, στο Πανεπιστήμιο Κύπρου (Λευκωσία). Έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές: *Απλά πράγματα* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2012) και *Λιθόστρωτο* (εκδ. Εκάτη, 2013). Για την πρώτη, τής απονεμήθηκε το Βραβείο Γιάννη Βαρβέρη της Εταιρείας Συγγραφέων, καθώς και το Βραβείο Γιώργου Αθάνα από την Ακαδημία Αθηνών. Η συλλογή ήταν επίσης υποψήφια για το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα.

Γιώργος Κατραούρας (Αθήνα, 1999)

Ο Γιώργος Κατραούρας παρακολουθεί το εργαστήριο ποίησης του Ιδρύματος Τάκης Σινόπουλος. Το 2018 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Εκάτη η πρώτη του ποιητική συλλογή, με τίτλο *Οι τρίτοι Σιδώνιοι*.

Νίκος Κατσικάνης (Αθήνα, 1974)

Ο Νίκος Κατσικάνης σπούδασε ιατρική στο εξωτερικό, απ' όπου επέστρεψε το 1998. Έκτοτε ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Δείγματα δουλειάς του έχουν μελοποιηθεί και έχουν φιλοξενηθεί σε λογοτεχνικά έντυπα (Μανδραγόρας, Διάnuσμα), καθώς και σε ιστοσελίδες με ποιητικό περιεχόμενο. Η πρώτη προ-

σωπική του συλλογή, με τίτλο *Εγχειρίδιο μικρών θανάτων*, κυκλοφόρησε τον Φεβρουάριο του 2018 από τις εκδόσεις Γαβριηλίδης.

Ανδρέας Κεντζός (Αθήνα, 1974)

Ο Ανδρέας Κεντζός έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές: *Συγκεκριμένα ποιήματα* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2010) και *Σαραντατέσσερα* (εκδ. Σαιξπηρικών, 2014). Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Χάρις Κοντού (Αθήνα, 1988)

Η Χάρις Κοντού είναι διδάκτωρ Ψυχανάλυσης (University College London) και εργάζεται ιδιωτικά ως κλινική ψυχολόγος. Για τη διδακτορική της διατριβή με θέμα «Ο μύθος της Περσεφόνης ως αναπαράσταση του ενστίκτου του θανάτου» τιμήθηκε με υποτροφία πλήρους φοίτησης από το Ίδρυμα Ωνάση. Έχει εκδώσει τα ποιητικά βιβλία *Οι κερασιές το χειμώνα είναι μια κόκκινη επανάσταση* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2012) και *Η θηλή της λήθης* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2018). Το 2018 τιμήθηκε με το βραβείο Γυναίκες της Χρονιάς στην κατηγορία «Ποιήτρια».

Μαρία Κουλούρη (Χαλκίδα, 1975)

Η Μαρία Κουλούρη έχει σπουδάσει λογοθεραπεία, ψυχοθεραπεία και θέατρο, ενώ είναι σε εξέλιξη οι σπουδές της στον ευρωπαϊκό πολιτισμό, στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Από τις εκδόσεις Μελάνι έχουν εκδοθεί τρία ποιητικά βιβλία της: *Μουσείο άδειο* (2013 –Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή της Εταιρείας Συγγραφέων, 2014), *Ρολόγια και άλλοι κτύποι* (2015 –Βραβείο Σωτηρίου Ματράγκα της Ακαδημίας Αθηνών, 2016) και *Καθημερινά κρεβάτια* (2017). Το φθινόπωρο του 2018 κυκλοφόρησε στο Παρίσι μια ανθολογία τού μέχρι τώρα ποιητικού της έργου, με τον τίτλο *Lits quotidiens*, από τις εκδόσεις Le miel des anges. Ζει και εργάζεται στην

Αθήνα. Δίδαξε δημιουργική γραφή και συγγραφή θεατρικού έργου σε ομάδα ενηλίκων με αυτισμό. Θεατρικά της μονόπρακτα έχουν παρουσιαστεί σε μορφή αναλογίου από το Διεθνές Ινστιτούτο Θεάτρου της Αθήνας. Έχει γράψει το σενάριο της ταινίας μικρού μήκους *Μη με λησμόνει*. Κριτικά κείμενα και μεταφράσεις της έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Δήμητρα Κωτούλα (Κομοτηνή, 1974)

Η Δήμητρα Κωτούλα μεγάλωσε στην Ξάνθη. Σπούδασε αρχαιολογία και ιστορία της τέχνης. Έχει εκδώσει τις *Τρεις νότες για μια μουσική* (εκδ. Νεφέλη, 2004) και την *Επίμονη αφήγηση* (εκδ. Πατάκη, 2017). Ποιήματα και μεταφράσεις της –κυρίως από τις Αμερικανίδες Louise Glück, Jorie Graham και Sharon Olds– έχουν παρουσιαστεί σε ευρωπαϊκά και διεθνή ποιητικά φεστιβάλ, και έχουν δημοσιευτεί σε ηλεκτρονικά και έντυπα λογοτεχνικά περιοδικά και ανθολογίες στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Έχει μεταφραστεί σε εννέα γλώσσες. Με την εποπτεία του roet laureate Ted Kooser και σε μετάφραση της Maria Nazos θα κυκλοφορήσει επιλογή από το έργο της στην Αμερική. Εργάζεται ως αρχαιολόγος και ζει με την κόρη της στην Αθήνα.

Ιωάννα Λιούτσια (Θεσσαλονίκη, 1992)

Η Ιωάννα Λιούτσια είναι απόφοιτη του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του ΑΠΘ, του τμήματος Θεάτρου του ΑΠΘ, καθώς και της Ανωτέρας Δραματικής Σχολής Βασίλης Διαμαντόπουλος. Έχουν εκδοθεί τρεις ποιητικές συλλογές της: *Συνομιλίες σε μη+* (εκδ. Ars Poetica, 2013), *Αρρυθμίες* (2016) και *Η Σιωπή σε δύο χώρους* (εκδ. Οροπέδιο, 2018). Το πρώτο της θεατρικό κείμενο, με τίτλο *Τη μοναξιά και τους ανθρώπους να φοβάσαι*, απέσπασε το Β΄ βραβείο σε κρατικό διαγωνισμό θεατρικού έργου (2014),

και παρουσιάστηκε στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Από το 2012 αρθρογραφεί συστηματικά σε έντυπα και ιστοσελίδες, κυρίως σχετικά με το θέατρο και τη λογοτεχνία.

Μάτα Λίτου (Αθήνα, 1991)

Η Μάτα Λίτου ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Έχει εκδώσει ένα βιβλίο με ποιήματα, με τον τίτλο *Οπαλίτα* (2018, διανομή: Οι Εκδόσεις των Συναδέλφων).

Αφροδίτη Λυμπέρη (Αθήνα, 1987)

Η Αφροδίτη Λυμπέρη είναι πτυχιούχος του τμήματος Οικονομικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Πειραιά, και κάτοχος του μεταπτυχιακού τίτλου Organizational and Business Psychology από το University of East London. Ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά ποίησης. Το *Rec-vie-m, ή η τέχνη της ρέμβης* (εκδ. Θράκα, 2013) αποτελεί την πρώτη ποιητική συλλογή της. Δραστηριοποιείται στον χώρο της εκπαίδευσης προσωπικού και του digital marketing.

Αλέξιος Μάινας (Αθήνα, 1976)

Ο Αλέξιος Μάινας σπούδασε φιλοσοφία στη Βόννη. Είναι μεταφραστής και επιμελητής (ενδεικτικά, Καβάφης –Verlag Romiosini 2009, Verlag an der Friedensgasse 2015). Προσφάτως έκανε τη μετάφραση και τη δραματουργική επεξεργασία του *Βούτσεκ* (θεατρική ομάδα Ξανθίας). Διευθύνει το σεμινάριο επιμόρφωσης φιλολόγων Συναντήσεις με Συγγραφείς (ΣμεΣ). Από το 1994 δημοσιεύει ποιήματα, διηγήματα και δοκίμια. Έχει εργαστεί ως αρχισυντάκτης σε δύο λογοτεχνικά περιοδικά. Έχει συμμετάσχει με εισηγήσεις και απαγγελίες σε περισσότερες από διακόσιες εκδηλώσεις στην Ελλάδα, τη Γερμανία και την Αυστρία. Σε ποίημά του στηρίχτηκε η ταινία *Πρωταπριλιά*. Ποιήματα και διηγήματά του έχουν μετα-

φραστεί στα γερμανικά, τα αγγλικά, τα γαλλικά, τα ιταλικά, τα ισπανικά και τα πορτογαλικά, και έχουν συμπεριληφθεί σε ελληνικές και ξένες ανθολογίες. Η συλλογή του *Το περιεχόμενο του υπόλοιπου* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2011) βραβεύτηκε στο Συμπόσιο Ποίησης του Πανεπιστημίου Πατρών (2012). Πιο πρόσφατη συλλογή του: *Το ξυράφι του Όκαμ* (εκδ. Μικρή Άρκτος, 2014).

Παυλίνα Μάρβιν (Αθήνα, 1987)

Η Παυλίνα Μάρβιν μεγάλωσε στην Ερμούπολη της Σύρου. Το πρώτο βιβλίο της, με τίτλο *Ιστορίες απ' όλον τον κόσμο μου*, κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κίχλη (2017).

Δανάη Γεωργία Μαργαρών (Αθήνα, 1985)

Η Δανάη Γεωργία Μαργαρών σπούδασε φιλοσοφία, παιδαγωγική και ψυχολογία στη Φιλοσοφική Σχολή Ιωαννίνων, και ψυχολογία στο Πανεπιστήμιο Lyon II. Τα τελευταία έξι χρόνια ασχολείται με τη διδασκαλία της αγγλικής σε παιδιά και ενήλικες. Έχει αποφοιτήσει από το Ίδρυμα Τάκης Σινόπουλος και είναι μέλος της ομάδας ποίησης «Σκάσε απδόني». Συνεργάστηκε με το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού ως συντονίστρια της ομάδας δημιουργικής γραφής «Λογοπαίγνια» (μαζί με τη Σωτηρία Κρητικοπούλου). Από το 2018 συντονίζει και επιμελείται το «Πενάκι», ένα εργαστήριο ποίησης για παιδιά.

Αρτέμης Μαυρομμάτης (Αθήνα, 1990)

Ο Αρτέμης Μαυρομμάτης έχει εκδώσει τα βιβλία ποίησης *Εν πλω* (εκδ. Θράκα, 2016) και *Χασέπ* (εκδ. Θράκα, 2017). Παράλληλα με τη συγγραφή, ασχολείται με τη μετάφραση γερμανόφωνων συγγραφέων, ενίοτε και με τη λογοτεχνική κριτική. Ζει στην Αθήνα.

Αθηνά Μελή (Κιάτο Κορινθίας)

Η Αθηνά Μελή έχει σπουδάσει φυσική, κοινωνικές επιστήμες και ψυχολογία. Εργάζεται στον χώρο της πανεπιστημιακής έρευνας και εκπαίδευσης, και εδώ και αρκετά χρόνια ζει στο εξωτερικό. Εκτός από την επιστημονική έρευνα στον τομέα της αστροφυσικής, που είναι η κύρια δραστηριότητά της, τα τελευταία χρόνια ασχολείται με τις τέχνες και τα γράμματα. Έχει λάβει διακρίσεις σε τέσσερις πανελλήνιους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές: την εικονογραφημένη συλλογή ποιημάτων καϊκού με τίτλο *Με τις δεκαεφτά συλλαβές του είναι...* (εκδ. Φυλάτος, 2017), η οποία είχε προταθεί για τα βραβεία Public (2018), και τη συλλογή *Τα πάντα ρει και ουδέν μένει...* (εκδ. Οσελότος, 2018).

Αναστασία Μιχοπούλου (Αθήνα, 1993)

Η Αναστασία Μιχοπούλου είναι απόφοιτος του τμήματος Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας του ΕΚΠΑ, και μεταπτυχιακή φοιτήτρια Ιστορίας της Τέχνης στο Πανεπιστήμιο Κρήτης. Σπούδασε κλασικό μπαλέτο και σύγχρονο χορό στις σχολές χορού της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, της Άννας Πέτροβα και της Ειρήνης Καρροπούλου. Παρακολούθησε σεμινάρια σύγχρονου χορού και αυτοσεξιδιασμού με τον Χάρη Μανταφούνη και τη Φρόσω Κορρού. Έχει κάνει σπουδές πιάνου και αρμονίας. Έλαβε διάκριση από την Ένωση Ελλήνων Λογοτεχνών για το ποίημα «Σελεστίνα», και από το Concorso Internazionale di Poesia e Teatro Castello di Duino για το ποίημα «The day of return». Το ποίημά της «Σπίτια δίχως πρόσωπο» ακούστηκε στη θεατρική παράσταση «Χαμένες πατρίδες στα κύματα της Μεσόγειος».

Ε. Μύρων (Αθήνα, 1983)

Ο Ε. Μύρων κατάγεται από τη Λευκάδα. Διατηρεί το ιστολόγιο a-lector.blogspot.gr και κοιμάζει την πρώτη ποιητική συλλογή του.

Νικόλας Νιαμονντός (Αθήνα, 1992)

Ο Νικόλας Νιαμονντός σπούδασε ιατρική στην Πράγα. Έχει εκδώσει τις συλλογές ποιημάτων *Κυνήγα τη νύχτα μέχρι να γίνεις φλογερή ύπαρξη* (εκδ. Εκάτη, 2014 –βραχεία λίστα υποψηφίων για το Βραβείο Γιάννη Βαρβέρη, 2015) και *Ανθηρή ερήμωση* (εκδ. Εκάτη, 2018).

Νίκος Παναγόπουλος (Αθήνα, 1986)

Ο Νίκος Παναγόπουλος είναι πτυχιούχος του τμήματος ΦΠΨ της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, καθώς και του τμήματος Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ζει στην Αθήνα. Το 2015 εξέδωσε την πρώτη ποιητική συλλογή του, με τίτλο *Πόλεις*, η οποία έτυχε θετικής ανταπόκρισης. Παράλληλα ασχολείται με τη μετάφραση. Ποιήματα και μεταφράσεις του έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα.

Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου (Λευκωσία, 1981)

Ο Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου έχει εκδώσει δύο ποιητικές συλλογές: *Οι πέντε εποχές* (εκδ. Μελάνι, 2012 – βραχεία λίστα Βραβείου Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή της Ελληνικής Εταιρείας Συγγραφέων, 2013) και *Υπερκαινοφανής* (εκδ. Μελάνι, 2017 – βραχεία λίστα Κρατικού Βραβείου Ποίησης Κύπρου, 2018). Έχει βραβευτεί με το Α΄ Βραβείο Ποίησης Νέου Λογοτέχνη από την Ένωση Λογοτεχνών Κύπρου (2008). Μετά τη διάκρισή του στο 2ο Διεθνές Φεστιβάλ Poetry Slam Κύπρου, εκπροσώπησε την Κύπρο στο Ευρωπαϊκό Πρωτάθλημα Poetry Slam (Βουδαπέστη, 2018). Έχει επίσης συμμετάσχει στην έκθεση φωτογραφίας «What's the point of poetry?» (Φεστιβάλ Ποίησης Βερολίνου, 2013), καθώς και στο φεστιβάλ CROWD Omnibus Reading Tour (Σερβία–Βουλγαρία, 2016).

Γιάννης Ν. Παππάς (Αθήνα, 1984)

Ο Γιάννης Ν. Παππάς ζει στην Αθήνα και εργάζεται σε βιβλιοθήκη. Το ποίημα «Εγκεφαλική κλεψύδρα» είναι το πρώτο που δημοσιεύει.

Έλενα Πολυγένη (Πάτρα, 1979)

Η Έλενα Πολυγένη έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές *Γράμματα σε μαυροπίνακα* (εκδ. Δωδώνη, 2009), *Η θλίψη μου είναι μια γυναίκα* (εκδ. Ροεμα, 2012), *Η χώρα των παράδοξων πραγμάτων* (εκδ. Το Κεντρί, 2014) και *Τα δευτερόλεπτα των ζωντανών στιγμών* (εκδ. Γαβριηλίδης, 2017). Ασχολείται επίσης με τη μετάφραση, την κριτική και το δοκίμιο. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά και τα σουηδικά, και έχουν δημοσιευτεί σε ελληνικά και ξένα περιοδικά και ανθολογίες.

Γιάννης Σγουρούδης (Αθήνα, 1990)

Ο Γιάννης Σγουρούδης φοίτησε στο ΙΕΚ Le monde, στο τμήμα Μαγειρικής. Βιβλία του: *Déjà vu* (Andy's Publishers, 2014) και *Η σκάλα δίπλα στη θάλασσα* (εκδ. Θράκα, 2015). Κείμενά του έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά site. Συμμετείχε στις βραδιές ποίησης του project «Ο κύκλος των». Δικές του παραστάσεις ποίησης: στις 18 Δεκεμβρίου 2016 με τον μουσικό Γιώτη Παρασκευαΐδη στο «White rabbit», και στις 8 Δεκεμβρίου 2017 με τον μουσικό Γιώτη Παρασκευαΐδη στον «Ορίζοντα γεγονότων». Ιδρυτής του ηλεκτρονικού περιοδικού ποίησης και σινεμά «Ένα συν ένα» (<http://enasynena.gr/>), και διοργανωτής του project «Still alive», όπου ποιητές διαβάζουν τα ποιήματά τους στα αγαπημένα τους σημεία στην πόλη.

Δανάη Σιώζιου (Καρλσρούη, 1987)

Η Δανάη Σιώζιου μεγάλωσε στην Karlsruhe και στην Καρδίτσα. Σπούδασε αγγλική και ελληνική φιλολο-

γία, πολιτιστική διαχείριση και ευρωπαϊκή ιστορία στην Αθήνα, το Λονδίνο και το Βερολίνο. Υπήρξε συνεκδότρια του περιοδικού *Τεφλόν*. Έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή *Χρήσιμα παιδικά παιχνίδια* (εκδ. Αντίποδες, 2016). Εργάζεται στον τομέα της πολιτιστικής διαχείρισης και της εκπαίδευσης, και συνεργάζεται με διάφορες καλλιτεχνικές ομάδες και πολιτιστικούς φορείς στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Τα ποιήματά της έχουν μεταφραστεί σε δέκα γλώσσες. Το 2019 αναμένεται να εκδοθεί η δεύτερη ποιητική συλλογή της, με τίτλο *Ωκεανοί λεμονάδας*, από τις εκδόσεις Αντίποδες.

Πέτρος Σκυθιώτης (Λάρισα, 1992)

Ο Πέτρος Σκυθιώτης σπούδασε παιδαγωγικά. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές *Συνθήκη ισορροπίας* (εκδ. Θράκα, 2014) και *Οι ακαδημαϊκές σημειώσεις του Ίαν Μάρκεζιτς* (εκδ. Θράκα, 2018). Το 2015 συμμετείχε στο 2ο Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών στο πλαίσιο της 12ης ΔΕΒΘ, καθώς και στην ανθολογία *New Voices from Greece*, η οποία εκδόθηκε από το Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού και παρουσιάστηκε στη Διεθνή Έκθεση Βιβλίου της Φρανκφούρτης.

Αντωνίνη Σμυρίλλη (Λάρνακα, 1987)

Η Αντωνίνη Σμυρίλλη έχει εκδώσει την ποιητική συλλογή *Βλέπω ακόμα παιδικά* (εκδ. Θράκα, 2017). Το ποίημα «Mission impossible» ανήκει στη δεύτερη συλλογή της, η οποία ετοιμάζεται. Από τον Σεπτέμβριο του 2017 παρακολουθεί διδακτορικές σπουδές στη θεωρία και τη φιλοσοφία της εκπαίδευσης, στο Πανεπιστήμιο Κύπρου. Στο ίδιο πανεπιστήμιο ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές σπουδές της με αντικείμενο την ειδική και ενιαία εκπαίδευση, καθώς και τη θεωρία και τη φιλοσοφία της εκπαίδευσης.

Νίκος Σουβατζής (Βερολίνο, 1977)

Ο Νίκος Σουβατζής είναι απόφοιτος του τμήματος ΦΠΨ του Πανεπιστημίου Αθηνών. Έχει εργαστεί ως συντάκτης σε έντυπα και διαδικτυακά μέσα. Ασχολείται με την πεζογραφία και την ποίηση. Έχει εκδώσει μια συλλογή διηγημάτων με τίτλο *Αναχώρηση* (εκδ. Σαΐτα, 2014), μια ποιητική συλλογή με τίτλο *Χειμερινή ισημερία* (εκδ. Bookstars, 2016) και μια νουβέλα με τίτλο *Μετά από χιλιάδες φεγγάρια* (Ανίμα Εκδοτική, 2018).

Ερμοφίλη Τσότσου (Θεσσαλονίκη, 1975)

Η Ερμοφίλη Τσότσου ζει στην Αθήνα. Η ενασχόλησή της με τη γραφή ήρθε αναπάντεχα τα τελευταία τρία χρόνια. Το 2018 εκδόθηκε η πρώτη της ποιητική συλλογή *Ωρες ανησυχίας* (εκδ. Σμίλη). Έχει λάβει μέρος στην *Ανθολογία Ζ'* (2018) της Αμφικτυονίας Ελληνισμού με το ποίημα «Ξενιτιά», και διακρίθηκε με το Β΄ Βραβείο Ποίησης στον 7ο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό της UNESCO Τεχνών, Λόγου και Επιστημών Ελλάδος με το ποίημα «Αιγιάλη». Ποιήματά της έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά. Τον Απρίλιο του 2019 θα κυκλοφορήσει το πρώτο της πεζογράφημα, με τίτλο *Ο Διονύσης, η Ξανθίππη και ο τυφλός επισκέπτης* (εκδ. Πηγή), το οποίο απευθύνεται σε παιδιά, αλλά και σε μεγάλους που θέλουν να θυμηθούν.

Νίκος Φιλντίσης (Αθήνα, 1987)

Ο Νίκος Φιλντίσης μεγάλωσε στους Γαργαλιάνους Μεσσηνίας, απ' όπου και κατάγεται. Σπούδασε βιολογία στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και ανοσολογία στο King's College του Λονδίνου. Το 2012 κυκλοφόρησε η πρώτη ποιητική συλλογή του, με τίτλο *Το παραβάν* (εκδ. Οδός Πανός), και το 2016 η δεύτερη, με τίτλο *Υδράργυρος* (εκδ. Οδός Πανός). Ποιήματά του έχουν δημοσιευτεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Λίνα Φυτιλή (Λάρισα, 1974)

Η Λίνα Φυτιλή σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Πατρών. Ζει στον Βόλο και εργάζεται ως εκπαιδευτικός στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Βιβλία της: *Οι νύχτες της άκρωρης κιμωλίας*, νουβέλα (εκδ. Καστανιώτη, 1997)· *Τώρα είναι αργά*, μυθιστόρημα (εκδ. Απόπειρα, 2011)· *Μυθική μέρα*, ποιήματα (εκδ. Ενδυμίων, 2014 – υποψήφιο για το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή Γιάννης Βαρβέρης)· *Παράξενο καλοκαίρι*, διηγήματα (Βιβλιοπωλείον της Εστίας, 2016). Το 2018 κυκλοφόρησε η ποιητική συλλογή της *Ισόβιο πρόσωπο* από τις εκδόσεις Μελάνα.

Δημήτρης Χατζηκαράλαμπος (Αθήνα, 1987)

Ο Δημήτρης Χατζηκαράλαμπος έχει σπουδάσει νομική στην Αθήνα και σημειωτική στο Τάρτου της Εσθονίας. Μαθητεύει στο Εργαστήρι Επιμελητών του MIET και εργάζεται ως επιμελητής εκδόσεων. Δεν έχει δημοσιεύσει αλλού ποιήματά του. Ζει μεταξύ Αθηνών και Πειραιώς.

Στέλιος Χουρμουζιάδης (Αθήνα, 1973)

Ο Στέλιος Χουρμουζιάδης σπούδασε νομική στην Αθήνα και στη Λυών, ιταλική φιλολογία στη Θεσσαλονίκη και μεταφρασεολογία στο Λέβεν. Σπούδασε επίσης κλασικό πιάνο και μουσική στο Ελληνικό Ωδείο. Από το 2001 εργάζεται στη διπλωματική υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών, έχοντας υπηρετήσει στην Πρεσβεία της Ελλάδας στο Βερολίνο, και στη Μόνιμη Αντιπροσωπεία της Ελλάδας στην ΕΕ, στις Βρυξέλλες. Από τον Φεβρουάριο του 2018 είναι ο Γενικός Πρόξενος της Ελλάδας στο Σάο Πάολο της Βραζιλίας. Γράφει πεζά και ποιήματα σε διάφορες γλώσσες. Μεταφράζει συχνά. Η πρώτη του ποιητική συλλογή, με τον τίτλο *Βερολίνο–Βρυξέλλες*, κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Περισπωμένη τον Ιούνιο του 2017.

Μ Ε Τ Α Φ Ρ Α Σ Η

Χριστιάνα Μυγδάλη

Η Χριστιάνα Μυγδάλη είναι γλωσσολόγος και μεταφράστρια από και προς τα ελληνικά, τα αγγλικά, τα γαλλικά και τα ισπανικά. Έχει εκπονήσει διδακτορική διατριβή στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης με θέμα τη μετάφραση ως αντιστασιακό μηχανισμό κατά την περίοδο της Χούντας στην Ελλάδα. Έχει διδάξει γλώσσα, λογοτεχνία, θεωρία μετάφρασης και διασκευή στην Ελλάδα και την Αγγλία, σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο. Ασχολείται με την ανάγνωση ως θεραπευτική πρακτική, καθώς και με τη δημόσια ανάγνωση. Φέτος εργάζεται στο Εργαστήριο Ειδικής Αγωγής «Μαργαρίτα», εκπονώντας ένα πείραμα διδασκαλίας της λογοτεχνίας σε ανθρώπους με νοητική υστέρηση. Την ενδιαφέρουν οι πολιτισμικές πρακτικές που συνιστούν συνεκτικά στοιχεία για τις ανθρώπινες κοινότητες.

Ε Π Ι Μ Ε Λ Ε Ι Α

Μάνια Μεζίτη

Η Μάνια Μεζίτη γεννήθηκε το 1965 στην Αθήνα. Σπούδασε νοσηλευτική στο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα Αθήνας, λογοτεχνία στο The Open University UK (BA, Honours Degree in Literature), και μετάφραση από την αγγλική στην ελληνική στο ΕΚΕΜΕΛ. Ζει στην Αθήνα και εργάζεται ως μεταφράστρια. Έχει μεταφράσει βιβλία, ποιήματα και άρθρα για έντυπα ή ηλεκτρονικά περιοδικά και εφημερίδες. Από το 2007 έως το 2010 συνεργάστηκε με τις εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα ως επαγγελματίας αναγνώστρια αγγλόφωνης λογοτεχνίας. Επιμελείται τη διαδικτυακή ανθολογία [poets.gr \(https://poets.gr/el/\)](https://poets.gr/el/). Το πρώτο της βιβλίο με ποιήματα είναι *Η μαύρη ανάμεσα* (εκδ. Κύμα, 2018).

Σ Υ Ν Τ Α Κ Τ Ι Κ Η Ο Μ Α Δ Α

Ειρήνη Μαργαρίτη

Η Ειρήνη Μαργαρίτη γεννήθηκε το 1979. Σπούδασε θέατρο και εργάζεται ως ηθοποιός και σκηνοθέτις. Το 2014 κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Μελάνα η πρώτη της ποιητική συλλογή, με τίτλο *Φλαμίνγκο*, με την οποία απέσπασε το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή Γιάννης Βαρβέρης της Εταιρείας Συγγραφέων. Από τις εκδόσεις Μελάνα κυκλοφορεί και η συλλογή διηγημάτων της *Επιλεγμένα είδη* (2017). Ζει στην Αθήνα.

Φάνης Παπαγεωργίου

Ο Φάνης Παπαγεωργίου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1986. Σπούδασε οικονομικά και είναι διδάκτωρ Πολιτικής Οικονομίας στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Εργάζεται ως ερευνητής, ενώ έχει διδάξει σε διάφορα πανεπιστημιακά ιδρύματα της ημεδαπής. Έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές: *Πλυντήριο άστρων* (εκδ. Λογότεχνον, 2013 – υποψήφια για το Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Ποιητή Γιάννης Βαρβέρης), *Η θάλασσα με τα 150 επίπεδα* (εκδ. Κουκούτσι, 2016) και *Διώρυγα μεταξύ νεφών* (εκδ. Θράκα, 2018). Το 2016 συμμετείχε στο 3ο Φεστιβάλ Νέων Λογοτεχνών στη ΔΕΒΘ. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, τα ισπανικά και τα καταλανικά.

BIOGRAPHICAL NOTES

Dimitra Aggelou (Athens, 1984)

Dimitra Aggelou studied biology at the University of Athens. She has published the poetry collection *Dripping Midnight* (Melani editions, 2013), for which she won Maria Polydouri award, the collection *Hands of flux* (Gavriilidis editions, 2015) and the collection *Broken Horses* (Gavriilidis editions, 2017). She has taken part in movies and performances. She lives in Athens.

Yorgos Alisanoglou (Kavala, 1975)

Yorgos Alisanoglou is a poet, translator and publisher. He studied social and political sciences as an undergraduate, and international relationships and social politics at a postgraduate level. He lives in Salonika. In November 2005 he founded –and, since then, is the head of– Saixpirikon editions and bookshop. His poetry has been translated in many languages and included in anthologies, whereas he has taken part in various festivals and poetry banquets, both in Greece and abroad.

Stathis Antoniou (Athens, 1982)

Stathis Antoniou works as a researcher on applied mathematics at the National Technical University of Athens. He has attended literature classes at Shakespeare & Co bookshop in Paris, and at Takis Sinopoulos Foundation in Athens. His poems, translations, short stories and travel memoirs have been published both in Greece and abroad.

Dimitris Athanasselos (Larissa, 1988)

Dimitris Athanasselos studied library science at the University of Salonika, and attended seminars of philosophy. He is currently studying music therapy at Athens Conservatoire. He has been learning percussion instruments since he was a child. He has worked with two bands as a musician. He writes poetry and essays since he was 18, searching for self-realization. Soon he is going to create a personal website, through which he will be sharing his work.

Dimitris Chatzicharalampous (Athens, 1987)

Dimitris Chatzicharalampous has studied law at the University of Athens and semiotics at the University of Tartu in Estonia. He is currently studying at the Editors' Workshop of the Cultural Foundation of the National Bank and works as an editor for various publications. This is the first poem he publishes. He lives between Athens and Piraeus.

Giorgos Efthimiou (Athens, 1988)

Giorgos Efthimiou lives and works in Athens. He has always enjoyed watching movies, and he still likes watching movies, directing, doing visuals and performances, writing, and organizing events (administrator in Pugniant Film Series) in order to show other peoples' works. He likes cooking for other people. Easily misunderstood dude. Selected filmography: *Terrori di Imaginacion* (2012), *Maniac 8.2.8* (2015), *Melani* (2015), *Don't Wake, Eurydice* (2017), *I am just trying to say that i love life* (2017), *This* (2018), *There is a cat called unhappiness so i am never all alone* (2018), *Motherland* (2018), *Night Pointer* (2019). Bibliography: *.bittermoons*, *Second Material*. More: kioythings.blogspot.gr

Nikos Erinakis (Athens, 1988)

Nikos Erinakis holds a PhD in Philosophy (Universities of London and Oxford), having studied economics (AUEB), philosophy and comparative literature (Warwick), and philosophy of the social sciences (LSE). He has taught in the UK, at the Greek Open University and at the University of Athens. He works as scientific manager at the Greek think tank ENA, and is a member of the administrative council of the Athens and Epidaurus Festival. He has published two poetry books of poetry: *Soon everything will be burning and will be lighting up your eyes* (Roes editions, 2009) and *Between the things where shadow falls* (Gavriilidis editions, 2013), and two books of translated poems by Georg Trakl (*Dark love of a wild generation*, Gavriilidis editions, 2011) and by Paul Celan (*North of the future*, Gavriilidis editions, 2017). His texts and poems have been published in various literary journals, have been included in anthologies, in Greek and other languages, and have been translated into six languages. Recently his second collection was published in French by Desmos editions.

Nikolas Evantinos (Heraklion, 1982)

Nikolas Evantinos originally comes from Ierapetra. He has published four poetry books: *Ads and news* (Gavriilidis editions, 2008), *Rubicon at our size* (Melani editions, 2011), *Speechless...* (Mandragoras editions, 2012) and *Ligosadiko (word of the Cretan dialect, meaning a branch cut during the waning phase of the moon)* (Mandragoras editions, 2016). His last book, under the title *Epimenides's curled tongue*, is going to be out in 2019 by Mauve Skiouros editions. His poems and texts have been included in various anthologies—amongst which one in French— and have been published in various literary journals and newspapers. He also works as a musician and a song writer.

Nikos Filntissis (Athens, 1987)

Nikos Filntissis grew up at Gargaliani of Messinia, where he comes from. He studied biology at the University of Crete and immunology at the University of King's College London. His first poetry collection came out in 2012, under the title *The booth* (Odos Panos editions), followed by the second, in 2016, under the title *Mercury* (Odos Panos editions). His poems have been published in literary journals and online magazines. He lives and works in Athens.

Lina Fiteli (Larissa, 1974)

Lina Fiteli studied at the Department of Primary School Education Pedagogics at the University of Patras. She lives in Volos and works as a teacher at primary education. Books by her: *The nights of colorless chalk*, novella (Kastaniotis editions, 1997); *Now is too late*, novel (Apopeira editions, 2011); *Legendary day*, poems (Endymion editions, 2014 – short-listed for the Giannis Varveris Debuting Author award); *Strange summer*, short stories (Estia editions, 2016). In 2018 her poetry collection *Lifelong face* came out by Melani editions.

Eleni Galani (Athens, 1976)

Eleni Galani studied archaeology and history of art at the University of Athens, museum studies in Paris (Sorbonne, Paris and École du Louvre) and in Barcelona. She has published the poetry collections *Parkour* (Gavriilidis editions, 2012), *Terrarium, the Ward experiment* (Melani editions, 2014), and the book *The eastern end* (Melani editions, 2017), which was presented at TAF gallery along with pictures, videos, an installation, and an art book. She has published articles, interviews with writers and artists, and critical texts on exhibitions in newspapers and magazines. In July 2018 her one-act play under the title

Trieste was staged at Michael Cacoyannis Foundation, directed by Roula Pateraki. Her personal website is www.elenigalani.com.

Christina Georgiadou (Athens, 1972)

Christina Georgiadou grew up in Katerini. She studied English language and translation. She lives in Salonika and works as an English teacher. Her poetry collection under the title *Sowing* was published in 2016 by Kiriakidis editions and won the Maria Polydouri award (2017). Reviews of her poetry collection have been published in the literary magazines *Pnevmatiki Zoi and Noumas*, in magazines of Philology *Philologiki* and *Themata Paideias*, and at the web pages *Stigma Logou* (by Chris Livaniou), *fractal* (by Dioni Dimitriadou) and *diastixo* (by Petros Golitsis).

Maria Efthimia Giannatou (Athens, 1982)

Maria Efthimia Giannatou graduated from the Theater Studies Department of the University of Patras. In 2017 she graduated from Takis Sinopoulos Foundation. She has attended seminars, conferences and creative writing courses, amongst which Elena Pega's theater writing workshop. She has worked with Zero Point theater group. She organizes creative activities and theater workshops for children. Her studies, essays, theater critiques, reviews, short stories, articles and poems have been published in online literary magazines (*chaoster*, *artmagazine*, *Vakxikon*, *Mavro Provato*).

Anastasia Gitsi (Salonika, 1977)

Anastasia Gitsi teaches theology at secondary school, after having pursued postgraduate studies, both in Greece and abroad. (Chambésy/Switzerland). She has created the artistic triptych SYGORMA, where poetry, visual arts, music and new tech-

nologies meet each other in harmonious communication. Her articles, studies, translations and poems have been published in collective volumes, newspapers, magazines and anthologies. A monologue of hers has been staged by Contact ensemble, and Trickortreat and Persona non grata theatrical groups have used her poems in performances. She has published the poetry collections *I know! It's somehow late...* (Paratiritis editions, Salonika, 2000) and *Girl of dark forests* (Barbounakis editions, Salonika, 2010). She has co-edited the book *Words of Hope* along with Konstantinos V. Zorbas (Barbounakis editions, Salonika 2011), of which the earnings go to Society of patients with multiple sclerosis of Thessaly. Her personal webpage is www.anastasiagitsi.com.

Thanos Gogos (Larissa, 1985)

Thanos Gogos is the publisher of Thraca editions, and a co-founder of the Poetry Festival of Thessaly. His first book, under the title *Borderline Joy*, was published by Farfoulas editions in 2013. After that came his poetic synthesis *Glasgow* (Thraca editions, 2014). In 2015 he participated in the 2nd Festival of Young Authors in the 12th International Thessaloniki Book Fair, and in the anthology *New Voices from Greece*, published by the Hellenic Foundation of Culture and was presented in the International Frankfurt Book Fair. His poems have been translated into English, Croatian, Russian, and Slovenian, and have been published in literary magazines.

Serafita Grigoriadou (Salonika)

Serafita Grigoriadou studied at the University of Salonika, and drama at the National Theater of Northern Greece Drama School and at Empros theater Drama School. She has taken part in many plays, performances, short films and movies. In 2002 her

play under the title *Another spring*, was published by Anatolikos editions and was staged the same year at Amore theater.

Anna Griva (Athens, 1985)

Anna Griva studied modern Greek in Athens and history of literature in Rome. She is an Italian Literature PhD candidate. She has published four poetry collections, the last of which under the title *Dark Thread Tied* (Gavriilidis editions, 2017). She teaches creative writing at the Greek Open University. She is a translator of Italian literature, especially of the Renaissance period. A collaborator for various literary magazines. Her poems have been translated into English, French, Italian, German and Spanish.

Stelios Hourmouziadis (Athens, 1973)

Stelios Hourmouziadis studied law in Athens and Lyon, Italian Literature in Salonika and Translation Studies at Leven. He also studied classical piano and music at the Greek Conservatory. Since 2001 he works at the diplomatic service of the Ministry of Foreign Affairs, after having worked for the Greek Embassy of Berlin and for the Permanent Representation of Greece at the European Union in Brussels. Since February 2018 he is the General Consul of Greece at Sao Paolo, in Brazil. He writes both poetry and prose in several languages. He often translates. His first poetry collection under the title *Berlin-Brussels*, came out in June 2017 by Perispomeni editions.

Apostolis Iliopoulos (Athens, 1973)

Apostolis Iliopoulos studied sociology and film direction. He founded the film production company Compass Films. He is the founder and artistic director of the Film Workshop of Peristeri, teaching film

and direction at Film Workshop of Kallithea. His poems and short stories have been published in a number of literary journals. His movies have participated and excelled in festivals, both in Greece and abroad. He is currently working on a poetry collection to be published, under the title *And you, father Caesar?*

Stathis Intzes (Larissa, 1986)

Stathis Intzes studied electricity application engineering at Chalkida. He has published three poetry books: *Coincidence conspiracy* (2011), *Lunar Module* (Mandrakoros editions, 2013) and *Gadium* (Thraca editions, 2017), and two prose books, under the titles *The last fanatics of sleeping on the floor* (Thraca editions, 2014) and *Unskilled workers don't utter a word* (Melani editions, 2017). He has created the translation series "Argentinian Poets" and he has translated Alejandra Pizarnik (*Poems 1936-1972*, Thraca editions, 2014) and Joaquín O. Giannuzzi (*Poems*, Thraca editions, 2014). He is a founding member of the literary journal *Thraca* and of Thraca editions. In June 2018 he founded Enipnio editions. Since 2014 he lives permanently in Athens.

Vayia Kalfa (Alexandroupoli, 1984)

Vayia Kalfa has studied modern Greek both at an undergraduate and at a postgraduate degree, and is currently completing her post graduate degree on gender studies at the University of Cyprus (Nicosia). She has published two poetry collections: *Simple things* (Gavriilidis editions, 2012) και *Oblivion Paved* (Ekati editions, 2013). For her first poetry collection she was awarded Giannis Varveris award of Hellenic Authors' Society, and the Giorgos Athanas award by the Academy of Athens. The collection was also short-listed for the State Literary Award for Best Debuting Author.

Lena Kallergi (Athens, 1978)

Lena Kallergi grew up in Nea Artaki of Evia. She has published the poetry collections *Gardens on sand* (Gavriilidis editions, 2010 – won Maria Polydouri award, also short listed for *Diavazo* award) και *There is one boat left* (Gavriilidis editions, 2016 –won the award of the Kyklos ton Poiition, also short-listed for *Anagnostis* award). A collaborator for the collective experimental books of poetry *Group from poetry* (Gavriilidis editions, 2010) and *Group from poetry: For Dreaminess II* (Gavriilidis editions, 2012). She has translated poetry by Giacomo Leopardi (*The night is left*, Gavriilidis editions, 2013), Luis Cernuda, John Keats, William Wordsworth, Samuel Taylor Coleridge and others. Her poetry has been translated into English, French, German and Spanish. She lives and works in Athens.

Giorgos Katraouras (Athens, 1999)

Giorgos Katraouras is currently attending the Takis Sinopoulos Foundation creative writing workshop. In 2018 his first poetry collection under the title *The Third Sidons* was published by Ekati editions.

Nikos Katsikanis (Athens, 1974)

Nikos Katsikanis studied medicine abroad and came back to Greece in 1998. Since then, he lives and works in Athens. Works of his have been put into music and have been published in literary magazines (Mandragoras Dianysma), and webpages publishing poetry material. His first poetry collection, under the title *Manual of small deaths*, was published in February 2018 by Gavriilidis editions.

Andreas Kentzos (Athens, 1974)

Andreas Kentzos has published two poetry collec-

tions: *Concrete Poems* (Gavriilidis editions, 2010) and *Fourtyfour* (Saixpirikon editions, 2014). He lives and works in Athens.

Charis Kontou (Athens, 1988)

Charis Kontou is a Dr of Psychoanalysis (University College London) and works privately as a clinical therapist. In order to complete her PhD thesis under the title “Persephone’s myth as a representation of the death instinct” she was fully funded by the Onassis Foundation scholarship. She has published the poetry books *Cherry trees in the winter are a red revolution* (Gavriilidis editions, 2012) and *The nipple of oblivion* (Gavriilidis, 2018). In 2018 she was won the Women of the Year Award for ‘Poetess’.

Dimitra Kotoula (Komotini, 1974)

Dimitra Kotoula grew up in Xanthi. She studied archaeology and history of art. She has published the books *Three notes for a music* (Nefeli editions, 2004) and *Lingering narrative* (Patakis editions, 2017). Her poems and translations – mainly of American poets Louise Glück, Jorie Graham και Sharon Olds – have been presented in European and international poetry festivals and have been published in literary journals, online magazines, and anthologies in Greece, Europe and the States. Her work has been translated in nine languages. Under the supervision of the poet laureate Ted Kooser and translated by Maria Nazos selected works of hers will be published in America. She works as an archaeologist and lives with her daughter in Athens.

Maria Koulouri (Chalkida, 1975)

Maria Koulouri has studied speech therapy, psychotherapy and theater, and is currently studying European culture at the Greek Open University. She has

published three poetry collections by Melani editions: *Museum empty* (2013 –Award for Debuting Author by the Hellenic Authors’ Society, 2014), *Clocks and other beats* (2015 –Sotiris Matragas award by the Academy of Athens, 2016) and *Everyday beds* (2017). In autumn 2018 an anthology of her poetic work came out in Paris, under the title *Lits quotidiens*, by Le miel des anges editions. She lives and works in Athens. She has taught creative writing and play writing to a group of autistic adults. One act plays of hers have been presented by the International Theater Institute of Athens. She has written the script of the short film *Forget me not*. Her reviews and translations have been published in literary journals and online magazines both in Greece and abroad.

Ioanna Lioutsia (Salonika, 1992)

Ioanna Lioutsia has graduated from the History and Archaeology Department of the University of Salonika, the Theater Department of the University of Salonika, and from the Vasilis Diamantopoulos Drama School. She has published three poetry collections: *Conversations in don’t+* (Ars Poetica editions, 2013), *Arrhythmias* (2016) και *Silence in two spaces* (Oropedio editions, 2018). Her first theater text, under the title *Beware of solitude and people*, won the second award in a national competition of plays (2014), and was staged both in Athens and Salonika. Since 2012 she is a collaborator for journals and websites, writing mainly on theater and literature.

Mata Litou (Athens, 1991)

Mata Litou lives and works in Athens. She has published one poetry collection, under the title *Opalita* (2018, distribution: Oi Ekdoseis ton Sinadelfon).

Aphroditi Lymperi (Athens, 1987)

Aphroditi Lymperi has graduated from the Economic Sciences Department of the University of Piraeus, and holds a postgraduate degree on Organizational and Business Psychology from the University of East London. Her poems have been published in literary journals and online magazines. *Rec-vie-m, or the art of daydreaming* (Thraca editions, 2013) is her first poetry collection. She works in human resources training and in digital marketing.

Alexios Mainas (Athens, 1976)

Alexios Mainas studied philosophy in Bonn. He is a translator and editor (indicatively, Cavafy –Verlag Romiosini 2009, Verlag an der Friedensgasse 2015). Recently he translated and did the dramaturgic editing of Woyzeck (theater group Xanthias). He is the director of the seminar for edification of philologists “Meetings with Writers.” Since 1994 he publishes poems, short stories and essays. He has worked as chief editor in two literary journals. He has contributed with lectures and readings in more than two hundred events in Greece, Germany and Austria. The film *April Fools’ Day* was based on a poem of his. His poems and short stories have been translated into German, English, French, Italian, Spanish and Portuguese, and have been included in anthologies, both in Greece and abroad. His poetry collection *The content of the rest* (Gavriilidis editions, 2011) won a distinction at the Poetry Symposium of the University of Patras (2012). Most recent collection: *Occam’s Razor* (Mikri Arktos editions, 2014).

Danai Georgia Margaroni (Athens, 1985)

Danai Georgia Margaroni has studied philosophy, pedagogics and psychology at the Philosophic School of Ioannina and psychology at the University

Lyon II. The last six years she has worked as an English teacher, teaching both kids and adults. She has graduated from the Takis Sinopoulos foundation and is a member of the poetry group “Nightingale, shut up”. She has collaborated with the Network for Children’s Rights as a moderator of the creative writing group “Pans” (along with Sotiria Kritikopoulou). Since 2018 she is the director and editor of “Penaki”, a workshop of poetry for children.

Pavlina Marvin (Athens, 1987)

Pavlina Marvin grew up at Ermoupoli of Syros. Her first book under the title *Stories form all my world* is published by Kichli editions (2017).

Artemis Mavrommatis (Athens, 1990)

Artemis Mavrommatis has published the poetry collections *Onboard* (Thraca editions, 2016) and *Chasep* (Thraca editions, 2017). Apart from writing, he also works on the translation of German speaking authors, and, at times, on literary criticism. He lives in Athens.

Athina Meli (Kiato of Korinthia)

Athina Meli has studied physics, social sciences and psychology. She works as a researcher at the University and in education, and she has lived abroad for a few years now. Apart from astrophysics, which is the main area of her scientific interest, these past few years she has also been interested in the arts. She has received awards in four Greek poetry competitions. She has published two poetry collections: the illustrated collection of haiku poems under the title *With the seventeen syllables of being...* (Fylatos editions, 2017), which was short listed for the Public awards (2018), and the collection *Everything changes and nothing stands still...* (Oselotos editions, 2018).

Anastasia Michopoulou (Athens, 1993)

Anastasia Michopoulou has graduated from the Philosophy, Pedagogics and Psychology Department of the University of Athens, and is currently a postgraduate student of History of Art at the University of Crete. She also studied ballet and contemporary dance at the National Opera of Greece School, the Anna Petrova School, and the Eirini Korropoulou School. She has attended seminars of contemporary dance and improvisation with Charis Mantaounis and Froso Korrou. She has studied piano and harmony. She was awarded a distinction by the Union of Greek Writers for the poem “Celestine”, and by the Concorso Internazionale di Poesia e Teatro Castello di Duino for the poem “The day of return”. Her poem “Houses without face” was used at the play “Lost homelands in the waves of the Mediterranean”.

E. Myron (Athens, 1983)

E. Myron originally comes from Lefkada. His personal webpage is a-lektor.blogspot.gr and he is currently working on his first poetry collection.

Nikolas Niamonitos (Athens, 1992)

Nikolas Niamonitos studied medicine in Prague. He has published the poetry collections *Hunting in the night till you become an ardent creature* (Ekati editions, 2014, short-listed for the 2015 Giannis Varveris award) and *Desolation bloom* (Ekati editions, 2018).

Nikos Panagopoulos (Athens, 1986)

Nikos Panagopoulos has graduated from the Philosophy, Pedagogics and Psychology Department and from the Theology Department of the University of Athens. He lives in Athens. In 2015 he published his first poetry collection under the title *Cities*, which

was positively received by the critics. He also works as a translator. His poems and translations have been published in literary journals and online magazines.

Constantinos Papageorgiou (Nicosia, 1981)

Constantinos Papageorgiou has published two poetry collections: *The five seasons* (Melani editions, 2012 – short-listed for the Debuting Author award of the Hellenic Authors’ Society, 2013) and *Hypernovice* (Melani editions, 2017 – short listed for the National Poetry Award of Cyprus, 2018). He has won the first poetry award for Young Writer by the Union of Cyprus Writers (2008). After his distinction at the 2nd International Poetry Slam Festival of Cyprus, he represented Cyprus at the European Poetry Slam Championship (Budapest, 2018). He has also taken part in the photography exhibition “What’s the point of poetry?” (Berlin Poetry Festival, 2013) and in the CROWD Omnibus Reading Tour Festival (Serbia–Bulgaria, 2016).

Giannis N. Pappas (Athens, 1984)

Giannis N. Pappas lives in Athens and works as a librarian. The poem “Brain Hourglass” is his first publication.

Elena Polygeni (Patras, 1979)

Elena Polygeni has published the poetry collections *Letters on a blackboard* (Dodoni editions, 2009), *My sadness is a woman* (Poema editions, 2012), *The country of paradoxical things* (To Kentri editions, 2014) and *The seconds of live moments* (Gavriilidis editions, 2017). She also works as a translator, an essayist and a critic. Her poems have been translated into English and Swedish and have been published in literary journals and anthologies, both in Greece and abroad.

Giannis Sgouroudis (Athens, 1990)

Giannis Sgouroudis studied at the Department of Cooking of the Institute of Vocational Education and Training Le monde. He has published two books, *Déjà vu* (Andy’s Publishers, 2014) and *The staircase by the sea* (Thraca editions, 2015). His texts have been published in various websites. He participated at the poetry evenings of the “Their Circle” project. He has also organized his own poetry performances on the 18th of December 2016 at the “White rabbit”, and on the 8th of December 2017 at “Orizontas Gekonoton”, both in collaboration with the musician Giotis Paraskevoudis. Founder of the poetry and film e-journal “Ena syn ena” (<http://enasynena.gr/>), and organizer of the “Still alive” project, for which poets read their poems in public, at their favorite city spots.

Danaï Sioziou (Karlsruhe, 1987)

Danaï Sioziou grew up in Karlsruhe and in Karditsa. She studied English and Greek literature, cultural management and European history in Athens, London and Berlin. A co-editor for the literary journal *Teflon*. She has published the poetry collection *Useful children’s toys* (Antipodes editions, 2016). She works in the fields of cultural management and education, and she collaborates with several art groups and cultural institutions in Greece and abroad. Her poems have been translated in ten languages. In 2019 her second poetry collection will come out, under the title *Oceans of lemonade*, by Antipodes editions.

Petros Skythiotis (Larissa, 1992)

Petros Skythiotis has studied pedagogics. He has published the poetry collections *Balance condition* (Thraca editions, 2014) and *The academic notes of Ian Markezich* (Thraca editions, 2018). In 2015 he took part in the 2nd Festival of Young Au-

thors at the 12th International Thessaloniki Book Fair, and in the anthology *New Voices from Greece*, which was published by the Hellenic Foundation of Culture and was presented at the International Frankfurt Book Fair.

Antonini Smyrilli (Larnaca, 1987)

Antonini Smyrilli has published the poetry collection *Still in the kids' zone* (Thraca editions, 2017). The poem "Mission impossible" belongs to her second poetry collection, on which she is currently working. Since September 2017 she is a PhD candidate in theory and philosophy of education at the University of Cyprus. At the same University she completed her postgraduate studies on special and inclusive education, theory and philosophy of education.

Nikos Souvatzis (Berlin, 1977)

Nikos Souvatzis has graduated from the Philosophy, Pedagogics and Psychology Department of the University of Athens. A contributor for literary journals and online magazines. He works on both prose and poetry. He has published a short stories collection under the title *Departure* (Saita editions, 2014), a poetry collection under the title *Winter Equinox* (Bookstars editions, 2016) and a novella under the title *After Thousands of Moons* (Anima Ekdotiki editions, 2018).

Ermofili Tsotsou (Salonika, 1975)

Ermofili Tsotsou lives in Athens. She has worked on writing for the past three years. In 2018 her first poetry collection was published under the title *Hours of restlessness* (Smili editions). She has contributed to the *Seventh Anthology* (2018) of the Hellenic Amphictyony with the poem 'Emigration and won the second award at the 7th UNESCO Literary Competition for Arts, Literature and Sciences in Greece, for her

poem "Aegiali." Her poems have been published in literary journals and online magazines. In April 2019 her first prose text will be out under the title *Dionysis, Xanthippi and the blind visitor* (Pigi editions), which is written for children but can also be read by adults who want to remember.

Santi Vassileiou (Ioannina, 1995)

Santi Vassileiou studied psychology at the Panteion University of Athens. She lives in Athens. Her poetry collection under the title *28 days under the earth* is out by Thraca editions.

T R A N S L A T I O N

Christiana Mygdali

Christiana Mygdali is a linguist and translator. She holds a DPhil from the University of Oxford on translation as a mechanism of cultural resistance under the Junta in Greece. She has taught in language, literature, translation theory and adaptation at the University of Athens. She works with reading as a form of therapy. She is interested in cultural practices as elements holding together human communities.

E D I T I N G

Mania Meziti

Mania Meziti was born in 1965 in Athens. She studied nursing at the Technological Educational Institute of Athens, literature at The Open University UK (BA, Honours Degree in Literature), and translation from English into Greek at European Center for the Translation of Literature and Human Science. She lives in Athens and works as a translator. She has

translated books, poems and articles for literary journals, newspapers and online magazines. From 2007 until 2010 she collaborated with Ellinika Grammata editions as a professional reader of English-speaking literature. She is the editor of the online anthology poets.gr (<https://poets.gr/el/>). Her first poetry collection is *Black she amongst* (Kyma editions, 2018).

E D I T O R I A L T E A M

Eirini Margariti

Eirini Margariti was born in 1979. She studied theater and is working as an actress and director. In 2014 her first poetry collection was published by Melani editions under the title *Flamingo*, which won the Giannis Varveris award for Debuting Author by the Hellenic Authors' Society. She has also published the short stories collection *Selected Items* (Melani editions, 2017). She lives in Athens.

Fanis Papageorgiou

Fanis Papageorgiou was born in Athens in 1986. He studied economics and is a Dr of Political Economy of the National Polytechnic School. He works as a researcher, and he has taught at a number of Greek university institutions. He has published three poetry collections: *Star washing machine* (Logotechnon editions, 2013 – short-listed for the Giannis Varveris Award for Debuting Author, *The sea of 150 levels* (Koukoutsis editions, 2016), and *Canal between clouds* (Thraca editions, 2018). In 2016 he participated in the 3rd Festival of Young Authors at the International Thessaloniki Book Fair. His poems have been translated into English, Spanish and Catalan.

**Ξύπνησα σε μια χώρα
Ελληνική ποίηση σε ενεστώτα χρόνο**

**I woke up in a country
Greek poetry at the present time**

Έκδοση του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ, Παράρτημα Ελλάδας

A publication of the Rosa Luxemburg Stiftung, Office in Greece

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Μάνια Μεζίτη

EDITED BY
Mania Meziti

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Ειρήνη Μαργαρίτη, Φάνης Παπαγεωργίου

EDITORIAL TEAM
Eirini Margariti, Fanis Papageorgiou

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΚΔΟΣΗΣ
Ιωάννα Μείτάνη

EDITOR-IN-CHIEF
Ioanna Meitani

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
Χριστιάνα Μυγδάλη

TRANSLATION FROM THE GREEK
Christiana Mygdali

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ
Μάνια Μεζίτη

COPYEDITING
PROOFREADING
Mania Meziti

ΕΡΓΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ
Ευαγγελία Μαργαρίτη

COVER ILLUSTRATION
Evangelia Margariti

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ, ΕΞΟΦΥΛΛΟ
Εριφύλη Αράπογλου – enARTE

LAYOUT/COVER
Erifili Arapoglou – enARTE

Αθήνα, Σεπτέμβριος 2019

Athens, September 2019

Η παρούσα έκδοση διατίθεται δωρεάν στο Διαδίκτυο
<http://rosalux.gr/publications>

This publication is available for free online
<https://rosalux.gr/en/publications>

Ίδρυμα Ρόζα Λούξεμπουργκ, Παράρτημα Ελλάδας
Καλλιδρομίου 17, 10680 Αθήνα
Τηλ. 210 3613769
www.rosalux.gr

Rosa Luxemburg Stiftung, Office in Greece
Kallidromiou 17, 10680 Athens
Tel. (+30) 210 3613769
www.rosalux.gr/en

ISBN: 978-618-84465-2-6

Η έκδοση, όπως και πολλές από τις δραστηριότητες του Παραρτήματος Ελλάδας του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ, χρηματοδοτήθηκε από το γερμανικό Υπουργείο Εξωτερικών.

This publication, like many of the activities of the Office in Greece of the Rosa Luxemburg Stiftung, was funded by the German Federal Foreign Office.

